

Giới thiệu Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng

Có một loại tuyệt vọng nghiêng trời dật đất, có một loại tuyệt vọng khắc cốt ghi tâm, có một loại tuyệt vọng mãi mãi thâm tình. Mà tuyệt vọng của hân, nàng nhìn không thấy, mặt mờ thật sâu.

Nàng là giao nhân vì hân hy sinh tất cả từng bước để trở thành người phải trải qua rất nhiều đau khổ và từng bước chân là cái giá lạnh thấu xương, thế mà ngày đại hôn hân một đau đâm xuyên tim nàng chỉ vì buộc nàng nhỏ một giọt lệ của giao nhân.

Nàng móc hai mắt đưa hân hồn bay phách tán, liệu chuyện gì sẽ diễn ra tiếp theo sau đó mời các bạn đọc truyện Thừa Tướng Phu Nhân Không Thể Sùng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: CHƯƠNG 1

Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, nhật nguyệt doanh trắc, thần tức liệt trưng.

Huyền là trời; Hoàng là màu của đất; Hồng là lớn; Hoang là xa. Chỉ vũ trụ rộng lớn bao la.

Mặt trời có thẳng có nghiêng, mặt trăng có khuyết có tròn; bầu trời bao la có nhiều tinh tú.

Tại nơi sâu nhất của đáy biển Nam hải, viên dạ minh châu đem toàn bộ đáy biển hắc ám trở lên trắng lè, những bàn tiệc trải rộng, san hô bày ra, phát ra thứ ánh sáng ngọc lung linh, hải tảo ngẩng đầu lên lại cúi xuống, giống như đang sợ hãi điều gì.

“Lăng nhi, điều họ muốn chính là có được một giọt lệ của nàng để cứu người. Nàng cho bọn họ, chúng ta tiếp tục bái đường thành thân, có được không?” Âm thanh dụ dỗ đầy từ tính, tao nhã lại mang đầy mê hoặc. An Lịch Cảnh mặc hi bào, ngũ quan tuấn mỹ, bóng dáng cao to tràn đầy phong lưu lỗi lạc, phong hoa tuyệt đại, trên thế gian liệu có ai có thể sánh bằng?

Đây chính là nam nhân mà Khuynh Lăng nàng nguyện hủy đi tu hành của kiếp trước cũng không muốn ở cùng một nơi.

Khuynh Lăng bị phá hủy đi thân người cá, hai chân biến dị, mỗi bước đi như thể có dao găm đâm vào tận đến xương. Trong lòng nàng chỉ có một tâm nguyện, đó là có thể ở cùng hân, không cầu ngàn vạn năm, chỉ mong muốn hân bên cạnh, cả đời gần nhau.

Mà hân lại nói cho nàng, nếu muốn cùng hân thành thân, phải chảy xuống một giọt lệ, đi cứu người con gái bị mọi người bảo hộ như báu vật kia.

“Lịch Cảnh, ta sớm đã nói với ngươi, hai mắt của ta đã sớm không thể rơi lệ được nữa, vì sao ngươi còn cứ muốn bức ta như vậy?”

Bởi vì khi nàng còn bé giao tộc đại loạn, chính mắt nhìn thấy cha mẹ bị giết hại, thân là người của tộc giao nhân, nàng đã khóc đến không còn có thể khóc được nữa.

Nàng, sẽ không bao giờ rơi lệ nữa...

Không phải là không thể, mà là sẽ không.

Sẽ không a.

“Nhưng chỉ một giọt nước mắt lại keo kiệt như vậy! Tam điện hạ, đừng cùng nữ nhân này nhiều lời nữa! Làm cho nàng chịu chút khổ sở về da thịt, không sợ nàng không rơi lệ!”

Nữ nhân bị hôn mê được đặt thỏa đáng ở trong ngọc trai, hai mắt bởi vì bị nhiễm khí độc ở núi Thanh Khâu mà hiện ra một cổ ám khí. Chướng khí kia sinh ra độc hại, phảng phất như vô cùng uyên thâm, đã đem hết thần dược giải độc thu thập nhưng không phát huy được hiệu quả. Khí độc này thế gian không thể giải. Chỉ có nước mắt của người tộc giao nhân mới có thể làm cho hai mắt khỏi phục như ban đầu.

Cho nên, nhóm người bọn họ mới có thể tề tụ ở nơi này, vì nhị nữ nhi của Phục Vi thượng thần tìm kiếm một tia hi vọng cuối cùng.

Mà ở trong tộc giao nhân, người duy nhất bọn họ có thể tìm, cũng chỉ có nữ nhân đang ở trước mặt. Lần này lấy nước mắt của người tộc giao nhân, bọn họ thế nhưng phải làm.

An Lịch Cảnh múa quạt đánh gãy sự bất lợi của mọi người đối với Khuynh Lăng, tiến lên hai bước, hai tròng mắt ôn nhu nhìn cô gái quần áo hồng rực rỡ làm mọi người lóa mắt “Lăng nhi, coi như ta cầu xin nàng, hãy cứu nữ nhân kia đi.”

“Tam điện hạ , dựa vào đầu mà người vì nàng ăn nói khép nép! Hôm nay, chúng ta sẽ cho các người thấy thế nào là hung ác thủ lật trong truyền thuyết!”

Tướng quân mặt đen cầm đầu vung tay lên hướng tới đội quân tinh nhuệ phía sau , đó là một đám người chen chúc tới hướng Khuynh Lăng mà tới, một chiêu lại một chiêu không lưu tình .

Mà lúc này đây , An Lịch Cảnh không có ngăn trở , chính là đứng một bên nhìn cô gái mặc quần áo hồng đem đàn Phục Hi đặt trên cổ tay , đầu ngón tay khẽ động , liền vang lên một âm thanh , một lần điệu làm say lòng người .

Bị vây quanh bởi tiếng cảm của nàng, các tướng sĩ đầu đầu kịch liệt, đao kiếm trong tay liền rơi xuống đất , mà cầm đầu là tướng lĩnh mặt đen như không cam lòng vận vẹo nghiêm mặt phần hận nói “ Chỉ là một giao nhân , người thực nghĩ đến tam điện hạ coi trọng người sao ? Nói cho người hay , tam điện hạ ít ngày nữa sẽ cùng với nhị nữ nhi Chi Đình quận chúa của Phục Vi thượng thần thành hôn , đến lúc đó người căn bản cũng chẳng là gì!”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: CHƯƠNG 2.1

“Hắn nói, là thật ?” Chỉ một câu , Khuynh Lăng nước mắt rùng rùng , một tia máu bùng lên xẹt qua dây đàn , nháy mắt lại biến mất không thấy.

Nhìn tất cả mọi người đem hy vọng ký thác lên bản thân mình , ánh mắt của An Lịch Cảnh trầm xuống , nhiều cân nhắc xet qua trong lòng, làm cho đầu đã nhẹ đi chút ít: “ Ta cùng với Chi Đình hai người ái mộ nhau , sớm đã định tình.”

Khuynh Lăng , vĩnh viễn đều là người không rành sự tình như lúc trước khi cùng hắn ở chung , hỏi một câu làm cho mọi người đều xấu hổ: “Người đã sớm đem thân thể của nàng nhìn qua, người đã sớm đem thân thể nàng sờ qua , người đã sớm đem thân thể của nàng chiếm lấy , người đã sớm cùng nàng ...Song tu qua?”

“...Là.” Hai bàn tay hắn ở ống tay áo sớm đã nắm chặt, lộ ra rõ gân xanh , muốn nói ra điều gì đó , nhưng cuối cùng vẫn giữ im lặng .

Trái tim nàng không chịu được không chế co rút lại , đó là sự đau xót đến khôn cùng , giống như muốn theo trái tim tràn ra, cảm giác lạnh lẽo xuyên tận vào trong đáy lòng .

Khuynh Lăng ôm chặt đàn Phục Hi , đau lòng đến mức làm cho mình ngã khụy xuống .

Khi tất cả mọi người đều nghĩ đến nàng sắp rơi lệ , nàng lại thê lương cười: “Nếu là như thế , ta đây liền giết nàng.”

Khuynh Lăng phi thân lên, đầu ngón tay cầm đàn khẽ nhúc nhích , hướng tới cô gái đang nằm trong ngọc trai kia mà đi.

“Lăng nhi dừng tay, đừng làm cho ta hận người” Mũi chân An Lịch Cảnh khẽ điểm nhẹ, ngọc cốt phiến trong tay hóa thành kiếm đi tới, không chút lưu tình đâm về phía nàng .

Nhận thấy động tĩnh ở phía sau lưng , Khuynh Lăng hồn nhiên không chút chống cự , lại hướng về phía Chi Đình mà đánh ra sát âm , nhưng thoáng chốc đã bị hóa giải .

“Phốc...” Trên lưng tê rần , cây kiếm sắc bén cứ thế đâm vào lưng nàng , xuyên qua ngực , thoáng chốc nàng phun ra một ngụm máu tươi .

Nhưng thử hắn một chút nói lời thật giả , hắn cứ như vậy mà đã thương người .

Lục phủ ngũ tạng đau như muốn xé rách , cảm giác muốn đem nàng xé ra thành hai mảnh .

Hắn không thương nàng , hắn phản bội nàng , chỉ là vì muốn của nàng một giọt nước mắt . Một giọt , có thể cứu được người hắn âu yếm trước mặt .

A...Buồn cười a !Thật buồn cười.

Nàng Khuynh Lăng tự cho là chiếm được cảm tình trân quý nhất thế gian, thì ra cũng chỉ là một âm mưu .

Bọn họ bộ tộc giao nhân , sống lâu bất quá cũng chỉ sáu bảy mươi năm . Hắn lại cố ý cùng nàng cầm tay làm bạn ước hẹn trăm năm . Người nào chín mươi bảy tuổi chết , phải ở cầu Nại Hà chờ đợi ba năm .

Nếu đã không thương , cần gì cho nàng nhiều hi vọng ? Nếu đã cho hi vọng , thì cần gì tàn nhẫn làm cho nàng thất vọng ?

A, lúc trước có ý thế , thì ra cũng chỉ có như vậy !

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: CHƯƠNG 2.2

“Vì sao lại làm như vậy? Vì sao ngươi lại đổ máu? Vì sao?” Phía sau, âm thanh

An Lịch Cảnh hiện lên sự khó có thể tin lại cùng với đầy thương tiếc . Ngọc cốt phiến trong tay hắn nhận chủ, nàng đã sớm bị nhận định là nữ nhân của hắn, ngọc cốt phiến tự nhiên sẽ không gây thương tổn nàng nửa phần.

Nhưng vì sao lại như vậy ?

Xoay người, Khuynh Lăng sắc mặt lạnh nhạt nhìn phía hắn, trông mắt trong vắt như trước không có đến nửa giọt lệ , chẳng qua, lục phủ ngũ tạng đau như bị kim đâm đến xương tủy: "Ta đã có thai, đừng nói là thần khí của ngươi, cho dù là binh khí của thế gian cũng đủ để lấy đi tính mạng của ta. A...Cũng tốt, cũng tốt a ! Đứa nhỏ này, căn bản là không nên tới..."

"Không phải muốn nước mắt của ta sao? A, cho ngươi!" Khi An Lịch Cảnh đang kinh ngạc cùng khiếp sợ, Khuynh Lăng dùng ngón trỏ cùng ngón giữa tay phải chọc vào trong mắt đem con mắt mang theo đầm đìa máu tươi vung tay quăng cho hắn, " Con mắt của ta khá dễ ngăn giọt vụn giọt lệ, cái này,ngươi thực vừa lòng ?"

Máu tại ngực bất giác ồ ồ chảy ra, làm nàng từ từ mất đi tri giác, thân thể cũng dần biến mất tại đáy biển Nam Hải. Nàng không có còn nhìn về phía hắn, chỉ nâng mắt nhìn về nơi bố trí hi đường màu đỏ vui vẻ kia.

"Người này là giao nhân nho nhỏ, dám bắt được tâm của bản điện hạ,nên bị phạt!"

"Ngươi này lớn mật tam thái tử, nhưng lại dám giả mạo tam điện hạ của thiên giới, nếu dám phạt ta, ta phải đến trước mặt đế quân đem ngươi tố cáo!"

"Nếu ngươi tưởng sống được, liền cứ việc đi cáo, bản điện hạ nhất định báo mộng cho đứa con vô duyên của chúng ta, là người nào nhẫn tâm giết chết mẹ con họ."

Thì ra a thì ra, hoa trong gương, trăng trong nước chỉ là hư không, thế gian không nên có nhiều nhất kiến chung tình như vậy... Nhưng mà, là giấc mộng Nam Kha, hóa cốt thành độc quanh thân, thối rữa,không thuốc nào chữa được.

Cho đến, mổ bụng moi tim, nghiền xương thành tro...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: CHƯƠNG 3

Đường xuống hoàng tuyền, cầu Nại Hà, Mạn Đà La thể lương nở rộ, khung cảnh dữ dội bừa bãi.

Khuynh Lăng lẳng lặng nhìn về phía U Minh Địa phủ, trên đường hoàng tuyền đại phiến lửa đỏ, quần áo hồng bào đã bị nàng dùng hết một tia linh lực cuối cùng biến thành vấy phượng vĩ nguyệt sắc. Nếu cái gọi là bái đường thành thần nhưng là một hồi hư ảo, kia tập màu đỏ hi bảo, đối nàng mà nói nhưng là chiêm chọc rất lớn.

Không nhìn thấu được lòng người, không biết tình dục, không hiểu như thế nào là thực, như thế nào là giả, như thế nào là yêu là tin, như thế nào bạc tình bội nghĩa.

Nàng không hiểu, kỳ thật từ lúc bắt đầu gặp được hắn, nàng liền không hiểu a.

Một mặt chìm đắm trong đường mật, dần cuối cùng mật ngọt tan đi không thể tránh né va chạm vào lưới kiếm, bị đâm vào thương tích đầy mình, bị đâm vào máu tươi đầm đìa, bị đâm vào khó có thể tái sinh.

"Cô nương tội gì? Giao nhân mà đi bằng chân, nghịch thiên mà đi, nhất định ,

người không thể chết già." Trên cầu Nại Hà, Mạnh bà gù thất lưng, trong tay cầm

một chén canh Mạnh bà, hướng nàng một bước đi tới. Lão thái trên khuôn mặt, nếp

nhăn loang lổ, sợi tóc hoa râm, chứng kiến nàng liền nghĩ đây là bà lão trăm tuổi:

"Không thể chết già thì như thế nào? Ta Khuynh Lăng hướng đến đối với chuyện nghịch thiên sửa mệnh không cần." Chính là, người nàng duy nhất để ý , lại phụ bạc nàng..

Vì cứu nữ tử đó, lại phụ bạc nàng a...

Nghĩ đến hắn một khắc cuối cùng dùng ngọc cốt phiến làm kiếm, không chút do dự xuyên qua ngực của nàng, nàng liền biết được, nàng thật là sai lầm rồi. Sai thái quá, sai bi ai.

Nam nhân như vậy, vì sao lúc trước nàng lại ngây ngốc mà yêu ?

Nàng cho tới bây giờ cũng không hối hận vì hắn mà biến thành hai chân, cả đời giống như đi trên băng .

Nhưng nàng lại hối hận , vì yêu thương hắn...

"Tình yêu trên thế gian, kết quả lại là công dã tràng. Huống chi cô nương là giao nhân, cùng tam điện hạ căn bản đó là tiên yêu hận thù, vẫn nên uống bát mật vàng này, để cho lão bà tử dẫn độ người đi đi."

Giờ phút này ánh mắt Khuynh Lăng bị một tòa nhà màu xanh nham thạch hấp dẫn, đến nỗi xem nhẹ lời Mạnh bà tận tình khuyên bảo giống như "Tiên yêu hận thù" .

Cả tầng đá sáng bóng, ánh lên sự thuần khiết. Nàng không tự chủ được đi về phía nó, tay chạm đến kia tầng đá, lại có chút run run.

Tam sinh thạch thượng cự tinh hồn, thương nguyệt ngâm phong bất yếu luân.

Nguyên văn

Tam sinh thạch thượng cự tinh hồn,

Thương nguyệt ngâm phong bất yếu luân,

Tâm qui tình nhân viễn tương phong

Thử thân tuy dị, tính thường đồng.

Nghĩa:

Là tinh hồn cũ đã ba sinh,

Trăng gió làm chi để bận mình.

Thẹn với người quen xa viếng hỏi,

Thân này tuy khác, tính nguyên lành.

Là ai nói nhân duyên trên thế gian, người muốn trốn đều có tam sinh thạch ghi lại? Vì sao, lần này đã tìm khắp ngõ ngách, đều không có nàng Khuynh Lăng nhỏ nhoi?

Tam sinh thạch: một tảng đá ở cầu Nại Hà ghi lại tiền kiếp hậu sinh của mỗi người

"Cô nương, chó có chấp , uống lên canh của lão bà tử liền đi đi."

Nước canh trong tay Mạnh bà bởi vì kích động, nghiêng như sắp đổ. Đông Hoa để quân không cho nàng này gả nhập Thiên đình, lại khiến nàng không thể không chết. Nhưng tính nết của tam điện hạ, nàng biết được. Đừng nói là lên trời xuống đất, cho dù là mười tám tầng địa ngục, nếu hấn muốn đi, thì không người có thể cản.

Chậm trễ một lát nữa, đợi tam điện hạ thoát khỏi dây dưa của mãnh thú mình giới, thì khó có thể đem nữ tử trước mắt dẫn vào bờ đối diện.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 4

Hoa nở một ngàn năm, hoa tàn một ngàn năm, hoa lại sinh sôi, đời đời vĩnh viễn không thấy, linh hồn trong hoa, nhìn thấy ghê người.

Nhưng mà là hồn phách, trước ngực máu sớm động lại, trên vẩy nguyệt sắc phượng vĩ, màu đỏ lưu lại.

Khuynh Lăng tiếp nhận bát canh trong tay Mạnh bà, con ngươi nóng bỏng nhìn chăm chú xuống dưới, vừa định một ngụm uống cạn, lại ngừng lại. Nàng tựa hồ, nghe được thanh âm An Lịch Cảnh...

Hắn, tới tìm nàng sao?

"Cô nương, chẳng lẽ giờ này ngày này, ngươi bị thương tổn còn chưa đủ sao? Canh của lão bà tử có thể giúp ngươi quên mất ưu phiền đau xót. Đừng lại chần chờ."

Đúng vậy, là chính mình nghe nhầm.

Có con mắt của nàng, cái kia đồ bỏ đi Chi Đình quận chúa sẽ không có việc gì, hấn cùng với nàng ta nồng tình mật ý còn không kịp, sao có thể để ý chết sống của nàng?

A...

Nhân gian phạm phu tục tử một câu quả thực không sai.

Thế gian này hồng nhan bạc phận.

Canh kia mùi vị nồng đậm, chua sót dị thường, Khuynh Lăng nhắm mắt, uống một hơi cạn sạch.

"Qua cầu này, là lục đạo. Nhưng lão bà tử báo cho ngươi biết một tiếng, ngươi đã tự móc hai tròng mắt, hiện tại ngươi có thể nhìn, cũng chính là vong hồn. Một khi đầu thai nhập lục đạo luân hồi, ngươi từ đó liền chỉ có thể sống ở bên trong bóng ma. Không có thiên địa nhật nguyệt phân tranh, không có ngày đêm hắc ám." Một kiếp này, Đông Hoa để quân chính là khoanh tay đứng nhìn, nàng mới có thể lưu lại hồn phách. Nếu Đông Hoa để quân thật sự vì danh dự Thiên đình đem nàng hủy diệt, như vậy nàng căn bản là không có khả năng còn có cơ hội tái thế luân hồi.

Vạn vật sinh ra, tất có tương khắc.

Nếu trời đất trong lúc đó giao nhân có lưu lại huyết mạch, như vậy lúc trước kia trường hạo kiếp, sẽ có người đi gánh vác.

Trên lưỡi còn giữ hương vị chua sót của canh Mạnh bà, Khuynh Lăng thấy một trận đau đầu, có cái gì đó, dần dần theo thân thể của chính mình bên trong bóc tách ra.

"Không! ——" kinh hô một tiếng, nàng giãy tay Mạnh bà ra, lại hướng tới đá tam sinh. Rõ ràng trong mắt mặn chát, nhưng khóe mắt, vẫn khô khô cạn cạn như thường.

Cấn nát ngón trở, nàng cúi người, một nét bút một bức tranh, khuynh tấn cả đời.

"Đường xuống hoàng tuyền, sông Vong Xuyên, cầu Nại Hà, nghe lời Mạnh bà khuyên,

Khuynh Lăng tuyệt bút trên đá tam sinh. Từ nay về sau, kiếp này quên hết tất cả, ngươi vì người, ta làm người, người với người là người lạ, đời đời không gặp lại. Một lần than thở cuối cùng, giống như mất hết sức lực. Truyền thuyết, lệ giao nhân là chí bảo, nhưng có ai ngờ, giao nhân khuynh tấn cả đời lập lời thề bằng máu, trong thiên địa không gì có thể công phá.

Người với người là người lạ, đời đời không thể gặp...

Lời thề đã thành, nàng cùng hắn, cũng chỉ là không thề...

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thề Sủng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: CHƯƠNG 5

Ba ngàn năm sau.

Thiên cung.

Đông Phương tăng sáng, vạn vật sống lại.

Mới từ Kim Loan điện đi ra, Thái Bạch Kim Tinh liền kêu Thái Thượng Lão Quân: "Lão quân đi thông thả, xem giúp ta tổng thể như thế nào?"

Tiên phong đạo cốt, Thái Thượng Lão Quân vuốt vuốt râu bạc của mình, một đôi mắt để lộ ra tinh quang: "Tinh quân đã yêu cầu, lão nhân như thế nào cự tuyệt? Không bằng đi núi Côn Luân của Tây Vương Mẫu quấy rầy, thuận đường uống một chén quỳnh tương?"

"Rất tốt, vẫn là lão quân nghĩ chu đáo."

Vừa nói chuyện, hai người đã biến thành hai đạo hào quang, một vàng một trắng, hướng núi Côn Luân mà đi.

Núi Côn Luân.

Đài luân hồi.

Sắc trời đen tối, phía đông nam, mây đen kéo đến, đông nghìn nghịt tràn ngập nửa bầu trời. Mây kia nồng đậm thành một đoàn, giống nhau muốn nứt vỡ cả trời, lực nhỏ núi cao, như muốn phá nát đài luân hồi.

Sét đánh đầy trời, đá trên bàn cờ rung lên. Quân cờ trắng đen cũng dần bị sai vị trí, giống như bị chồm qua tầng mây, mưa gió ngập trời như là ý chỉ của thiên giới đầu thêm quan tâm đến nhân gian.

"Nhị vị thật có nhã hứng, đông tổ lớn như vậy còn bày ra sắc mặt lạnh nhạt đánh cờ như thường". Xuyên vào bên trong là một thanh âm đầy từ tính vang lên, giọng điệu hơi có chút tà tử, người tới kim quan thúc phát, quần áo màu bạc có thêu rồng phượng, nhẹ nhàng vung tay lên không trung, nước son ngọc cốt nhẹ vẩy lên mặt quạt, liền dễ dàng phá giải kết giới hai người thiết kế tiến vào lương đình.

"Tam điện hạ" Thái thượng Lão Quân cùng Thái Bạch Kim Tinh nhìn thấy hắn đều nhất thời ngẩn ra, theo sau vội cúi thấp lưng xuống làm lễ.

"Đứng lên đi, ngày thường trước mặt phụ vương ta các ngươi còn lười đứng xương cốt, lúc này cùng bản điện hạ chào, chẳng phải là bị các ngươi dọa chết sao?" cặp mắt phượng hẹp dài tựa tiểu phi tiểu (cười như không cười), ngọc cốt phiến trong tay An Lịch Cảnh vừa động, hai người vừa ban này còn khúm núm giờ lại được ngồi xuống ghế đá. Mà chính hắn cũng vừa dùng thuật pháp biến ra ôn hương nhuyễn ngọc thấp nằm xuống hưởng thụ. Đầu vai là hai ngón tay tiểu tiên nga một đứng bên trái, một đứng bên phải hắn, rất thích ý.

"Xin hỏi tam điện hạ đến bái phỏng là có chuyện gì?" Thái Thượng Lão Quân tay vuốt vuốt chòm râu, mặt mũi hiền lành cố gắng bình tĩnh. Nhưng đáy lòng hắn đã sớm bồn chồn, nhất định đã bị nhìn ra. Hết thầy, đều là kiếp số sao?"

"Tiên đồng của ngươi đã đến trước mặt bản điện hạ tố cáo ngươi hết thầy, nói ngươi tự tiện ăn cắp quỳnh tương mà Tây Vương Mẫu ừ, bản điện hạ tự nhiên là tới xem sự tình như thế nào.", Khi nói chuyện, mày kiếm hơi nhíu lại, ý bảo đá trên bàn còn tán ra nồng đậm hương rượu kim tôn.

Thái Thượng Lão Quân tức thì đơ người ngay tại chỗ, âm thầm cấu gien không phải là không mang theo hắn sao? Đứa nhỏ chết tiết kia thật đúng là đem sự phụ hắn bán đứng. Nghiệt đồ! Nghiệt đồ a!

"Đông tổ này quả là có chút cổ quái a, một tiếng lại nhanh hơn một tiếng, quả là nghiêm trọng. Xem ra lại là người nào không hay ho vướng lại thiên kiếp. Đây một ngàn năm hao phí một lần chân lực, thành tiên thật đúng là không dễ a." Cúi đầu nhìn nhân gian, thương hải tang điền (Từ cũ dùng trong văn học chỉ những sự thay đổi lớn lao như ruộng dâu biến thành biển xanh.), đông tổ không nghĩ. Mà nơi này chỗ núi Côn Luân, chung quy không thể so với thiên giới, có kết giới ở ngoài, bị đông tổ tàn sát bừa bãi, sét đánh đầy trời.

"Tam điện hạ lời này sai lầm rồi, làm sao để ở đi thiên kiếp, rõ ràng là Âm Thốn Tà kia thật vất vả đắc đạo thành tiên lại bị diên, thế nào cũng phải phá tan mưa gió lôi điện cản trở, hủy đi tiên căn tiên duyên." Thái Bạch Kim Tinh mê rượu đã sớm là người thiên giới nhân đến vô sự gặp phải đối tượng trào phúng vài câu. Lúc này gặp An Lịch Cảnh thật vất vả trộm theo quỳnh tương uống để dòi đi đề tài, tự nhiên là mừng rỡ đi xuống nói.

Mà đối diện hẳn là Thái Thượng Lão Quân, lại bất động thanh sắc lắc đầu, mặc cho hắn nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: CHƯƠNG 6

"Lão quân, mắt ngài bị rút?" Thái Bạch Kim Tinh không hiểu, thân thiết nói. Trên đỉnh đầu kim tinh nháy mắt sáng ngời, hiện ra vầng sáng thần nhiên, bao phủ trên mắt Thái Thượng Lão Quân, sau một lúc lâu, buồn bực bỏ sung một câu, "Này, ánh mắt ta không có việc gì a."

Mồ rầu hoa đầu bạc lão quân nội tâm chảy máu như điên. Này tinh Quân lão đầu, còn có thể đủ lại bốn điểm sao?

"Âm Thôn Tà? A, phụ vương thật ra đã đề cập qua người này. Chính là người duy nhất phạm thai trở thành con của Tây Vương Mẫu, núi Côn Luân son duy nhất một vị một lần liên tu thành thượng tiên phạm thai. Nay chứng kiến, xem ra hẳn cũng không đủ để ra hồn." Thế nhưng đem khí thế tiên tôn không để ý, muốn hủy đi tiên căn cắt đi tiên duyên, việc làm như thế, Tây Vương Mẫu cư nhiên còn nghĩ cách bảo vệ hắn?

"Tam điện hạ lời nói có lý." Thái Bạch Kim Tinh vịn theo ghế đá đứng dậy cười, nét mặt già nua nhìn về phía trước đuổi đi hai tiểu tiên nga cạnh đầu vai An Lịch Cảnh, còn chính mình thì để cho hắn niết lên, "Này cái gì mà thiếu chủ của núi Côn Luân, theo ta nói, còn không phải là Tây Vương Mẫu có lòng từ bi phổ độ chúng sinh thường cho của hắn? Hẳn nhưng lại là tam hoàng tử của nhân gian, bị một nữ giết, biết rõ hung thủ là ai nhưng dưới tình huống này lại cự tuyệt trước khi chết nói cho người khác người có âm mưu giết hắn là ai, cái gì mà lấy ơn báo oán? Hết thầy đều là chó má! Ta mới không có đồng tình đâu!"

"Âm Thôn Tà là tam hoàng tử của nhân gian?" An Lịch Cảnh tựa hồ cảm thấy hứng thú, bên môi gọi lên một chút độ cong, "Nhưng thật ra hôm nay ta cùng nhân giới tam điện hạ có chút duyên phận nha." Hai mắt trông về phía chân trời hỗn độn phía xa, sông núi phương đông, đã sớm bị vạn trượng tia chớp che đầy.

"Đều đã là chuyện của một ngàn năm trước, nhân gian đã sớm đã đổi mới, hẳn hiện ở nơi nào là cái gì tam hoàng tử, núi Côn Luân thiếu chủ, cũng căn bản là không xứng cùng tam điện hạ ngài quan hệ họ hàng nha." Khó có được tam điện hạ ham học hỏi như vậy nếu ngài đã khiêm tốn thỉnh giáo, Thái Bạch Kim Tinh cũng sớm nịnh nọt muốn đem tất cả những gì mình biết nói ra.

Đối với Thái Thượng Lão Quân hành vi càng thêm động kinh trong nháy mắt, nhìn như không thấy.

"Nhắc tới Âm Thôn Tà, coi như là người si tình. Sinh ra trong hoàng gia, lại vô tâm với quyền thế, cố tình đối với vẽ tranh có chú ý, bình sinh lấy thu thập tranh Thiên Phưong được vẽ đẹp vì chí hướng. Sau lại nhìn trúng người vẽ lên tranh Thiên Phưong, liền nhận định là người mình yêu. Kết quả nhìn lầm người, chính mình bị nàng giết chết, mà quy tắc của chủ nhân tranh Thiên Phưong vì hắn mà tuần tắng. Nhưng mà là nam si nữ oán một đôi. Tình cảm này ở nhân gian nha, làm sao lại có thể..."

Một người sau khi tu tiên, trở thành thượng tiên ở núi Côn Luân. Mà một người khác, nói cho cùng nghe là tuần tắng, kì thực chính là tự sát. Đối với người sinh mệnh chính mình cũng không yêu quý, diêm vương điện làm sao phán để nàng luân hồi? Sau cùng cũng chỉ có thể vĩnh viễn bị đày dưới địa ngục, không thể siêu sinh.

Hai người, căn bản là không có khả năng tiếp tục tiên duyên.

"Như vậy xem ra, nay Âm Thôn Tà muốn hủy đi tiên căn đoạn tuyệt tiên duyên, là vì cái kia họa thần lên Thiên Phưong?" An Lịch Cảnh cảm thấy hứng thú từ trên ôn hương nhuyễn ngọc tháp đứng dậy, làm cho tay Thái Bạch Kim Tinh đang nịnh nọt rơi vào khoảng không, "Cũng là làm cho bản điện hạ đụng phải, bắt đầu là đạo lý không hề xem kịch vui?"

Ngần quang chợt lóe, kết giới bày ra bị ngọc cốt phiến hủy đi, An Lịch Cảnh đã sớm hướng tới chỗ dày đặc sấm chớp mà đi.

Dông tố đầy trời nháy mắt liền nhập vào trong vòng lương đình.

Thái Bạch Kim Tinh trên mặt bị mưa tạt vào, phần nộ hùng hùng hổ hổ, lại bị Thái Thượng Lão Quân dùng phát trần hung hăng đánh một cái: "Hò đồ a hò đồ! Ta thật vất vả mới lừa được tam điện hạ ăn xong vong tình đan, ba ngàn năm cũng liền như vậy bình an vô sự lại đây. Nay ngươi làm cho hắn biết việc tình cảm lưu luyến ngược lại hồng việc, kiếp số! Kiếp số a!"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8: CHƯƠNG 7

"Người cái lão quân này, thật đúng là lên mặt nha. Ta thật tâm yêu thích cùng người đánh cờ, còn không phải người thế nào cũng phải chọn núi Côn Luân là nơi cấm địa mà đến? Cuối cùng ta còn muốn cùng người hưởng lạc một lần uống trộm quỳnh tương của Tây Vương Mẫu mà bị đắc tội. Nay tam điện hạ thật vất vả mới dời đi để tài, ta tự nhiên là cố gắng chuyển hướng đi. Người nói một chút ta dễ dàng sao? Nay lại bị người luân phiên quở trách."

Thái Bạch Kim Tinh bị phát trần đánh cho tê rần, làm sao còn quản thân là tiên nhân tôn sư, lập tức đỏ mặt tía tai cùng Thái Thượng Lão Quân đứng lên lý luận. Ông tay áo phát một cái, kết giới kia mở ra lại lần nữa khép kín, đông tổ tiêu tán cho kết giới ở ngoài.

"Đến núi Côn Luân, ta tất nhiên là có đạo lý của ta." Thái Thượng Lão Quân nét mặt già nua cũng một trận đỏ lên, trông về phía xa nhưng mà trăm trượng xa xa kia lời đình vạn trượng không chỉ là đài luân hồi, lại có chút suy nghĩ.

Phía trước đài luân hồi.

"Tam điện hạ, thỉnh ngài nhanh nhanh rời đi, ta không muốn làm ngộ thương ngài." Thiên Lôi mặt buồn rười rượi vội vàng thu tay lại. Đập mây bay lên không trung cách mặt đất mấy trượng, đứng là cửa phía trước đài luân hồi bị mở ra.

An Lịch Cảnh trên người không biết quần áo khi nào biến thành váy dài huyền phục, tơ vàng thành tay áo có hình đăng long. Kim quan thúc phát, dung mạo thiên tiên, mặt mày thâm thúy giống nhau đem hết thảy đều vứt bỏ bên ngoài, lại giống nhau, sớm đem thiên địa nhìn thấu. Thân là con của Đông Hoa đế quân mê muội mất cả ý chí, nhưng cũng là người bị giao cho kỳ vọng cao tam điện hạ, uy nghiêm tấn hiển.

"Vị thượng tiên này tốt xấu cũng là con của Tây Vương Mẫu, là núi Côn Luân thiếu chủ. Hẳn nếu muốn nghịch thiên luân hồi, các người dàn xếp một chút làm thì sao?" Đàm tiếu trong yên hội, nhìn quanh trong lúc đó tràn đầy men say phong lưu.

Ngọc cốt phiến trong tay chỉ vào Âm Thốn Tà bị lôi điện cản trở cho ở ngoài kết giới, hai tròng mắt An Lịch Cảnh hơi hơi nhú lại.

Đường cong góc cạnh rõ ràng, hé ra khuôn mặt tuần láng không kềm chế được. Âm Thốn Tà trong mắt tràn đầy cô chấp, trong tay một bức họa, gất gao bảo hộ trong ngực. Mà một tay kia, lại cô chấp cầm tổ phiến.

A, chính mình là tam điện hạ của thiên giới, mà hẳn từng là tam hoàng tử của nhân gian

Chính mình thần khí là kim nước son ngọc cốt phiến, mà của hẳn còn lại là một thanh tổ phiến.

Hắn cùng với hẳn, thật đúng là không phải duyên phận bình thường.

Bỗng nhiên, tầm mắt An Lịch Cảnh tập trung tại mi tâm Âm Thốn Tà.

Nơi đó, một đóa ngũ sắc tinh loan ẩn nấp trong đó, đây là...

Mây kiếm, chính là không thể sát sinh, An Lịch Cảnh chợt cười khan.

Khó trách Tây Vương Mẫu lại thu thế gian hoàng tử, cũng đem núi Côn Luân tương lai toàn quyền giao phó đến trong tay hẳn. Thì ra mạng của hẳn đúng là như thế...

"Tam điện hạ thứ tội, ta đã chờ nhiều thế hệ trông coi đài luân hồi, không dám có hành động."

Phía trước đài luân hồi, không biết khi nào rất nhiều thiên binh chạy ra, thế sống chết chặn lại.

"Xem ra hạ phân lượng nói chuyện của bản điện, vẫn là không đủ nặng nha..." Ngử điệu cao lên, ngọc cốt phiến trong tay An Lịch Cảnh lập tức hiện kim quang, kết giới của đài luân hồi bị phá, thiên binh lập tức như lung lay sắp đổ, cả đám đều phải thiên lôi, thật thâm.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: CHƯƠNG 8

Lại là một đạo kim quang thoáng hiện ra, tiếng gầm rú mãnh liệt, đài luân hồi thoáng bị đảo lộn.

Nay ở trên khói nhẹ lượn lơ, ở dưới lại bị mây đen bao phủ. Khói nhẹ là đến với người thiện lương, mây đen tìm đến trả lại những đen tối người gây ra.

"Đài luân hồi đã mở, còn không mau đi tìm người mà ngươi muốn tìm?"

"Tạ tam điện hạ thành toàn." Diệp Cẩm vì hấn mà tuần táng, nhưng hấn chỉ biết nàng không thể nhập lục đạo luân hồi, lại không biết nàng đến tột cùng đang ở phương nào, chỉ có thể nhập vào đài luân hồi để xem kiếp trước kiếp này, nhưng đây là hành động nghịch thiên, nếu có hủy đi tiên căn đoạn tuyệt tiên duyên, hấn cũng không tiếc!

Âm Thốn Tà liếc mắt nhìn An Lịch Cảnh một cái, tuy nói không biết vì sao hấn sẽ ra tay tương trợ, nhưng dù sao cũng là giúp chính mình, đại ân này ngày sau nhất định phải tương báo.

Thả người, đứng là vẫn không chút do dự nhảy vào đài luân hồi.

"Đài luân hồi một khi mở ra, nghịch thiên sửa mệnh, là kiếp nạn của thiên giới. Tam điện hạ sẽ trở thành tội nhân thiên cổ a! Đông Hoa đế quân đối với hấn ký thác kỳ vọng cao, nhưng hấn... Lại làm khó cho thiên giới!" Thái Thượng Lão Quân sâu kín mở miệng, gần như bị thương nhìn bóng dáng cao to cách đó không xa kia nói.

Nhớ ngày đó tam điện hạ bắt đầu học thuật pháp, người thứ nhất bá sư đó là hấn, một ngày làm thầy cả đời làm cha, nhìn hấn ngày ngày một cường đại, nhìn hấn ngày ngày một hoang đường không kềm chế được, càng nhìn hấn ngày ngày một bất cần đời không làm việc đàng hoàng, Thái Thượng Lão Quân biết, người này so với tam điện hạ hấn vẫn nhìn lớn lên, căn bản là bất đồng. Nhưng hấn lại càng biết, nếu không phải hấn luống cuống lừa tam điện hạ ăn vong tình đan vào, tam điện hạ đã sớm là phượng hoàng niết bàn, chấp chương thiên cung, trở thành thượng cổ thần tộc Thần Quân.

"Tình quân, lão nhân cả đời này không cầu hơn người, nhưng lúc này đây, hy vọng ngươi ra tay tương trợ." Thanh âm vừa cất lên có chút trầm trọng, khuôn mặt Thái Thượng Lão Quân nghiêm túc nhìn Thái Bạch Kim Tinh phía bên cạnh.

Mà Thái Bạch Kim Tinh, đâu còn là người vừa rồi cùng Thái Thượng Lão Quân đánh nhau khí thế đỏ mặt tía tai? Nhìn phương hướng phía đài luân hồi mở ra, biểu cảm trên mặt cũng tràn đầy vẻ u sầu. Thật lâu sau, cuối cùng gật gật đầu.

"Tam điện hạ, ngài tùy ý làm bậy như vậy, quy định của trời đất tam giới đều bị đánh vỡ, sẽ trở thành kiếp nạn a!" Thiên Lô có ý muốn đóng cửa đài luân hồi, nhưng lại căn bản không địch lại tiên pháp, cũng chỉ có thể bình tĩnh tận tình khuyên bảo.

Xa xa, một đội quân cười mây tới gần, tựa hồ có hàng ngàn vạn quân cùng chiến mã cười mây mà đến. Cầm đầu là người mặc quần áo minh hoàng, xoay quanh rồng vàng, chẳng phải là Đông Hoa đế quân sao?

"Phụ quân đến đây, bản điện hạ tùy ý mặc người xử trí." An Lịch Cảnh vô tình nói xong, thanh thoi ngồi lại ngay tại chỗ trên tháp ôn hương nhuyển ngọc, cũng không xem xem sau lưng là hai đạo kim quang một trắng một vàng cường thế đột kích.

Sau lưng như ở trong căn phòng bị hỏa thiêu, căn bản là chính mình đã đoán trước ở ngoài, thân mình đã ở trong đài.

"Tam điện hạ, lão nhân làm hại người ba ngàn năm đến mà vẫn không biết tâm vì sao mà, làm việc một cách đần độn tùy hứng. Hôm nay lão nhân liền hướng người bồi tội." Trước đài luân hồi, Thái Thượng Lão Quân phi thân mà đến, tiên phong đạo cốt, phát trần tung bay.

An Lịch Cảnh lập tức ngã vào đài luân hồi, căn bản không rảnh bận tâm tới việc bị người lên cho uống trộm thuốc, mà là bị khói nhẹ cùng mây đen quấn quanh, thỉnh thoảng bị lệ quỷ quần thân.

Chỉ loáng thoáng nghe được Thái Thượng Lão Quân nói hai chữ "Giao nhân".

Cùng lúc đó, trong lòng của hấn nghĩ đến không dời hình ảnh hai con người trong suốt sáng long lanh như hạt châu vĩnh viễn là vết máu không thể khô cạn, chỉ dẫn hấn phá tan những thứ hắc ám.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phụ Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: CHƯƠNG 9

An Lịch Cảnh nhưng vẫn bị bánh xe phụ hồi của Đông Hoa đế quân kéo trở về, thiên thượng tiên nhân, phạm là người lúc trước cùng hấn từng có tiếp xúc, tổng thể cảm thấy vị bất cần đời thiên giới tam điện hạ này có chỗ nào không giống.

Không hề dùng tiên chú độc hại , không hề không có việc gì đe dọa tiên nhân, cũng không tiếp tục đùa giỡn tiên nga, lại không hề hạ giới cùng cái thú tộc chi vương tính tu tiên làm bạn, cả ngày sống phóng túng cả một đồng lớn bạn nhậu.

Tựa hồ từ khi trở về từ đài luân hồi nhìn thấy kiếp trước kiếp này, cả người hắn, đều trở nên nặng nề ít nói.

Để quân đứng là vẫn còn đau lòng con trai, không muốn làm cho hắn chịu thiên hỏa chi hình. Cuối cùng, tại Thiên đình chúng tiên chờ lệnh ban xuống, hạ đài thuận thế đem vị không người quân thúc tam điện hạ này giao cho Phục Vi thượng thần từ từ xử trí.

Phục Vi thượng thần cố ý thu hấn với danh nghĩa con rể, ai mà không biết lại tưởng hắn ở địa bảo đâu?

Cùng lúc đó, Tây Vương Mẫu cũng tự mình biện hộ cho, đối với hành động nghịch thiên của Âm Thôn Tà có phê phán, sau khi phê phán, từ trong thiên lao đưa ra, liền trở về núi Côn Luân.

Rất nhiều hôm sau chúng tiên mới phát hiện, An Lịch Cảnh bị Đông Hoa đế quân tự mình khóa ở sau bản nguyên, lấy tự thiêu vì đại giới, theo thần Càn Khôn phủ của Phục Vi thượng đạo thoát, lên xuống nhân giới.

Chính là, ở thiên giới một ngày, chính là trên mặt đất một năm.

Khi đó, An Lịch Cảnh đã hạ giới nhiều năm.

Định nguyên năm thứ ba mươi.

Cầm Mịch quốc

Tấn vân thành, đầu đường.

"Tứ tiểu thư, chúng ta vẫn là nên trở về đi, trời đã tối rồi, lão gia chắc đã phái người đi tìm chúng ta."

Trăng trong đêm gió lạnh, phía sau là lời Hoàn Ngọc thật cẩn thận năn nỉ. Gần đây tấn vân thành vừa bị náo loạn bởi vụ án một nữ tử bị giết, phủ nha môn đã sớm ra văn bản thông cáo rõ ràng báo cho nữ tử nửa đêm trăm ngàn lần đừng nên ra khỏi cửa. Nhưng vị tứ tiểu thư này từ sinh ra khi hai mắt đã bị không nhìn thấy, không người nào có thể trị được, từ vài năm trước vào phủ theo hầu tứ tiểu thư, nàng đã trở thành ánh mắt của tiểu thư.

Nàng thực ra chỉ là cái tiểu nha hoàn, thực ra cái gì vụ án giết người, nàng làm sao có thể không sợ...

Quần áo thêu hoa thêu mây, người nữ tử trước mái tóc đen mượt, cả đầu cắm một cây cây trăm màu tím. Vài ngọn gió đêm thổi qua, nghịch ngợm cùng nàng chơi đùa. Dáng người lung linh thướt tha kia, trên mặt có lúm đồng tiền có cũng được mà không có cũng không sao, sống mắt lưu chuyển, da thịt trắng nõn hơn tuyết, khiến người thêm nhỏ dãi.

Nhưng mà con người không có tiêu cự kia không khỏi làm cho người ta tiếc nuối.

Bộ dạng khuynh thành vô song thì như thế nào, chỉ là một người không nhìn thấy mà thôi. Nhân thế hết thấy, đau thương không thể không gặp. Thế giới to lớn, lạc thú dữ dội nhiều, nàng không trọn vẹn như vậy, có lẽ bị tước đi hai mắt chưa hẳn đã không phải là chuyện tốt "Mỗi ngày sau bữa tối, cha ta bị tam nương hạ thuốc mê, một đêm mây mưa còn không kịp, chỗ nào còn có công phu quân ta?"

Cổ tay làm thành một đường khéo léo khẽ động lên đàn, bàn tay trắng nõn khẽ gảy đàn, đó là một trận rất dư âm cảm động quanh quẩn tại đầu đường trống trải.

"Nhưng còn có Thừa tướng đại nhân, Thừa tướng rất lo lắng cho tiểu thư."

Tiếng đàn, quàng quạc mà chi.

Khuynh Lăng thanh âm hơi hơi nổi lên chua xót: "Phải không? Hắn quan tâm nhị tỷ ta còn không kịp, như thế nào lại đi lo lắng cho ta?"

Còn có canh một.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 10

Khuynh gia là phú gia đệ nhất dưới chân thiên tử, Hoàng Thượng trên danh nghĩa vẫn là thiên tử nhưng lại quá trẻ, ngày thường triều chính đều là hai vị

Thái Hậu giật dây từ xưa có tài lực, mọi sự liên tục thương lượng với nhau. Chiều mộ tân binh đòi tiền, chuẩn bị cho mùa vụ mới đòi tiền, phát bổng lộc đòi tiền, ra trận giết địch, lại đòi tiền.

Có tiền, mới có thể làm cho giang sơn xã tắc được củng cố.

Nay cảm hoài để Cẩm Từ Túc tất nhiên là am hiểu sâu đạo lý này, lại không chịu nổi bị quản chế, liền cưới đại tỷ của nàng Khuynh Trầm Ngư vào cung làm Hiền phi đứng đầu trong tứ phi. Vì Tam tỷ Khuynh Tiểu Lộ chỉ hôn đại tướng quân Tấn Ly, còn nhị tỷ Khuynh Lạc Nhạn cũng được chỉ hôn, đối tượng là Thừa tướng Phong Đình Uyên.

Chính là, ai lại biết được, đáy lòng Khuynh Lăng nàng chôn sâu một mầm mống, lúc nào cũng vì nó mà chăm sóc tưới tiêu. Tâm tư ngây thơ kia, nghiêng ngả lao đảo, cũng đã hăm sâu trong đó không thể tự kiềm chế.

Mầm mống đó mang tên Phong Đình Uyên.

Đến ngày nàng cập kê, nương của nàng đúng là vẫn còn bồi vì triển miên giường bệnh nhiều năm mà qua đời. Trước khi chết, nương của nàng từng hỏi qua nàng, trong những vương tôn công tử hào môn phú hộ, đến tột cùng nàng có cảm tình với người nào.

Nàng sinh hạ nữ nhi này là người không nhìn thấy, cũng liên quan đến việc nàng không được sủng ái. Nhưng mà tại lúc sắp chết, trời sinh tấm lòng của người mẹ vẫn chiếm cứ thượng phong, biết vì nữ nhi phòng đứng lên, ngừa chu đáo

Lúc ấy, Khuynh Lăng đáp là: "Nữ nhi chỉ nguyện gả cho người là thiên hạ đệ nhất."

Nàng nhớ rõ nương nàng lúc này liền cười to ra tiếng, lập tức lại thoải mái vỗ tay nàng:

"Lăng nhi thật có chí hướng, hiểu được tâm nguyện của nương. Người kia dù dễ quyến rũ cha ngươi, nay lại dựa vào nữ nhi của mình vào cung làm phi tử càng thêm điều vô dương oai đứng lên, nữ nhi nếu có thể gả cho Hoàng Thượng, nhất định phải vì nương mà bày ra khẩu khí. Nương sau khi đi, cũng có thể cười đến hồi kẻ cả nhà chỉ biết đi dụ dỗ kia.

Sau khi hồi quang phản chiếu, nương nàng liền cười lớn mà qua đời.

Nhưng nàng làm sao mà biết được, trong mắt Khuynh Lăng người đệ nhất, căn bản là không phải là Cẩm Mịch quốc vua của một nước Cẩm Từ Túc, mà là Cẩm Mịch quốc từ trước tới nay vị tuổi còn trẻ liền bước ra khỏi hàng Thừa tướng tôn sư Phong Đình Uyên.

Đoạn kí ức kia nàng không muốn người khác biết đến, chỉ vì sợ thanh âm kia quá mức thuần túy, quá mức từ tính, quá mức làm cho người ta trầm luân.

Chỉ tiếc, ba năm trôi qua, người kia luôn miệng nói yêu nàng, đã sớm thành tỷ phu của nàng.

Nhị tỷ phu... Của nàng... a

Tối nay, đêm đen gió thổi trên cao, đối với người vốn là thích ứng với bóng tối là Khuynh Lăng mà nói, căn bản là không sao cả.

Nhưng mà Hoàn Ngọc lại sợ hãi vô cùng. Cuối cùng rốt cuộc bất chấp sự khác biệt về chủ tớ, liền trực tiếp kéo lấy cánh tay Khuynh Lăng, kéo nàng đi chạy về phía trước.

"Từ tiểu thư, chúng ta chạy nhanh hồi phủ đi, không chừng liền gặp phải tên hung thủ chuyên giết nữ tử a." Tuy nói quan phủ treo giải thưởng phá án thưởng bạc, nhưng người nào dám mạo hiểm như vậy?

"A! ——" tường cao sau sân, một tiếng kêu của nữ tử thổng khổ đến tê tâm liệt phế kinh hô như đâm toạc bầu trời, trong không khí, có chút mùi máu.

Đó nhưng là mệnh a!

Không có mệnh, có nhiều tiền cũng mất mạng đi đời nhà ma a.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Chương 11

"Sao lại không cho ta nói, không nói thì phải làm thế nào đây? Tam điện hạ ở chỗ Càn Khôn phủ của Phục Vi thượng thần phải nhận trừng phạt, bị phát hiện mất tích chỉ là chuyện sớm hay muộn."

"Ngươi nên biết trên trời một ngày dưới mặt đất đã là một năm, đến lúc đó chờ Thần Quân làm xong việc của mình, sẽ được nghênh đón trở về trở vị trí cũ. Ngươi là người có công lớn, chính là đại công thần." Bước nhanh đi ra ngoài, Thái Thượng Lão

Quân trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, "Tốt lắm, ta phải đi luyện đan được, người nên làm gì thì đi làm đi, đừng ở chỗ ta uống trộm rượu a."

*

Lửa, lửa cháy hùng hực, so với Tam Muội chân hỏa của Thái Thượng Lão Quân còn nóng hơn mấy phần, kia là Bàn Cổ từ lúc khai thiên lập địa tới nay nhiều thế hệ Hỏa thần chấp chương- hồng liên nghiệp hỏa.

Hỏa thần tiền nhiệm từ lúc thiên giới cùng ác thú diễn ra chiến tranh đã hồn phi phách tán. Tục truyền, trong tam giới ngũ hành lục đạo, hồng liên nghiệp hỏa sớm đã thất truyền. Mà nay hồng liên nghiệp hỏa tái hiện, đó cũng chính là lúc trời đất sinh ra Thần Quân.

Huyết thống của thần tộc từ trước đã đơn bạc. Thượng tiên không biết phải tu luyện mấy vạn năm, mới có thể sửa được một lai lịch của thần. Đến ngay cả người ở Thần giới có danh vọng bậc nhất Phục Vi thượng thần, cũng phải sửa chín ngàn năm mới có thể trở thành thượng thần.

Mà con nối dòng của hắn, tuy nói có huyết thống của thần tộc, đúng là vẫn không thể trở thành huyết mạch của thần được công nhận, nhiều nhất, cũng chỉ chiếm được tiền vị, đứng hàng tiên ban.

Mà bên trong thần tộc, người có thể lợi dụng được cũng chỉ có Thần Quân.

Thần Quân hiện thế, năm sông bốn biển trời đất thiên hạ âm dương lục đạo, đều do vị này cai quản. Đến ngay cả vị ở Cửu Trọng Thiên điện Đông Hoa đế quân, cũng chỉ có thể đứng hàng thứ hai.

"Lão quân, tam điện hạ dĩ nhiên là Thương Dạ Thần Quân. Chúng ta mau chóng bẩm báo với đế quân để nghênh đón Thần Quân trở về vị trí cũ." Hóa nước thành băng, mục đích để dò xét nhân xem ở nhân giới An Lịch Cảnh dựng lên tràng hỏa tự thiêu kia, Thái Bạch Kim Tinh sớm khiếp sợ tốt đỉnh.

Chính là, lời nói vừa thốt ra, trông xuống nhân giới đã là một mảnh trống không, hỗn độn không chịu nổi.

"Này... Vì sao lại như vậy... Tại sao cái gì cũng không có a..." Ông tay áo vung lên, không tin ngưng kết tiên pháp của chính mình xem thử, lại giống như trước không có kết quả.

Thái Thượng Lão Quân ngăn cản việc làm vô dụng của hắn: "Thần Quân đã hiện thế, lấy tu vi của hắn, hành tung tất nhiên là có thể dễ dàng được ẩn giấu. Tiên pháp của chúng ta vẫn kém hàng ngàn lần so với thần quân, trông rình coi sao, vẫn là nên tĩnh lại đi."

"Không thể tìm được hành tung của Thần Quân, nên làm như thế nào để nghênh đón Thần Quân trở về vị trí cũ?"

"Người Thái Bạch Kim Tinh này, là hồ đồ thật hay là hồ đồ giả đây?. Thần Quân vẫn còn ở một mình dưới hạ giới mà người còn tự mình chủ trương sai người ta đi đón? Một khi hắn trở về vị trí cũ, cẩn thận người thứ nhất bị hỏi tội chính là người." Khẽ vuốt cằm râu hoa râm như tuyết, Thái Thượng Lão Quân liền trực tiếp hướng đến lò luyện đan mà đi.

Nhân giới.

Cầm Mịch quốc.

"Làm sao có thể đột nhiên nóng như vậy? Hoàn Ngọc, đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?" Nhíu mày, Khuyên Lăng vội vàng hỏi.

Nữ tử vừa mới kinh hô một tiếng thì lương, nhưng thoáng một lát công phu, đã giống như có lửa cháy hùng hực bên mình, đáng tiếc không thể thấy mọi vật, chỉ có thể theo thói quen hỏi người bên cạnh.

"Tứ tiểu thư, cháy... lửa thật lớn, như thể cháy lên đến tận trời. Nga, lửa kia giống như có chút không bình thường... Cứ nhiên, giống như... Giống như một đóa sen lửa đỏ." Tiếp theo, hoa sen như lửa đỏ kia, giống như bị thiêu đốt đến hết. Nhưng mà, sau giây lát, lại biến mất vô tung.

Giống nhau, hết thấy những thứ vừa xảy ra, chính là ảo giác

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Chương 12

"Người là... Khuyên Lăng?"

Nhiều năm qua như vậy không thể thấy mọi vật, Khuyên Lăng đã sớm dưỡng thành thính giác thật tốt. Bên tai là âm thanh có chút quen thuộc, đó là thanh

âm nam tử đầy từ tính mang theo một chút không xác định thân nhiên mở miệng.

Trình độ cẩn thận kia, giống như sợ ý một chút sẽ bị mất đi thứ gì quan trọng.

"Người là ai? Làm sao có thể nhận thức được tứ tiểu thư của chúng ta?" Nguyên bản Hoàn Ngọc còn rất sợ hãi sau lập tức giống như gà mái mẹ đem Khuynh Lăng ngăn cản ở phía sau mình, "Nói cho người biết, đừng tưởng tứ tiểu thư của chúng ta nhìn không thấy mà khi dễ, ta có võ công đấy. Người nếu dám làm tổn thương đến một sợi tóc của tiểu thư, không tính tới lão gia, Thừa tướng, đại tướng quân thậm chí là cả Hoàng Thượng đều sẽ tìm người tính sổ!"

Hoàn Ngọc nói xong một hơi lưu loát, lo lắng rõ ràng tăng thêm. Hơn nữa lời nói trước sau rõ ràng là mâu thuẫn với nhau.

Một hồi nói chính mình có công phu, một hồi lại nói để hấn thương cảm các nàng. Đối tượng trong lời nói nói mình có "Công phu" một chút nắm chắc đều không có.

Vừa mới niết bàn trọng sinh, trên người An Lịch Cảnh vẫn là thân bào lửa đỏ của Thương Dạ Thần Quân, phượng hoàng uốn quanh phía trên thân bào, cánh chim bay thước, có thần thái, bất gặp cặp mắt kia như không nhìn mà lại khiến người ta khiếp sợ.

May mà tối nay sắc trời u ám, không trăng không sao, xem không rõ ràng lắm. Nếu hấn bị thấy rõ trên người mặc thân bào này, chỉ sợ sẽ gặp xui xẻo.

"Ta là phu quân của tiểu thư nhà người, tại sao lại khi dễ nàng?" Buồn cười trấn an tiểu nha hoàn đang bảo vệ chủ nhân, An Lịch Cảnh bây giờ mới phản ứng lại, nàng đã muốn hoàn toàn quên đi hai người đã từng qua lại, càng đau đớn là, trải qua nhiều kiếp luân hồi, hai mắt nàng từ đầu đến cuối đều chỉ có thể thừa nhận là vô cùng hắc ám.

"Lăng nhi, thật sự không nhớ rõ ta?" Váy dài vung lên, trước ngực bên người an trí kia hai tròng mắt vĩnh viễn là vết máu không thể khô cạn như hạt châu trong khoảnh khắc liền bay ra, một đạo ngân quang, an ổn rơi vào hốc mắt của nàng, thay thế được không khí trầm lắng kia.

Nàng hận hấn vì người khác mà đối với nàng ép đến bước đường cùng, nhưng nàng làm sao biết, hấn tình nguyện đã thương tất cả người trong thiên hạ, cũng không tình nguyện làm tổn thương nàng.

Hấn căn bản là không quan tâm đến sống chết của người trong thiên hạ, nhưng lại không thể không cứu Chi Đình quận chúa kia.

Nhưng là, nàng đã chết. Nàng cùng đứa nhỏ của họ, đã chết ở trên tay hấn.

Hấn còn có cái gì để có thể bán khoản đây?

Con mắt của nàng, hấn sẽ không đưa cho bất cứ kẻ nào.

Cho dù Phục Vi thượng thần thừa dịp hấn ăn vong tình đan vào mà nhiều lần muốn đem con mắt lấy đến tay, hấn đã đem nó rót vào trong máu của mình. Hai con mắt bị hủy, hấn cũng sẽ chết. Phục Vi thượng thần thế này mới dừng tay.

May mà đến nay, hết thảy đều đã trôi qua.

Hấn đã niết bàn trọng sinh, Thương Dạ Thần Quân là tôn sư, trong thiên hạ không còn có người ngang hàng với hấn. Có thể cùng thần lực của hấn chống lại, là cực kỳ bé nhỏ.

"Đường xuống hoàng tuyền, sông Vong Xuyên, cầu Nại Hà, nghe lời Mạnh bà khuyên, Khuynh Lăng tuyệt bút trên đá tam sinh. Từ nay về sau, kiếp này quên hết những việc phía trước đã xảy ra, người vì người, ta làm người, người với người là người lạ, đời đời không thể gặp!"

Một khắc kia, nhìn đến trên đá tam sinh kia mấy chữ bằng máu, hấn lại thấy có chút may mắn, may mà lúc trước chính mình đã che giấu thân phận chân chính của nàng.

Thân phận chân chính của hấn là phượng hoàng, đối với giao nhân chưa bao giờ mất đi hiệu lực thông qua lời thề bằng máu, đối với hấn mà nói, căn bản là thùng rỗng kêu to.

Thế này mới có thể làm cho hấn, lại lần nữa gặp được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Là ai đã đánh mất ai (1).

Khuynh Lăng thấy hai mắt nóng rát dị thường, lửa kia rất nóng, giống như muốn đem hốc mắt của nàng hung hăng xé rách. Nhưng lại giống như là kỳ tích, đau đớn kia trong giây lát như biến mất vô tung.

Đội nàng trợn mắt theo bản năng, đã thấy một người giống như thần tiên đang đứng thẳng tại trước mặt mình.

Sống ở trong bóng tối lâu dài, Khuynh Lăng so với người thường mà nói càng có bản lĩnh ở trong bóng đêm đoán vật.

Hoàn Ngọc không thấy rõ diện mạo của người trước mắt, nhưng nàng lại có thể dễ dàng nhìn thấy nhất thanh nhị sở.

Y bào lửa đỏ của An Lịch Cảnh rất đáng chú ý, đến ngay cả trên y bào kia là phượng hoàng muốn bay, đều làm cho nàng có loại cảm giác chán ghét. Trên dung nhan tao nhã tuấn lãng kia tràn đầy chờ mong, con ngươi thâm thúy mang theo sức hút làm cho người ta tìm đập thỉnh thịch. Đáng tiếc với nàng mà nói, người như thế chắc chắn là không tốt đẹp gì.

"Lăng nhi, nàng cảm thấy như thế nào? Hai mắt có thích ứng không?"

Nhìn trước mắt người giống như làm ra bộ dạng thân thiết, Khuynh Lăng chỉ cảm thấy dâng lên một trận khí huyết.

Căn bản là không kịp suy nghĩ vì sao chính mình lại đột nhiên có thể nhìn thấy được, Khuynh Lăng liền lui về phía sau từng bước theo bản năng, cau mày thanh âm bình tĩnh nói: "Hoàn Ngọc, chúng ta đi."

Mấy năm nay bởi vì gia tài của Khuynh gia nàng mà có rất nhiều nam tử cố ý tiếp cận nàng. Nhưng Khuynh Lăng lại cảm thấy không hiểu, mọi người, tuy hay xuất hiện trước mặt nàng, nhưng chỉ người trước mắt mới đem lại cho nàng cảm giác căm thù đến tận xương tủy.

Có lẽ là bởi vì lúc đó nàng không có thể thấy mọi vật căn bản là coi thường nhóm người này mặc hay không mặc hồng y, mà nay vị này, cũng là vừa vặn bị nàng đụng phải.

Hồng y.

Hồng y a...

Khuynh Lăng Nàng hận nhất màu đỏ.

Không có lý do, chỉ biết là, từ khi nàng có trí nhớ tới nay, thì rất thống hận tất cả những thứ cùng màu đỏ có liên quan.

Mà nay nam tử trước mắt lời nói ngả ngón quần áo y bào lửa đỏ, như lửa cháy lan ra đồng cỏ, rõ ràng đã chạm đến điểm mấu chốt của nàng.

"Lăng nhi, cứ như vậy mà thống hận vì phụ sao?" Phía sau cô đơn thanh âm, phảng phất như mũi kiếm sắc bén đâm vào ngang trời một đao, suy sụp ngã xuống.

Chỉ là một người có ráp tâm bất lương thôi, nàng tất nhiên là sẽ không để ở trong lòng.

Lôi kéo tay Hoàn Ngọc, Khuynh Lăng cước bộ không khỏi nhanh hơn.

Trăng, không biết từ khi nào một tắc một tắc hiện ra, thân nhiên soi sáng, giống như đang soi đường chỉ lối.

Khuynh phủ, rõ ràng ở ngay trước mắt.

"Tứ tiểu thư, người... Người cư nhiên có thể nhìn thấy!?"

Làn váy mang theo mây khói bởi vì nàng chạy mà khẽ lay động phảng phất, nghe được Hoàn Ngọc thanh âm kích động, Khuynh Lăng nay mới phát hiện chính mình lại đang lôi kéo tay nàng chạy thật lâu.

Hai tay, đặt ở ngay tầm mắt một cách khó có thể tin. Qua ánh trăng, ngón tay trắng nõn thon dài lọt vào trong tầm mắt, đôi mắt bây giờ đã có thể nhìn thấy, không còn là âm u không đáy vô cùng vô tận nữa. Mười ngón tay giống như lần đầu tiên mang theo độ ấm kể từ lúc nàng ra đời tới nay, làm cho nàng lại có cảm giác phải xúc động đến rơi lệ.

Nàng chỉ cảm thấy, mỗi góc trong lòng, cái cảm giác dường như không thể hiểu này cứ từ từ phát sinh.

"Tứ tiểu thư, mau nhìn, Thừa tướng lại đứng trước cửa phủ. Nhất định là sợ gia đình trông coi cửa ban đêm vô trách nhiệm nhốt chúng ta bên ngoài cả một đêm như lần trước, cho nên mới lo lắng tự mình đứng ở chờ tứ tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 15: Là ai đã đánh mất ai ?(2)

Từ sau khi Khuynh Lạc Nhận gả cho Phong Đình Uyên, Thừa tướng Phong Đình Uyên vị con rể này liền trở thành khách quen của Khuynh phủ.

Đáng khen cho Phong Đình Uyên, đáng khen cho cái có "Khuynh Lạc Nhận nhớ thương nhà mẹ đẻ" nên mang theo nạng đến Khuynh phủ ở lại mấy ngày.

Cho nên giờ phút này ở cửa Khuynh phủ gặp hấn, Khuynh Lăng cũng không có một tia kinh ngạc.

Nhưng mà, khi nhìn về phía kia là tuần nhan mà đáy lòng đã từng mơ đến vô số lần, Khuynh Lăng chỉ cảm thấy tình cảm kia sớm bị bản thân chôn sâu nơi đáy lòng lại bất ngờ đánh úp lại.

"Tại sao trở về như vậy mới trở về? Không biết tấn vận thành bây giờ không yên ổn sao?" Thân dài như được tạc từ ngọc, dáng người phong lưu. Phong Đình Uyên lập tức đã phát hiện hai người, vài bước liền đi tới bên cạnh Khuynh Lăng, trực tiếp đã ôm thắt lưng của nàng, không coi ai ra gì giống như hành động vô cùng thân thiết, đem nàng cẩn thận che chở đi vào phủ.

"Thừa tướng đại nhân, ngài cũng không biết, hôm nay thật đúng là hữu kinh vô hiểm (nhìn có vẻ kinh tâm động phách, nhưng cuối cùng lại không có nguy hiểm gì), từ tiểu thư của chúng ta gặp dữ hóa lành, ánh mắt của nàng..."

Hoàn Ngọc tiếp nhận đèn lồng gia đình đưa qua, đi vài bước tấn trách dẫn đường cho hai người, một bên khẩn cấp muốn đem tin tức tốt này thông báo cho mọi người.

"Chạy nhanh đi thôi, ta rất đói bụng. Hoàn Ngọc người đi phòng bếp một chuyến bảo bọn họ tùy tiện làm chút thức ăn mang lại đây." Theo bản năng liền đánh gãy lời nói Hoàn Ngọc thốt ra, Khuynh Lăng không biết, ở đáy lòng chính mình mâu thuẫn kia là cái gì.

Có lẽ, là vì lo lắng hấn một khi biết được hai mắt của nàng đã hồi phục thị lực, sẽ mãi mãi rời xa bản thân mình.

Cười khổ lắc đầu, nàng Khuynh Lăng, cũng bắt quá cũng là một người si tình.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Là ai đã đánh mất ai (3).

"Nếu đã muốn đã trở lại, vậy không nhọc nhĩ tỷ cùng nhĩ tỷ phu lo lắng. Khuynh Lăng đi về trước."

Âm thanh vừa thốt lên, không biết dùng bao nhiêu hơi sức mới khắc chế được nỗi lòng chán nản đang hiện hữu rõ ràng. Khuynh Lăng trong mắt mất mát, mắt từ lâu đã không thể roi lệ, nay lại giống như nước lũ sắp tràn đê, có cái gì đó sắp phá tan hóc mắt để ra ngoài.

Không thể nhìn, nàng không thể nhìn.

Nàng rõ ràng nhìn cái gì cũng không thấy, vì sao lại muốn cho nàng nhìn thấy hết thấy đây? Vì sao! ?

Thân thể của nàng từ từ lão đảo, may mà bọn họ đều nghĩ mắt của nàng không tốt nên không có chút hoài nghi.

"Tốt, vậy từ nay phải cẩn thận, trời tối đường khó đi, không nên để bản thân bị ngã, ánh mắt đã bệnh không thể nhìn thấy, đừng để bản thân lại xảy ra chuyện gì nữa kéo lúc đó cha cho dù cố ý muốn tìm cho mọi người môn đăng hộ đối gả cho, cũng sợ thật khó khăn a." Vận vẹo thân hình như rắn nước, Khuynh Lạc Nhận không phải không có châm chọc. Vừa mới cùng Phong Đình Uyên hôn thiên miễn, trên mặt vẫn còn đỏ ửng, đến ngay cả hơi thở cũng là thở gấp.

Nhưng mà, khí thế bức người vẫn bưng bưng như cũ.

"Nhị tỷ có tâm, Khuynh Lăng thì sẽ chiều cố bản thân mình." Đã có thể nhìn thấy mọi vật hai mắt nàng không hề chớp, con người khế đảo, đem thân tỷ tỷ trước mặt cẩn thận đánh giá.

Thì ra, người mặt đầy hồng hào quần áo sam thậm chí còn lộ ra phần là nữ tử ngả ngón, chính là nhị tỷ của mình a.

Xoay người, không chút lưu luyến.

Đến khi thấy thắt lưng hơi căng thẳng , cảm giác quen thuộc ảm áp kia bắt ngờ đánh úp lại: "Trời tối như vậy, ta đưa muội trở về."

Rõ ràng là lời nói thân thiết, giọng điệu không khác với lúc trước,nếu không phải vừa mới chính mắt thấy hắn cùng với chính mình nhĩ tỷ trình diễn tiết mục thân mật, chỉ sợ nàng vẫn tiếp tục ngây ngốc nghĩ chính mình vẫn là người hạnh phúc .

Ít nhất, hắn cho dù cưới nhĩ tỷ, không thương nàng, nhưng cũng chưa bao giờ chạm qua nàng.

Đáng tiếc, hết thảy đều là nói dối. Có một số người, nhất định không phải người mà nàng có thể hy vọng xa vời .

Một lần lừa gạt chính mình, cũng bất quá là lừa mình dối người, mắt không thấy , cũng tự thôi miên thâm tâm không thấy .

Hiện tại, Khuynh Lăng nàng cũng không dám đối với ảm áp như vậy đòi hỏi tham luyến.

"Nam nữ dây dưa không rõ, thỉnh nhĩ tỷ phụ trợ trọng. Nếu lan truyền đi ra ngoài, chỉ sợ cho nhĩ tỷ phụ cùng muội danh dự cũng không tốt. Đối với thanh danh của nhĩ tỷ, cũng không thỏa đáng."

Ngon tay giống như dùng hết sức lực của bản thân mới có thể khiến đôi tay đang giam cầm tại thắt lưng của chính mình dời đi. Khuynh Lăng vội vàng đi nhanh về phía trước, trong đầu của nàng chỉ có một ý niệm: đi, đi mau.

"Từ tiểu thư, cẩn thận ngã , để nô tỳ giúp người." Hoàn Ngọc tự nhiên cũng hiểu được ngọn nguồn trong đó, vì tiểu thư của mình mà kêu oan. Dĩ vãng nàng làm nô tỳ có thể mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng hôm nay tiểu thư đã có thể nhìn thấy, cho dù nghĩ muốn giấu giếm, đều không có biện pháp .

Nàng thở dài một hơi vội vã đuổi theo. Một tay giúp đỡ cả người chạy giống như Khuynh Lăng, mà một tay kia, quy củ tắc giờ đèn lồng lên cao.

Đêm tối dưới ánh trăng, Phong Đình Uyên nhìn về phía người vừa chạy đi cùng lời nói lúc này có chút suy tư, mi tâm nhíu lại.

Phía chân trời, An Lịch Cảnh biến thành chim ưng đem hết thảy đều thu nạp vào mắt. Tâm, không hiểu mà đau .

Thời gian ba ngàn năm, hắn đều nghĩ đến nàng vẫn ở tại chỗ chờ hắn. Nhưng ý nghĩ của hắn tựa hồ quá mức kỳ lạ. Thế gian này, cho tới bây giờ đều không có người cứ mãi phải chờ một người khác. Thế gian, cho tới bây giờ không có một ai rồi không được một người khác .

Nàng, dĩ nhiên đã yêu thương người khác.

Nghĩ như vậy, cánh chim lửa đỏ mở ra, cắt qua bóng đêm, hung hăng hướng khung cửa bay đi.

Xem ra hắn phải phí chút tâm tư, làm cho nàng một lần nữa yêu thương hắn .

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Là ai đã đánh mất ai ?(4)

Đội trở lại chỗ ở của mình, con mắt của Khuynh Lăng đã sớm không biết bao nhiêu lần nhìn quanh nơi mà bản thân đã sinh sống bấy lâu nay.

Mở cửa phòng ra, Khuynh Lăng ba bước biến thành hai bước qua bức bình phong sơn thủy cầm tú, hướng về phía giường của mình tê liệt ngã xuống.

Mất rõ ràng là mặn chát đến cực hạn, nhưng là lại giống trong dĩ vãng không có đến nửa giọt nước mắt.

Giờ phút này, Khuynh Lăng đột nhiên thấy may mắn mà đứng lên.

A... Không có nước mắt không phải là tốt lắm sao? Ít nhất giường của chính mình sẽ không bị dính ẩm ướt .

Có cái gì đó đầu đang hướng tới lòng nàng mà dựa vào.

Khuynh Lăng cảm thấy ảm áp, đem thứ đang vui trong lòng mình lôi ra .

Cả thân thể màu tuyết trắng, vật nhỏ trong lòng rất giống một chú chó con, chỉ là so với chó bình thường thì có nhiều hơn một đôi cánh nhỏ.

Đương nhiên Khuynh Lăng cho rằng đó là đôi cánh . Trừ bỏ cánh, nàng thật sự nghĩ không ra một đôi kia là cái gì.

Lúc này, đôi mắt đen láy của nó ngập nước, cái đuôi đang phe phẩy lấy lòng, mà chân trước của nó tựa hồ đang cầm cái gì, đem giờ lên cao, giống như đang nịnh nọt lấy lòng Khuynh Lăng.

"Tiểu Bạch Bạch, đói bụng?" Đơn giản đem nó ôm vào trong ngực, nhẹ tay vuốt ve bộ lông tuyết trắng của nó, Khuynh Lăng này mới nhìn rõ cái móng vuốt của nó .

Thì ra là bị gãy.

Khuynh Lăng bật cười, mắt vừa rồi còn mặn chát đã nhanh chóng không thấy.

Vuốt đầu Tiểu Bạch Bạch, Khuynh Lăng có chút vui mừng: "Tiểu Bạch Bạch của chúng ta rốt cục cũng lớn lên không còn nhỏ nữa rồi. Nhớ rõ về sau đều phải như lúc còn nhỏ biết không? Từ ngày mai trở đi, không cho phép khi dễ mèo trong phủ nữa."

"Ngao!ngao ——" hai tiếng đáng thương hể hể kêu to, giống như đang nói là chính mình không tình nguyện, Tiểu Bạch Bạch lập tức liền cúi đầu xuống, chỗ nào còn đắc ý đào dạt giống vừa rồi.

"Từ tiểu thư, để cho nô tỳ ôm Tiểu Bạch Bạch đi ra ngoài đi, người nên tranh thủ lúc đồ ăn còn nóng ăn nhiều một chút." Cửa phòng đã mở, Hoàn Ngọc trực tiếp bung một mâm đầy đồ ăn bước vào. Nàng cũng không quên trước phải dọn đồ tiểu thư, hơn nữa lúc này tiểu thư nhìn thấy Thừa tướng cùng nhị tiểu thư thân mật, tâm tình khó chịu, chỉ sợ cái gì nuốt cũng không vô.

Ăn no , mới có khí lực để ai oán không phải sao?

"Vây người mang nó đi trước, nhớ rõ phải chuẩn bị đệm dày cho nó. Ban đêm trên mặt đất rất lạnh, đừng để cho nó bị đông cứng ."

"Là là, tứ tiểu thư nhanh ngồi xuống ăn đi. Nô tỳ tuyệt đối hội hầu hạ Tiểu Bạch Bạch tốt ." Đem Tiểu Bạch Bạch không an phận trong tay Khuynh Lăng bế xuống dưới, Hoàn Ngọc liền cười đi ra ngoài.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại một mình nàng , Khuynh Lăng dùng đũa gấp thức ăn lên nhưng thủy chung không có một chút hương vị .

Tầm mắt chậm rãi dừng lại ở bức họa được giắt bên cạnh gương đồng.

Hoa rơi , người có nhiều vẻ phong hoa tuyết đại. Cười khuynh thành, cười khuynh quốc.

Đáng tiếc, trong thâm tâm nàng cũng chỉ là trống rỗng.

Từng có kỳ thân phận lẫn nhau, không thể dễ dàng vui vẻ.

Nhưng hôm nay nàng mới hiểu được, kì thật hết thảy chỉ là lý do mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cùng quân luận thắng thua(1).

Dưới chân thiên tử liên tiếp phát sinh những vụ án nữ tử bị giết, việc này rước lấy bao nhiêu sợ hãi cùng đồn đoán của dân chúng. Ban đêm ba ngày phía trước, thiên kim của phủ Triệu Thái Sư bị giết oan, lại càng khiến cho Cẩm Hoài đề tức giận nổi trận lôi đình, hạ lệnh tri phủ tấn văn thành trong bảy ngày phải truy bắt được hung thủ để quy án.

"Tứ tiểu thư nô tỳ nghe nói, thiên kim của nhà Triệu Thái Sư thật đúng là bị chết thê thảm. Hung thủ này quả nhiên biến thái đến cực điểm, đối với nàng ấy tiền dâm hậu sát."

Nghe Hoàn Ngọc thổn thức cảm thán, Khuynh Lăng bắt giác hơi hơi nhú mày.

Nếu nhớ chính xác thì tấn văn thành gần đây trong một tháng đã có năm vụ án sát hại nữ tử bị đem đi kiện. Mà những nữ tử bị hại đều không ngoại lệ, là tuổi trẻ mỹ mạo nhà giàu có, ngày thường đều là cửa chính cũng không ra, hiển nhiên là khuê nữ được gia giáo tốt.

Nhưng ngoại lệ duy nhất chính là lúc xảy ra những vụ án kia thì những cô gái đó chỉ đơn giản bị sát hại. Mà lúc này đây, thiên kim của Triệu Thái Sư là bị người ta tiền dâm hậu sát.

Đã như vậy thì hung thủ tập trung vào những nam tử tuổi trẻ trai tráng tại tấn văn thành.

"Tứ tiểu thư! Tứ tiểu thư! Không tốt !" Có người nô tì vội vã chạy tới, đầu tóc rối loạn ,quần áo xốc xếch, khi chạy còn làm vạt áo tung bay.

Hoàn Ngọc đi qua phía sau vuốt lưng giúp nàng thuận khí: "Hốt hoảng cái gì chứ , Xuân Lâm người nhìn lại người một cái đi, đi theo bên người tam phu nhân cũng học đòi giờ trận lôi đình rồi hả ?"

Tam phu nhân chính là thiếp thất mà Khuynh Đình Thiên cưới về.

Từ sau khi mẫu thân của Khuynh Lăng qua đời, cũng chỉ còn có chỉ thứ hai cùng tam phòng còn phân cao thấp. Nhưng mà nhị phu nhân hiển nhiên bản lĩnh không bằng tam phu nhân, sinh đại nữ nhi trở thành Hiền phi, sinh nhị nữ nhi trở thành Thừa tướng phu nhân, sinh tam nữ nhi trở thành phu nhân tướng quân.

Tựa hồ vinh quang trong phủ đều bị tam phu nhân chiếm lấy hết.

Nhưng đối với đại gia nghiệp của Khuynh Đình Thiên mà nói, thứ quan trọng nhất là cái gì?

Con nối dõi ? Đúng vậy !

Nhị phu nhân sở dĩ không bị tam phu nhân chiếm lấy vị trí, đó là vì nàng sinh ra con trai. Khuynh Lỗi Nhạc mười tuổi chính là nam đinh duy nhất của Khuynh phủ, được Khuynh Đình Thiên sủng ái đến tận trời.

Xuân Lâm cuối cùng cũng dịu đi chút, thở hắt hắt vội vàng nói: "Tứ tiểu thư, ngài cư nhiên còn có tâm tư về tranh... Xảy ra đại sự rồi! Nha môn phái người tới ... Nói là... Nói là mang tứ tiểu thư đi nha môn thẩm vấn..."

Bút vẽ trong tay khẽ run, bức tranh còn dang dở trên giấy Tuyên Thành liền có thêm một nét trượt dài: "Ta?"

"Đúng vậy... Ba ngày trước lúc ban đêm khi thiên kim nhà Triệu Thái Sư bị hại, có người nhìn thấy ngài xuất hiện ở gần đó..."

"Thật không đúng nha, lúc ấy chúng ta đã về nhà, nha môn như thế nào lại không tìm ta thẩm vấn a?"

"Người nói cái gì đó, ta chỉ nói để tứ tiểu thư nhớ cho kỹ thôi."

"Xuân Lâm, người muốn bị đánh có phải hay không? Ta cho dù đi thì cũng nhớ rõ hơn so với người"

...

Không để ý tới hai người trước mặt đang đánh nhau túi bụi, bút vẽ trong tay

Khuynh Lăng hơi vẩy lên, nét bút vừa mới trượt dài liền biến thành nhiều hạt mưa. Một bức tranh sơn thủy, một nửa là trời một nửa là mưa. Con thuyền trên biển một nửa khô ráo một nửa đầy sóng .

Nâng mắt nhìn về phía tầng mây đang bao phủ ngoài cửa sổ, tựa hồ... mưa gió sắp đến.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sủng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Cùng quân luận thắng thua (2).

Phía đầu đường, trời bị tầng mây bao phủ, có chút âm trầm đen tối, nhưng không ảnh hưởng đến việc rao hàng của tiểu thương. Kinh đô giàu có và đông đúc cho dù bên trong là tinh phong huyết vũ, nhưng ở bên ngoài vẫn như trước tiếp tục dẫu vào đây.

Ngồi ở bên trong kiệu nhuyển, Khuynh Lăng không khỏi một lần lần nhớ lại đêm ba ngày trước đó.

Một tiếng kia là tiếng nữ tử thê lương quát to.

Sau khi âm thanh biến mất, Hoàn Ngọc tỏ nên ngạc nhiên với trận cháy kì lạ , do đó nàng cũng xem nhẹ tiếng la to kia.

Lúc này nghĩ đến là nơi các nàng đứng đêm đó, quả thật cách hậu viện phủ Thái Sư quá gần, hậu viện là nơi mà nhóm nữ quyến ở , tiếng hét kinh hãi kia rất rõ ràng, chỉ có thể là người chết .

Như vậy hiện tại Tiền Tri phủ lĩnh mệnh sai nha dịch đem nàng truyền đến để thẩm vấn, hẳn là về chuyện tình đêm đó.

Tiền dâm hậu sát...

Tiền dâm hậu sát...

Nam tử...

Trong đầu bỗng dưng chợt lóe, một đạo suy nghĩ xẹt qua, nàng nhớ rõ đêm đó có một nam tử thần bí xuất hiện, lời nói ngả ngớn, nói chuyện làm cho người ta tức giận không thôi.

Hai bàn tay bịt chặt lấy hai mắt, nàng nguyên tưởng rằng vĩnh viễn chỉ có thể sống một cuộc sống trong bóng tối, nhân đêm đó lại có thể khôi phục thị giác. Nhưng sau khi nàng quay về phủ nhìn thấy sinh mệnh nam nhân quan trọng nhất trong cuộc đời trước mặt nàng cùng tỷ tỷ hôn nhau triền miên, nội tâm nàng đau đớn triệt để. A... Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng bản thân mình mãi mãi không nhìn thấy... để không phải nếm trải nỗi đau kia.

Nhắc lên một góc rèm kiểu xem náo nhiệt bên ngoài, một chút màu bạc tự nhiên lọt vào trong tầm mắt nàng.

Áo màu bạc linh hoạt không kiềm chế được, trên cổ tay áo là màu vàng của chim phượng, tay cầm ngọc cốt tiêu sái lại nhiều hơn một phần tùy ý. Là hán, nam tử đêm đó!

Mà giờ phút này, người nọ cũng thấy được nàng, cặp mắt sâu không lường được đang nhìn về phía nàng.

Sau đó nhìn nàng tao nhã mỉm cười.

Khuynh Lăng còn chưa kịp hạ màn kiểu xuống đã nghe thấy một âm thanh đầy từ tính lọt vào tai: "Quả thật là một ngày không gặp như cách ba thu, vừa nhìn một cái đã thấy nàng ở trước phố. Lăng nhi vẫn hay rình coi vì phu như vậy sao?."

Căn bản là không kịp thấy được hán di chuyển như thế nào thì hán đã đi ngang hàng với kiểu của nàng.

"Người! ——" Khuynh Lăng không còn hơi sức, ngồi nghiêng rãng nghiêng lọi, cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại: "Xem ra vị công tử này bệnh hoạn bất trị, đầu óc hồ đồ, bốn tiểu thư còn có chuyện quan trọng trong người, không cùng người so đo."

"Vi phu họ An, tên An Lịch Cảnh. Lăng nhi nàng không được quên, bằng không vi phu sẽ trừng phạt nàng, sẽ rất nặng đó." Đem ngọc cốt phiến thu vào, An Lịch Cảnh cười đến say lòng người, hán sẽ không ngại nửa đêm trộm hương, khiến cho nàng ở trên giường nhớ rõ hán đến tận cùng là ai.

"Nhớ kỹ, vi phu chỉ vì nàng mà đến."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 19: cùng quân luận thắng thua(3)

Edit : Tiểu Linh Đang

"An công tử, người là nhân sĩ phương nào, quê hương ở đâu? Vì sao lại có tình ý đối với tứ tiểu thư của chúng ta?"

"An công tử, người có thể hướng Khuynh phủ lão gia nhà ta cầu hôn hay không?"

"An công tử, tiểu thư nhà ta đã nhận hết đau khổ, nếu người cưới nàng, nhất định phải mang đến cho nàng hạnh phúc."

"An công tử, nói cho người biết nha, lão gia nhà ta đối với bạc không nương tay đâu, nếu người muốn đến cửa cầu hôn, sinh lễ phải độc nhất vô nhị."

...

Khuynh Lăng không rõ, rõ ràng đêm đó Hoàn Ngọc cũng gặp qua nam nhân này, lúc ấy còn mang về mặt một lòng bảo vệ chủ nhân mà lúc này, thế nhưng nóng vội cùng hán bắt chuyện như vậy, đã vậy lại còn đề cập đến hôn sự của nàng.

"Tiểu thư, đến nha môn rồi."

Theo nha dịch dẫn đường, bốn gã kiểu phu đem nhuyễn kiệu ngừng an ổn tại cửa nha môn, Khuynh Lăng theo bản năng xóc rèm kiệu lên trực tiếp cất bước đi ra. Chẳng qua bước được hai bước, lập tức liền ý thức được không ổn.

Hai mắt nàng đã có thể nhìn thấy nhưng nàng vẫn chưa nói cho ai biết, tự nhiên là không thể để bị lộ.

"Tứ tiểu thư, nô tỳ giúp ngài."

Nương theo tay Hoàn Ngọc, Khuynh Lăng dễ dàng giải quyết được xấu hổ trước mắt. Nha đầu kia, cho dù cùng vị tiểu thư này là nàng lâu ngày không được sủng, nhưng lại đối nhân xử thế mọi chuyện chuẩn xác, cực kì có nhãn lực.

"Tiểu nhân là sư gia của phủ này, họ Canh. Từ tiểu thư có thể quang lâm tới phủ nhỏ của tiểu nhân, thật sự là vinh hạnh. Một đám còn ngây ngốc làm gì? Còn không mau đi thông tri tới đại nhân?"

Canh sư gia đứng ở cửa đợi đã lâu, phái hai gã nha dịch đi vào bẩm báo, chính mình qui tắc tiến lên chấp tay nghênh đón nàng đi tới phía sau nha phủ.

Vị tiểu thư này tuy nói không được sùng ái, nhưng nay cha nàng Khuynh Đình Thiên vì chuyện của nàng tự mình đến nha môn, bọn họ tự nhiên là không dám chậm trễ. Vị Khuynh Đình Thiên này là ai? Đó là phú khả địch quốc đại nhân vật, là tướng quân Thừa tướng, còn là nhạc phụ của đương kim Thánh Thượng, dưới chân thiên tử, người nào không muốn sống mà dám đắc tội vị này?

"Như thế, liền phiền đến Canh sư gia." Chính là, Khuynh Lăng mới cất bước giống như tiểu thư khuê các từ từ đi hai ba bước, liền phát hiện phía sau lưng còn có cái đuôi đi theo.

"Vị công tử này, người một đường đi theo chúng ta, không biết thánh nhân cấp bậc lễ nghĩa sao?" Không quay đầu, Khuynh Lăng nâng mắt nhìn lướt qua tấm biển của nha môn. Những chữ quen thuộc này, là lúc trước Phong Đình Uyên tự mình vì Tiên Tri phủ viết. Lúc ấy nàng chính là ở bên cảm thụ được nét bút cùng khí thế câu hồn thiên nhiên của hắn, cảm thụ được con người của hắn, trong lòng tưởng tượng ra chữ viết của hắn định rất có tài đức rất sáng suốt.

Bút pháp cứng cáp hữu lực, ẩn chứa bên trong là khát vọng hùng tâm tráng chí. Nay chính mắt được nhìn thấy, đã tự mình nghiệm chứng dự đoán của chính mình. Nam nhân chính mình lựa chọn, chí hướng cao xa, nguyên bản nên tự hào. Đáng tiếc, nếu hắn không cưới nhị tỷ Khuynh Lạc Nhạn, nếu không có đêm đó chính mắt nhìn thấy hắn cùng với Khuynh Lạc Nhạn triền miên, nàng vẫn như trước ngây ngốc kiên trì với lựa chọn của chính mình.

An Lịch Cảnh bất động thanh sắc đem nhất cử nhất động của nàng thu vào trong mắt, ngọc cốt phiến khê cọ vào lòng bàn tay, khoe môi khê nhúc nhích: "Lăng nhi nói lời ấy lại sai lầm rồi. Vì phu tới trợ giúp Tiên Tri phủ phá án, làm sao có thể nói tới thánh nhân cấp bậc lễ nghĩa? Hơn nữa... còn để cho phu quân cùng nương tử cùng phụ xướng phụ tùy tìm chân tướng cho người chết, tựa hồ... Nên kiện đề làm cho Lăng nhi cười rộ rõ mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Chương 20 : Cùng quân luận thắng thua (4)

Khuynh Lăng vạn lần đều không thể tưởng tượng được hắn sẽ nói ra như thế. Trái xung vì phu, phải gọi nương tử, miệng chiếm hết tiện nghi của nàng không nói, còn trực tiếp đem những vụ án mạng phát sinh gần đây ở Tân Vân thành rũ bỏ khỏi bản thân một cách nhanh chóng.

"An Lịch Cảnh, người nếu còn nhục nhã ta thêm lần nữa, đừng trách ta ý vào người đông thể mạnh ngay tại chỗ đem người áp giải lên công đường nhờ Tiên Tri phủ chủ trì công đạo." Trong con giận dữ, vẩy bách thủy bởi vì kích động của nàng mà lác lác một trận, như từ mặt nước nhấc lên ba vầng sáng.

Đáng tiếc, khuôn mặt nàng đỏ bừng vì phần nộ lại chỉ làm cho An Lịch Cảnh càng thêm thoải mái, thân dài như ngọc khê hip mắt mỉm cười: "Đánh là thương mạng là yêu, Lăng nhi luôn thích đối với vi phu biểu đạt các loại yêu khác nhau, mỗi lần đều làm vi phu thụ sủng nhược kinh." Rốt cục không còn xưng hô là "Vị công tử này" xa lạ như trước, có thể làm cho nàng hắn thoải mái kỳ danh của hắn, cũng được cho là một đột phá nhỏ.

"Người cái đồ đáng đồ tử! ——"

"Từ tiểu thư, còn có vị này... An công tử." Canh sư gia gấp qua sóng to gió lớn, nghĩ đây là tình huống nam hữu tình nhưng nữ vô tình. Nhưng mà việc cấp bách không có thời gian cho hắn để sự việc phát triển thêm. "Hoàng Thượng ra lệnh bắt đại nhân trong vòng bảy ngày phải phá được án. Nay bảy ngày đã qua ba ngày, đại nhân đã gấp rút như nước tới chân. Nếu từ tiểu thư cùng An công tử đều là nhân chứng trọng yếu, vậy thỉnh cùng nhau đến hậu đường ngồi xuống, hảo hảo cùng uống một chén nước trà."

Mạng người quan trọng, ân oán cá nhân phải gạt qua một bên.

Khuynh Lăng nương theo Hoàn Ngọc bước vào nha môn, mà An Lịch Cảnh cũng thuận lợi tiến dần từng bước.

"Từ tiểu thư, An công tử như trích tiên, ngọc thụ lâm phong phong lưu phóng khoáng tài hoa hơn người, kỳ thật cũng không kém so với Thừa tướng. Ngài không cần cứ nhớ thương Thừa tướng, nếu là làm cho lão gia biết được chuyện ngài cùng Thừa tướng trong lúc đó, không biết sẽ ép buộc ngài như thế nào đâu." Nghe Hoàn Ngọc cố ý tới gần nàng bên tai nàng hạ giọng khuyên nhủ, Khuynh Lăng chỉ cảm thấy dở khóc dở cười.

Cảm tình của tỷ nữ của mình, mới qua một lát công phu như vậy, liền bị người thu mua rồi sao?

Trích tiên?

An Lịch Cảnh có thể xứng với cái danh trích tiên?

Nhìn nam nhân phía trước cùng Canh sư gia có một câu không một câu nói đáp, Khuynh Lăng nháy mắt giật mình.

Đêm đó An Lịch Cảnh quần áo lửa đỏ, khiến cho nàng đối với hắn chán ghét đi thường. Hôm nay hắn mặc quần áo màu bạc, tiêu sái không kèm chế được, trong tay cổ tinh còn cầm ngọc cốt phiến, quả thật có vài phần hương vị giống trích tiên. Cũng khó trách Hoàn Ngọc lại đỏ mặt khi thấy hắn.

Nhưng An Lịch Cảnh giống như có mắt ở phía sau, thời điểm nàng đang soi mói giống như đánh giá hắn, hắn bỗng dừng xoay người lại. Sau đó, mày hơi nhíu, bộ dáng như xem bộ dạng của nàng đang rình coi bị hắn bắt gặp như thế nào.

Nhưng mà lời hắn vừa nói ra, cũng là làm cho nàng cả kinh: "Lăng nhi, nghe Canh sư gia nói, cha nàng cũng vừa lúc ở nhà phủ làm khách. Như thế này nàng nên hướng tới đại nhân hảo hảo giới thiệu vì phu, không thể làm mất cấp bậc lễ nghĩa."

Cha..

Hắn cư nhiên đã ở đó?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 21 :Cùng quân luận thắng thua(5).

Không hổ là phủ của Tiền Tri phủ, một đường đi qua, sân bên trong hậu đường trồng không ít cây cối quý, cũng có hoa rụng bay tán loạn, mang hơi thở mùa xuân thanh nhuận hương thơm.

Khi nàng gõ cửa, nghe được bên trong một tiếng trung khí mui phần "Tiến vào", Canh sư gia đem Hoàn Ngọc ngăn lại ở bên ngoài, bản thân mang theo Khuynh Lăng cùng An Lịch Cảnh tiến vào.

Cửa một lần nữa được đóng vào, Khuynh Lăng âm thầm đánh giá bốn phía.

Nơi này là nơi nghỉ ngơi của Tiền Tri phủ ngày thường bên trong sau khi phá án, trang trí có thể nói là thanh nhã.

Theo cửa tiến vào thứ phô trương nhất là nhung thảm, chính giữa hé ra bàn gỗ lè, cái bàn khắc hoa tinh tế. Trên tường là mấy bức Thủy Mặc, đều là bút pháp của những tài nhân nổi tiếng, cũng có mấy bức bảo lưu dấu gốc của ấn triện, chắc là mấy bức chính hắn làm.

Trên bàn gỗ là hai tách trà còn bốc hơi nghi ngút, hai bên có phân biệt người ngồi.

Một người là một thân triều phục quan viên tứ phẩm, liếc mắt một cái liền biết được là người lấn lợi trong chốn quan trường. Mà một người khác, một thân hoa phục quy tắc, tà tà liếc nàng một cái, tang thương trên mặt biểu hiện một cách khôn khéo.

Khuynh Lăng không được sùng ái trong phủ là chuyện có thực. Một tháng đều khó có thể được nhìn thấy vị cha này. Từ lúc có thể thấy mọi vật tới nay, đây là lần thứ hai nàng thấy hắn.

Đã không còn là lần đầu tiên mà đánh giá, nàng coi mình giống như người mù, chỉ làm như căn bản không có nhận thấy được hắn ở chỗ này.

"Đại nhân, tiểu nhân đã đem tứ tiểu thư mang đến. Còn có..." Do dự một lát, Canh sư gia tựa hồ đang tìm từ, "Vị An công tử này nói muốn vì đại nhân mà cung cấp manh mối trọng yếu, cho nên tiểu nhân tự chủ trương, cũng đưa hắn theo."

Tiền Tri phủ hơi cúi thân hình mập mạp rồi liền đứng lên, vẻ mặt kích động đi đến trước mặt hai người: "Bản quan xem An công tử đáng vẻ đường hoàng, cũng không phải cá trong chậu bình thường. Nếu có thể trợ giúp bản quan phá án, bản quan nhất định báo lên triều đình, sắp tới An công tử có thể bước chân vào chốn quan trường."

Áo màu bạc phong lưu lồi lạc, ngọc cốt phiến khẽ nhúc nhích, đem nước miếng của Tiền Tri phủ ở trên mặt khế lau đi, An Lịch Cảnh mày kiếm không nhúc nhích, trên mặt vẫn mang theo nụ cười ôn hòa vô hại: "Đại nhân khách khí, có thể trợ giúp đại nhân là trách nhiệm của tiểu nhân."

"Kia An công tử hãy nhanh nói cho đại nhân biết manh mối." Tiền Tri phủ khẩn cấp nói. Tuy có thể biết được chút ít manh mối trọng yếu từ trong miệng Khuynh Lăng, hắn vẫn càng chờ mong có thể biết được điều gì từ nam tử trước mắt. Dù sao vị Khuynh phủ tứ tiểu thư này ai chẳng biết nàng từ nhỏ không thể thấy mọi vật? Có thể trông cậy vào nàng xem đem đến chút manh mối gì thì đó chỉ là người si nói mộng. Truyền nàng đến đây để hỏi cũng bất quá là vì bây giờ Cẩm Hoài để yêu cầu phải phá được án cũng đã đến gần, cũng bắt đầu đi được ăn cả ngã về không.

"Lăng nhi, con không phải nói là biết tên hung phạm liên tiếp phạm tội gây ra năm vụ án mạng là ai sao? Sao còn khiến cho Tiền đại nhân nóng vội, còn không mau nói cho đại nhân?" Khuynh Đình Thiên đè ép một miệng trà, nhìn thấy An Lịch Cảnh muốn mở miệng, vội vàng đem đề tài chuyển đến trên người Khuynh Lăng. Mắt xẹt qua một tia gian xảo giống hồ ly.

Một tiếng kêu quen thuộc truyền đến, Khuynh Lăng lúc này mới phát hiện, Khuynh Đình Thiên tay trái cư nhiên ôm vật mà hắn chán ghét đến cực điểm Tiểu Bạch Bạch

Chương 23: Chương 22 :Cùng quân luận thắng thua (6).

Edit : Tiểu Linh Đang.

Giờ phút này, Tiểu Bạch Bạch đang xù lông ,đầu cố gắng chui ra bên ngoài, ánh mắt đáng thương kia hề hề ngập nước chớp chớp, giống như phải chịu rất nhiều thống khổ.

Nhìn Khuynh Đình Thiên gia tăng lực đạo tay trên cổ nó, Khuynh Lăng giật mình. Nàng như thế nào lại quên mất, cha mình là người có võ . Mà việc làm hấn thích nhất, chính là uy hiếp người khác.

Nay hấn cố ý làm cho nàng nghe thấy tiếng kêu của Tiểu Bạch, hiển nhiên là muốn làm cho nàng theo lời của hấn nói tiếp.

Như vậy, cũng dễ dàng có thể giải thích vì sao hấn lại xuất hiện ở chỗ này .

"Cha, người cư nhiên đã ở đây!" Làm như khi nghe Khuynh Đình Thiên lên tiếng mới phát hiện sự tồn tại của hấn, Khuynh Lăng trên mặt là tươi cười, rất ngọt ngào hạnh phúc, "Cha tất nhiên là lo lắng cho nữ nhi mới đến trước một bước."

"Tứ tiểu thư, người thật sự biết hung phạm là ai?" Tiền Tri phủ nghe được Khuynh Đình Thiên nói như thế, ánh mắt sáng lên, tầm mắt vừa mới mong mòi An Lịch Cảnh, lập tức liền không hề chớp mắt chuyển dời đến trên người Khuynh Lăng, dẫn đến sự không thoải mái ở An Lịch Cảnh.

Hấn chán ghét người khác dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy xem nữ nhân của hấn.

"Ta đã có manh mối của thủ phạm, nhưng chứng cứ còn không có chính xác. Đại nhân có thể cho ta thời gian ba ngày thu thập một chút đủ để lập án căn cứ chính xác không?" Nàng trời sinh tính tình lười nhác nhưng thích ứng được trong mọi tình cảnh. Chuyện không phải là của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không quan tâm. Nhưng đối với chuyện của Tiểu Bạch Bạch, nàng lại không thể không quan. Tuy rằng không biết dụng ý của cha, nhưng hấn đơn giản là muốn làm cho nàng theo hấn. Cho nên, nàng cũng chỉ biết dùng cách này để kéo dài thời gian.

"Ba ngày..." Tiền Tri phủ hơi chút trầm ngâm. Nay kỳ hạn chỉ còn lại bốn ngày, nàng muốn thời gian ba ngày, cùng kỳ hạn Hoàng Thượng cấp cũng không xung đột, thật ra có thể đồng ý, nhưng so với trước mắt không có đầu mối chỉ có thể lo lắng thánh nhan giận dữ, đầu mình khó có thể giữ được tới cùng. Toan gật đầu một cái, vui vẻ đáp ứng, bỗng nhiên mới phản ứng lại đây vị tứ tiểu thư này là người không nhìn thấy, lại nghiêm mặt nói, "Được, hết thảy mong chờ vào tứ tiểu thư ."

"Tiền đại nhân, nương tử của tiểu nhân nếu đã nguyện ý trợ giúp phá án, tiểu nhân đương nhiên là không thể lạc hậu. Khẩn cầu Tiền đại nhân cho phép tiểu nhân hiệp trợ ngài."

Tao nhả nhanh nhẹn, long trời lở đất.

Lời An Lịch Cảnh vừa nói ra, người còn ngồi ở vị trí trên dùng thế lực bắt ép Tiểu Bạch Bạch là Khuynh Đình Thiên thân mình run lên, tay cũng run lên, con mắt lúc này mới nhìn về phía nam tử bị hấn xem nhẹ. Trên nét mặt già nua là thần sắc sâu xa khó hiểu.

Mà Tiểu Bạch Bạch đang dưới chương của hấn, nguyên bản nên thờ hồn hèn, lúc này cả người tuyết trắng toàn bộ đều xù lên, tiểu tâm can cũng run lên. Vì sao, nó cảm giác vị chủ nhân bên cạnh này trên người mang theo thần lực cường đại? Nên sẽ không đến là vì thu phục nó đi? Không cần đâu! Nó mới sống hai trăm năm, còn chưa có tu thành hình người dọa chủ nhân nhảy dựng đâu.

"Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể An Lịch Cảnh, là phu quân của Lăng nhi." An Lịch Cảnh tuy rằng chú ý tới bộ dáng đang hoảng sợ của Tiểu Bạch Bạch, nhưng căn bản không để ở trong lòng, chính là khom người chấp tay, hướng Khuynh Đình Thiên tự giới thiệu.

"Cha, đừng nghe hấn nói bậy, nữ nhi căn bản là không biết hấn."

Đều nói giải thích chính là che giấu, lúc này Khuynh Lăng cuối cùng cũng đã ném một phen tư vị trong đó.

Nhìn Khuynh Đình Thiên bất động thanh sắc đánh giá An Lịch Cảnh giống như không chút không hờn giận, ngược lại cả người hiền lành đứng lên, Khuynh Lăng mặt ngoài không biểu cảm nhưng trong lòng không khỏi muốn nheo An Lịch Cảnh một phen hung hấn.

Bình thường thanh âm cha nàng rất hòa ái nhưng vẫn luôn cất dấu âm mưu, nàng đã sớm lĩnh hội qua. Cho nên nay nhìn thấy vẻ mặt của hấn như vậy cũng là lẽ thường, Khuynh Lăng cảm thấy trong lòng hấn tất nhiên là có thêm lý do gì đó.

"Lịch Cảnh a, thì ra Lăng nhi đã sớm cùng người tự định ra chung thân giải quyết xong còn gạt ta người phụ thân này. Ai, đúng là có con gái lớn không thể giữ."

Nghe Khuynh Đình Thiên đối với An Lịch Cảnh xưng hô vô cùng thân thiết như vậy, Khuynh Lăng chỉ cảm thấy cả người đều nổi da gà, nhưng mà đối tượng bị xưng hô lại hồn nhiên bất giác, ngược lại tỏ vẻ một bộ con rể hiền đức khiêm tốn, cùng nhạc phụ đại nhân nói chuyện.

"Nhạc phụ đại nhân có lẽ, tiểu tể ít ngày nữa muốn cưới Lăng nhi. Án tử này, không nhọc Lăng nhi quan tâm, tiểu tể cam đoan một ngày sau sẽ tróc nã hung thủ để quy án, làm đại lễ đón dâu."

Nàng nói ba ngày, hẳn lại nói chỉ cần một ngày.

Nhìn nam nhân kia cười đến ấm áp, Khuynh Lăng yên lặng nắm chặt tay, xem ra này đồ đáng đồ tử này, quả nhiên là muốn cùng nàng so đo!

Tốt, thật đúng là rất tốt!

Thực ra lần này nàng muốn cùng hắn phân chia cao thấp thắng thua!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Phụ xướng phụ đến tỳ (1).

Ban đêm, hậu viện phủ Thái Sư.

Trăng rằm treo cao, bụi cây bốn phía phát ra những tiếng rì rào mang đến nhiều lo sợ.

"Tứ tiểu thư, vì sao chúng ta lại phải lên lút trà trộn vào đây?" Hoàn Ngọc trong lòng có chút run sợ nhìn xung quanh, nghe thấy tiếng gió rào rào trên ngọn cây, liền khấn trương túm góc áo Khuynh Lăng.

Bên chân tựa hồ như có một nhóm lông xù cọ vào nhưng Khuynh Lăng không rảnh xem là cái gì, hai mắt khóa lại ở trong một gian đèn đuốc sáng trưng.

"Vị thiên kim này của Triệu Thái Sư đã chết ba ngày, thi thể đã phân hủy bốc mùi nhưng hẳn lại không sai người nâng đi hạ táng, rõ ràng là có vấn đề."

"Có lẽ Triệu Thái Sư muốn để qua đầu tháng để cho nữ nhi của mình yên nghỉ, thuận tiện chờ đợi Tiền đại nhân tra ra hung thủ giết người."

"Nếu thật sự muốn cấp cho nữ nhi của mình một cái công đạo, hẳn tại sao lại không cho khám nghiệm tử thi?" Đã đáp ứng Tiền đại nhân trong ba ngày phải bắt được hung phạm, Khuynh Lăng cũng không thua kém An Lịch Cảnh, lúc này nhìn ra vấn đề ở khâu khám nghiệm tử thi.

Người khám nghiệm tử thi đó áp ứng, chỉ nói Tiền đại nhân đến tra án sau đó muốn khám nghiệm tử thi, nhưng mà cứ nhìn chằm chằm đến hạ thể của Triệu Thiên Kim nên bị Triệu Thái Sư lấy cớ không cho phép làm nhục di thể ái nữ để ngăn trở.

Đêm hôm đó, người khám nghiệm tử thi nhìn thấy nơi riêng tư của nữ tử có chỗ sưng đỏ cùng chất lỏng, mang theo vết máu đỏ sẫm chứng tỏ đã bị phá thân, hẳn thể mới biết Triệu thiên kim là bị hung phạm tiền dâm hậu sát.

Vừa mới muốn đi ra khỏi bụi cây, ống quần bị thứ gì đó quăn lầy, Khuynh Lăng tưởng là cỏ dại không biết tên, vừa muốn kéo ra lại phát hiện bên trong phủ Thái Sư một đội thị vệ tuần tra đi qua, cây đuốc cháy hừng hực, trong không khí là một cỗ mùi khét.

"Nguy hiểm thật." Thiếu chút nữa là bị phát hiện, nàng cúi đầu, con người khê chuyển động lập tức phát hiện bên chân mình một đoàn nho nhỏ đang ngẩng đầu lên, đặc ý nhảy nhót trước hai chân mình, trong mắt tràn đầy ánh sáng như ngọc, giống như muốn hướng tới nàng khoe ra chiến công vĩ đại của mình: "Chủ nhân, xem đi xem đi, sao người không mang theo Tiểu Bạch Bạch? Thời khắc mấu chốt còn không phải ta giúp người đại ân đó sao?"

Đầu đang trống rỗng bỗng xuất hiện thứ gì đó, đây không phải Tiểu Bạch Bạch sao?

Khuynh Lăng vừa bức mình vừa buồn cười đem nó ôm lấy, ngón tay thon dài thuận lợi cọ cọ vào mặt nó về khen ngợi khuôn mặt nhỏ nhắn: "Ta tha thứ cho sự việc lần trước người khi dễ mèo của quý phủ."

Nha! Đuổi bắt mèo là trò chơi tốt nhất!

Móng vuốt của nó cào cào, lúc này khoa chân múa tay vui sướng.

Thi thể của Triệu thiên kim không đặt ở phía trước sảnh để nhận phúng viếng, mà đã sớm bị an trí tại sương phòng của nàng.

Hương thơm của khuê phòng nữ tử cùng mùi hôi thối của quan tài tương giao, Khuynh Lăng trầm trầm sắc mặt, phân phó Hoàn Ngọc đã sớm ở một bên che mũi nói: "Chúng ta cùng nhau dùng sức, đem quan tài mở ra. Nhưng mà nhỏ giọng chút, tránh để kinh động thị vệ tuần tra."

"Tứ tiểu thư..." Thanh âm sợ hãi vang lên, Hoàn Ngọc run run tiến lên. Tiểu thư, ngài đây là muốn nô tỳ buổi tối gặp ác mộng sao...

Vừa làm quan tài chuyển dời một chút, chống lại thi thể của người con gái đang nằm trong quan tài, Khuynh Lăng không lưu tình chút nào dùng hai tay đặt trên cổ của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Phụ xướng phu đến tuyền (2).

"Tứ tiểu thư, xác chết vùng dậy sao? Là xác chết Triệu thiên kim vùng dậy sao? A! ——" Hoàn Ngọc khẩn trương, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, dùng sức buông quan tài ra, kinh hô ra tiếng.

Nhưng mà, lại bị Khuynh Lăng lấy tay vừa chạm vào cổ xác chết bưng kín miệng.

Chỉ còn nghe ngô ngô vang lên.

"Nhỏ giọng chút, Triệu thiên kim không phải xác chết sống dậy, mà là có người có mưu đồ gây rối bên trong quan tài, ta nhân cơ hội này thỏa mãn nguyện vọng của hân thôi."

Tức giận nhìn về phía quan tài có một bàn tay chuyển động, có người lập tức nhanh nhẹn phi thân lên, lại là nam nhân kia, Khuynh Lăng chỉ cảm thấy mình vừa mới xuống tay vẫn còn rất nhẹ.

"Lăng nhi, nàng đây chính là mưu sát chồng." An Lịch Cảnh ngọc quan thúc phát, váy dài huyền phục phiêu đảng như gió, một tay đặt ở sau lưng, còn tay kia phe phẩy ngọc cốt phiến, giọng điệu mang phần trêu tức.

"Mưu sát tên đáng đồ tử nhà ngươi!" Lo lắng sẽ kinh động thị vệ, Khuynh Lăng hạ giọng, nhưng mà càng nhìn hân, nàng càng cảm thấy người này ra vẻ đạo mạo, căn bản chính là nguy quân tử.

An Lịch Cảnh lo lắng, ngược lại cười khê. Mắt phượng hẹp dài híp lại, làm cho người ta choáng váng trầm luân: "Mạng của vi phu còn để đến về sau cho nương tử, hiện giờ đâu dễ bị chôn vùi như vậy!"

Lấy ngọc cốt phiến khê gõ vào trán, An Lịch Cảnh làm ra một bộ trạng gật mình: "Vi phu thật đúng là hồ đồ, rõ ràng là ở chỗ này chờ Lăng nhi đến, tự nhiên lại ngủ quên mất. Đến đây, Lăng nhi, thi thể Triệu thiên kim ở đằng kia."

Vừa nói đến chính sự, Khuynh Lăng không thêm để ý tới ân oán cùng hân, theo hân đi đến bên giường.

Rèm bị An Lịch Cảnh dùng ngọc cốt phiến vén ra, nhìn theo hướng ngọc cốt phiến, thân mình Triệu thiên kim được thu vào tầm mắt của nàng.

Quần áo đỏ tươi được cẩn thận tỉ mỉ mặc trên người nàng, váy áo cũng cẩn thận được buộc, không nhìn ra một chút sai lầm. Mà trên mặt Triệu thiên kim tái nhợt, không nhìn ra là người đã bị xâm phạm thân thể đau đớn, mà là có thêm một chút thâm ý mỉm cười làm cho người ta đoán không ra.

Màu đỏ...

Triệu Thiên Kim thế nhưng lại mặc màu sắc nàng chán ghét đến cực điểm...

Phản ứng đầu tiên của Khuynh Lăng là kháng cự nhắm mắt lại.

Trong đầu, có cái gì đó đang luân phiên hiện ra, giống như bị đánh úp lại, làm nàng đau đớn toàn thân. Cuối cùng, hai tay trong tay áo nàng nắm chặt lại, móng tay đâm vào lòng bàn tay: "Một thân quần áo này..."

"

Vi phu đã dùng mỹ nam kế giúp nàng hỏi thăm nha hoàn hầu hạ trong phủ Thái Sư, váy này Triệu thiên kim mặc lúc chết. Nhưng mà lúc ấy váy đỏ tươi cùng tiết khó bị xé rách, lộ ra hạ thể. Sau này được đổi lại thành một thân quần áo mới."

Đôi mi thanh tú có chút nhắm lại, Khuynh Lăng ôm ấp Tiểu Bạch uống công tiến lên, nhìn Triệu thiên kim, trầm mặt làm bầm: "Chẳng lẽ thật sự bị người ta tiên dâm hậu sát? Thủ vệ trong phủ Thái Sư thâm nghiêm, người bình thường chắc hẳn không thể vào được. Hung phạm chắc không phải là nam đinh trong phủ?!"

An Lịch Cảnh nhân lúc nàng đang mải suy nghĩ, cánh tay dài duỗi ra, cuốn lấy thứ nho nhỏ lông trắng mượt như nhung trong tay nàng: "Người bình thường không thể vào được, vậy những người kia vào bằng cách nào?" Mi nhắm lại, như vui mừng khi đoạt được Tiểu Bạch Bạch, An Lịch Cảnh lui về phía sau mấy bước, cười đến vô hại, "Đêm đã khuya, vi phu đưa nàng về trước. Về phần những cái khác, ngày mai nàng cũng sẽ biết."

Giữ chặt hai chân của Tiểu Bạch Bạch đang dùng móng vuốt ô ô cầu cứu, đôi chân thon dài cất bước, dẫn đầu rồi đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Phụ xướng phụ đến tùy(3).

Đêm dài yên tĩnh, trăng tròn ở trên cao.

Tiếng chuông canh ba vang lên, so sánh với ban ngày ồn ào náo động, giờ phút này ngã tư đường, hơi có chút quái dị.

Ba người một chồn, hơn nữa con chồn này còn có cánh, bị nam nhân tao nhã lạnh nhạt như thần cầm lấy tai xách đi. Lòng tơ màu trắng bóng loáng, bốn chân liều mạng giãy dụa cố gắng thoát khỏi nam nhân nhưng lại không được gì, vì thế chỉ có thể nằm yên không nhúc nhích giả chết.

"Người mau đưa nó trả lại cho ta, nó không thờ được kia ." Khuyên Lăng có chút đau lòng nhìn Tiểu Bạch Bạch, liền muốn chop lấy nó.

An Lịch Cảnh căn bản là không hề động dẩy, lại làm cho nàng chụp hụt, ngược lại nhào đến bên người hắn.

Hương thơm lạnh nhạt của hắn phảng phất bên người nàng, Khuyên Lăng lập tức nhìn thấy khóe môi hắn hơi hơi giương lên: "Nếu thực sự là Lăng nhi vì làm cho vi phu buông tha nó mà dùng mỹ nhân kế, vi phu thật ra rất lo lắng."

"Người là cái đồ đáng đồ tử, miệng hồ ngôn loạn ngữ, thánh nhân lễ giáo không biết gì! Nếu mà người còn dám khinh bạc như thế ta, ta sẽ..."

"Lăng nhi đây không phải là oan uổng vì phu sao? Đây rõ ràng đó là nàng yêu thương nhưng nhớ vi phu, chỗ nào là vi phu động thủ trước?"

"Người..."

Trong bóng đêm, có thể nghe được hô hấp của đôi phương, hương thơm của nữ tử quanh quẩn quanh thân, phảng phất như giao hợp cùng tâm hồn hắn, ba ngàn năm quên đi, ba ngàn năm chờ đợi, giờ khắc này ôm nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, An Lịch Cảnh biết, thế gian có hàng vạn vật trân quý, nhưng thứ duy nhất hắn muốn , chỉ có nàng.

Trong mắt hắn, căn bản không chứa những thứ khác.

Đem Tiểu Bạch Bạch trong tay tùy tiện quăng tới Hoàn Ngọc ở phía sau đang trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, An Lịch Cảnh trực tiếp ôm Khuyên Lăng phi thân mà đi.

Đương nhiên, trong mắt phạm nhân, đây rõ ràng là khinh công.

"Người làm sao có thể để Hoàn Ngọc cùng Tiểu Bạch Bạch ở lại."

"Một người sống cùng một con chồn, yên tâm, sẽ không xảy ra việc gì." Cách Khuyên phủ vài bước đường , hắn chính là muốn cùng nàng một mình ở chung nhiều một chút thôi, ôm nàng bay vọt qua đầu tường hậu viện Khuyên phủ, hai người đứng vững trên mặt đất.

Đêm tối đen chỉ có một vầng trăng tròn, vầng sáng thân nhiên lưu chuyển, đối với người không tinh thông ngũ hành bát quái bên trong Khuyên phủ như Khuyên Lăng căn bản là không thể tự mình đi, đành nhắm mắt theo đuổi An Lịch Cảnh.

Rừng đào được bày trận, hoa đào màu hồng nhạt cùng lửa đỏ theo gió lay động, như một màn múa kiêu diễm.

Càng đi về phía trước, Khuyên Lăng càng cảm thấy có cái gì không thích hợp.

Ngày thường bên trong phủ đều là Hoàn Ngọc dẫn nàng dễ dàng đi qua cánh rừng . Nhưng hôm nay lúc này đây, trận pháp này tựa hồ đã bị người cố ý động tay chân , bọn họ mỗi khi thành công đi qua một chỗ, lại sẽ xuất hiện ảo cảnh, nếu là người ý chí không kiên định sẽ bị cuốn vào trong đó không dứt ra được.

"Xem ra còn có người cố ý cải biến bày trận thủ pháp, che che lấp lấp như vậy, chắc hẳn trong rừng này cất giấu bí mật." Thanh âm hơi nhỏ, ánh mắt chột lóe, nhìn về phía cách đó không xa người bị ánh trăng bao phủ dưới tàng cây kia quần áo không chỉnh tề không ngừng đùa nghịch các loại tư thế nam nữ, An Lịch Cảnh trong mắt dần dần hiện lên ý cười "Nửa đêm cầu thả không biết liêm sỉ, quả thật là bí mật lớn."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Phụ xướng phụ đến tuyền (4).

Cách đó mấy trượng, trên cây đào xuất hiện vô số mảnh vải quần áo, người trên cây quần áo rách nát đến thảm thương, thân mình vụn vụn như rắn nước, là người không xa lạ với Khuynh Lăng.

Là nhị tỷ của nàng, Khuynh Lạc Nhạn.

Là chính thê mà Phong Đình Uyên dùng kiểu tám người khiêng chiếu cáo thiên hạ cưới hỏi đàng hoàng.

Dáng người yếu điệu thướt tha, dưới ánh trăng lay động, làn da như ngọc. Giờ phút này quần áo Khuynh Lạc Nhạn không còn nguyên vẹn, nhưng có chút ít còn hơn không, thế lại càng tăng thêm cảm giác tình thú.

Tóc rối tung dán vào mặt, lưng hồn nhiên tiếp xúc với thân cây, một tiếng ngâm khẽ phát ra từ khe miệng lại càng khiến nam nhân rong ruổi.

Mà nam nhân đang ở trên người Khuynh Lạc Nhạn vừa mới đưa lưng về phía bọn họ. Nhưng Khuynh Lăng có thể tình tường biết hẳn đang vui đầu vào trước ngực Khuynh Lạc Nhạn, một bàn tay còn lại đang lẩn vào bên trong váy của nàng ta, nhu tình như nước mùa xuân. Tư thế thuần thực, giống như đã sớm cùng nhau làm đến trăm lần.

Trong chớp mắt Khuynh Lăng hận bản thân mình có khả năng nhìn thấy đến vô cùng.

Vì sao lại có tình muốn cho nàng xem một màn như thế?

Cho dù người nọ đưa lưng về phía nàng, Khuynh Lăng cũng không thể không nhận ra hẳn. Người nam nhân kia, người đang ở trên người Khuynh Lạc Nhạn còn có thể là ai đây? Trừ bỏ Phong Đình Uyên thân là phu quân của Khuynh Lạc Nhạn, còn có thể là ai đây?

Hai người phía trước làm như nàng nhìn không thấy, không hề có kỳ trình diễn tiết mục thân mật trước mặt nàng, lúc này đây, lấy trời đất làm giường nơi hoang dã, quả thật là nơi kích thích.

Nhưng, vì sao lại là hẳn? Vì sao lại là người nàng khắc vào tận xương tủy đây...

Nếu sớm biết sẽ tuyệt vọng tan nát cõi lòng như thế, ba năm trước đây, tại sao lại cho nàng gặp hẳn? Mà nàng cũng không nên ngu ngốc tin vào lời hứa hẹn của hẳn, cho dù nhìn hẳn cưới Khuynh Lạc Nhạn, nàng vẫn ngốc nghếch chờ đợi hẳn.

Nghiêng ngả lao đảo, đầu roi máu chảy, nhưng vẫn chấp nhất như lúc ban đầu.

Khuôn mặt nàng đỏ bừng, trái tim nháy mắt co rút nhanh, máu chảy ngược lên. Có cái gì đó nổ lớn vỡ vụn. Phản ứng đầu tiên của Khuynh Lăng là hận không thể dùng cả đao đâm xuống mình ngực, để giảm bớt nỗi đau khắc cốt ghi tâm kia.

*

Ngọc cốt phiền khê vung lên, xung quanh hai người liền xuất hiện một tầng kết giới mà không ai nhìn thấy, cũng không lo hai người đang cao hứng kia phát hiện bọn họ.

An Lịch Cảnh bất động thanh sắc đem phản ứng thái quá của Khuynh Lăng thu vào trong mắt, con mắt sâu thẳm đen tuyền hiện lên đau đớn kịch liệt.

Đây vốn là nữ nhân một lòng chỉ yêu hẳn, lại không biết từ lúc nào lại vì nam nhân khác mà lộ ra ánh mắt tuyệt vọng thê lương.

Niềm vui của nàng, sự tức giận của nàng, nỗi buồn của nàng, hẳn đều không thể tham dự vào trong đó. Chỉ có thể làm người qua đường bé nhỏ trong mắt của nàng không đáng để nhắc tới, bị nàng cự tuyệt phải đứng ngoài.

Giờ khắc này, hẳn rất hoài niệm lúc nàng cùng hẳn tranh cãi ba chữ "Đăng đồ từ". Ít nhất khi ấy, toàn bộ tâm tư của nàng đều đặt trên người hẳn, trong mắt của nàng cũng chỉ có hình ảnh của hẳn.

Không đành lòng nhìn thấy nàng tan nát cõi lòng nên cho dù không tình nguyện, An Lịch Cảnh vẫn nói: "Nam nhân kia không phải là Phong Đình Uyên." Hẳn biết khi mình nói những lời này, không thể nghi ngờ là cho nam nhân khác cơ hội. Nhưng hẳn cũng biết, hẳn thà rằng cho nam nhân khác cơ hội, cũng không muốn nhìn thấy nàng đau tê tâm liệt phế như vậy.

Đây không phải là Phong Đình Uyên...

Mấy từ này vừa thốt ra, như mặt đất gặp được mưa xuân, làm cho nỗi đau ở nơi sâu nhất trong tim Khuynh Lăng nhẹ nhàng phiêu tán.

Nàng nhìn kỹ nam nhân đang nằm trên người Khuynh Lạc Nhạn kia, bóng dáng như quen thuộc lại như xa lạ, lông mi hơi chớp chớp.

Yêu, có khi chính là hèn mọn như vậy, nhưng nàng không có cách nào tự kiềm chế.

Chương 28: 27: Mỹ nhân thuần túy vô tội (1)

Trời mưa, mưa rơi tí tách như tiếng hát của người con gái vang xa.

Từ từ lâu quán cơm đến thanh lâu kỹ quán, rồi đến thầy tướng số đầu đường đều tùm năm tùm ba thành một đồng.

"Người có nghe nói không? Thiên kim phủ Thái Sur trước khi chết đã không còn trong sạch, lúc bị người ta tiền dâm hậu sát lại là nửa đêm, không chừng nàng ta hưởng thụ còn không kịp đấy."

"Ta cũng nghe nói như vậy. Triệu Thái Sur vì che đậy, ngay cả khám nghiệm tử thi cũng không cho làm. Vì bảo vệ thanh danh gia tộc mới cố ý để cho người khám nghiệm tử thi nói là bị tiền dâm hậu sát."

"Cái chết của Triệu thiên kim có chút kì quái nha, nếu đúng như bị tiền dâm hậu sát như trong lời nói, có lẽ nàng bị người nhân tình kia giết chết."

"Các người cảm thấy tình nhân của thiên kim Thái Sur sẽ là ai?"

"Nàng ta là đại tiểu thư được dạy dỗ nơi khuê các, chắc chưa từng thấy qua nam nhân lạ mặt, có lẽ nhân tình của nàng là tùy tùng trong phủ."

"Nếu thật sự là vậy, hung thủ không phải còn ở trong phủ Thái Sur sao? Nhưng ta nghe nói gần đây Tấn Vân thành xảy ra năm vụ án nữ tử bị giết, tất cả đều có điểm tương đồng. Bên Tiền đại nhân còn truyền ra tin tức hung thủ là cùng một người."

"Đây thực sự là lời giải thích tốt nha! Nhân tình của Triệu thiên kim đồng thời đây đưa cùng vài vị tiểu thư khuê các, trước giết vài người, sau đó lại giết Triệu thiên kim. Triệu Thái Sur bây giờ một chữ cũng không nói, xem ra đã sớm biết hung phạm ra là người trong phủ Thái Sur, là có tật gậy mình đây."

...

Trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ Tấn Vân thành đối với sự kiện Triệu thiên kim bị nhân tình giết chết đều xôn xao nghị luận đồn rằng Triệu Thái Sur vì bảo vệ thanh danh nhà mình mà không thèm quan tâm đến nữ nhi bị chết thảm. Trong khoảng thời gian ngắn, Triệu Thái Sur trở thành tiêu điểm bị mọi người chỉ trích.

*

Giờ Thân, nha phủ.

Khuynh Lăng nghe vài người nha dịch bên cạnh mặt không biểu cảm thuật lại lời bàn tán của dân chúng tay ôm Tiểu Bạch Bạch không khỏi có chút căng thẳng.

Mới qua vài cái canh giờ ngắn ngủn, toàn bộ Tấn Vân thành đã nhao nhao lên.

Trong đầu không tự chủ nhớ tới lời nói đêm qua của An Lịch Cảnh.

Hắn nói hắn đã biết hết thảy, vậy lời đồn này là do hắn cố ý tung ra ngoài sao?

"Này, sao An công tử còn chưa tới? Từ tiểu thư, người có nghe hắn nói bao giờ đến không? Hắn đã đáp ứng ta hôm nay sẽ bắt được hung phạm kia đến, bây giờ thời gian đã trôi qua lâu rồi."

Tiền đại nhân an tĩnh ngồi trong phòng, thân hình hơi hơi mập, lưng có chút còng, ông ta đang thưởng thức hai viên ngọc lưu ly, cả người không nhúc nhích nhưng trên trán nhả lại một đoàn, ngụ ý ông ta đang rất vội vàng.

Khuynh Lăng rất muốn nói với ông ta một câu là nàng cùng tên đăng đồ từ kia căn bản không có quan hệ gì, xin đừng phiền toái hỏi nàng chuyện có liên quan đến hắn. Nhưng nàng vẫn nhịn xuống, cười đáp lại: "Tiền đại nhân đừng vội, hắn đã có bản lĩnh nói quân lệnh trạng thì nhất định có thể tìm ra hung phạm. Bằng không, Tiền đại nhân hướng Hoàng Thượng dâng sớ nói hắn phạm tội khi quân sẽ bị chém đầu."

Tự nhiên ăn nói lung tung là mình chỉ cần một ngày sẽ tìm ra hung thủ, aiz, tự làm tự chịu.

Ngay thời điểm hai người chính ngồi xuống, bỏ đầu ở nha môn là Hình Thiên vội vàng bẩm báo: "Đại nhân, người của phủ Thái Sur cầu kiến, nói là Triệu Thái Sur nhờ ngài lập tức phái người khám nghiệm tử thi đi qua để khám nghiệm tử thi cho Triệu thiên kim."

Lời đồn này, đúng là khiến Triệu Thái Sur đi vào khuôn khổ.

Chương 29: 28:Mỹ nhân thuần túy vô tội (2)

Mặt trời buổi chiều ngả về tây, nhuộm hồng cả nửa bầu trời.

Trước cửa phủ Thái Sư đã không còn bình thường như đêm hôm trước mà đã được treo khăn tang trắng, lộ ra vài phần không khí bi thương.

Thi thể của Triệu thiên kim đã sớm được người đưa đến tiền sảnh để nhận phúng viếng.

Trên bàn, hương nến đang cháy đỏ tít được bày gọn gàng, trên mặt đất là chậu than đang bốc khói, là màu vàng của vàng mã giấy tiền, mấy phòng thiếp thất Triệu Thái Sư mới nạp đang đốt giấy tiền mặt buồn bã, đôi khi còn khóc thương vài tiếng.

"Quan khám nghiệm tử thi, thi thể tiểu nữ cũng đã để người nghiệm qua, người hãy nói thật cho ta biết nàng đến tột cùng có phải bị người tiền dám hậu sát hay không! Hay là vẫn là đúng như người ta đồn đãi, phủ Thái Sư ta vì bao che hung phạm mà cố ý che đậy việc nữ nhi đã sớm không còn trong sạch?!"

Triệu Thái Sư tuy tuổi già sức yếu nhưng uy nghiêm không giảm, giờ phút này ông ta đang gắt gao nhìn thẳng quan khám nghiệm tử thi, đôi mắt còn lóe lên tinh quang.

Khuynh Lăng nhìn quan khám nghiệm tử thi đang run run tiến lên tay ôm quyền, lời nói ra khiến người ta phải kinh ngạc: "Triệu thiên kim thoát nhìn thì nơi tư mật quả thật bị nam tử xâm phạm. Nhưng tiểu nhân vừa mới xem xét rõ ràng xác định rằng thân thể nàng căn bản không bị người chạm qua."

Lời vừa nói ra dù là Khuynh Lăng trước đã chuẩn bị tâm lý rất tốt cũng bị làm cho hoảng sợ. Tiểu Bạch Bạch trên tay tinh thần lại hưng phấn, đầu còn bộ dáng khiếp sợ như đêm qua khi bị An Lịch Cảnh xách tại đầu cúi xuống rồi bất chợt chui vào ngực Khuynh Lăng: "Nhảm chán a nhảm chán, nhiều người như vậy lại túm lại xem một người đã chết, mùi của người chết thì có chỗ nào giống mùi hương trên người chủ nhân? Đã vậy trước ngực chủ nhân còn có hai thứ nhỏ nhỏ, mềm mềm, cọ cọ vào thật là dễ chịu."

Chỉ là, nó đang hí hửng ăn đậu hũ của Khuynh Lăng nên không đề phòng bị người xách tai nhấc lên.

Người nào không biết sống chết dám chạm vào Tiểu Bạch Bạch ta? Móng vuốt vuron ra phía trước như muốn tìm người liều mạng một phen, nhưng khi chống lại cặp mắt phượng hẹp dài trước mặt nó lập tức rút cổ, ngoan ngoãn nằm trong lòng bàn tay An Lịch Cảnh.

Chỉ cần nam nhân này không làm cho nó rời xa chủ nhân, Tiểu Bạch Bạch là quân tử vẫn có thể co được dãn được.

Một tay mang theo con chồn háo sắc vừa ăn đậu hũ của Khuynh Lăng, một tay cầm ngọc cốt phiến chỉ về cổ quan tài trong đại sảnh: "Mùi hoa quế nồng như vậy, chur vị trong đây không ai ngửi được sao?"

Nghe vậy, quan khám nghiệm tử thi đề nữ đồ đệ của mình đi thăm dò xem, thấy nàng gật đầu, quyết đoán bẩm báo: "Triệu Thái Sư, Tiền đại nhân, trên thân thể Triệu thiên kim quả thật có hương vị hoa quế, chẳng qua xác chết có chút tanh tươi nên dùng hương liệu đó để che bớt đi."

"Người là người phương nào? Tại sao dám đến phủ Thái Sư giương oai!?" Triệu Thái Sư đầu thềm đề ý đến lời bẩm báo của hắn, tròng mắt dựng ngược trực tiếp phai hai gã gia đình đến bắt An Lịch Cảnh.

Tuần nhan nhiễm một chút vân đạm phong thanh, đôi chân An Lịch Cảnh nhẹ nhàng dễ dàng tránh khỏi sự bao vây của hai gã gia đình. Tay áo trong không trung xẹt qua một độ cong không dễ phát hiện, có thể đoán người này thân thủ bất phàm.

"Triệu Thái Sư đối đãi với người ân nhân có thể trả lại cho nữ nhi của người công đạo như vậy sao?" Châm chọc ra tiếng, An Lịch Cảnh lời nói nghiêm nghị, cũng là nói với người phía sau "Còn không mau ra đây hướng Thái Sư nhận tội?"

Một gã tặc tử nom nớp lo sợ đi đến, hai chân không tự chủ được run run

"Tiểu nhân... tiểu nhân khấu kiến Thái Sư, Tiền đại nhân.

Chương 30: 29: Mỹ nhân thuần túy vô tội 3

"Trương Toàn, tại sao lại là ngươi! ?" Triệu Thái Sư không hề hưng trí khi lấy được đáp án từ An Lịch Cảnh mà hé ra khuôn mặt già nua đặt câu hỏi.

Trương Toàn này là con của tổng quản phủ Thái Sư, thường ngày phụ trách chi phí ăn mặc của nữ nhi và an bài việc nàng ra ngoài lễ Phật .

Lúc này Trương Toàn quay sang nhìn An Lịch Cảnh, cặp mắt sắc bén kia lợi hại như chim ưng, nam nhân này rõ ràng cười đến tao nhã nhưng thủ đoạn của hắn lại đủ để cho hắn ta muốn sống cũng không được.

"Tiểu nhân....tiểu nhân không phải cố ý , chỉ là tiểu thư ở trong phủ suốt nên cô đơn, trong lòng khó tránh khỏi buồn chán. Sau đó tiểu thư bắt gặp tiểu nhân cùng Xuân Nguyệt làm chuyện tốt dưới gốc cây, tiểu thư có ba bốn lần truy hỏi tiểu nhân việc đó tuyệt vời ở chỗ nào. (Tiểu nhân) không chịu nổi tiểu thư vừa ấm vừa xoa đã nói . Sau đó... Đêm hôm đó tiểu thư vừa vận uống lên chút rượu, có lẽ là này rượu sau phạm vào hồ đồ sự, bản thân tự an ủi một phen."

"Cái gì! ?" Triệu Thái Sư Thân mình chấn động, trên mặt là biểu tình không thể tin được. Nữ nhi của hắn từ nhỏ đã được dạy dỗ nơi khuê phòng, ngày thường khó có cơ hội được xuất môn, hắn đang lo lắng tìm nhà môn đăng hộ đối gả nàng qua, giờ nữ nhi đã chết không nói, lại còn có người hắt nước bẩn lên người nàng.

Tự an ủi?

Nữ nhi của hắn tuổi thanh xuân chính trực, có nhiều nhà danh môn quyền quý tới cửa cầu hôn thế nhưng lại làm ra việc tự tìm an ủi đòi phong bại tục như thế này?

"Thái Sư, lời Trương Toàn nói cùng lệnh thiên kim nơi tư mật bị sung đồ hoàn toàn ăn khớp. Trên người tiểu thư cũng không có dấu vết bị nam tử cưỡng bạo, ngược lại như là bản thân lấy tay gây nên." Quan khám nghiệm từ thì nghe nữ đồ đệ của mình ghé vào lỗ tai nói thầm, theo đó mà kể ra.

"Cái chết của tiểu thư hoàn toàn là nàng vì nàng cao hứng kích động cùng tiểu nhân không liên quan, thỉnh Thái Sư minh xét." Bảo vệ mạng quan trọng hơn, Trương Toàn quỳ trên mặt đất, khuôn mặt trắng bệch không có chút huyết sắc không ngừng dập đầu tại chỗ.

*

Từ phủ Thái Sư đi ra trời đã tối muộn, trăng tròn ở trên cao thần nhiên tỏa ra những vầng sáng rực rỡ.

"An Lịch Cảnh, ngươi đứng lại!" Nương theo sự giúp đỡ của Hoàn Ngọc từ phủ Thái Sư đuổi đến ngõ nhỏ không có người, Khuynh Lăng rút cuộc không nhịn được gầm thành tiếng.

"Đem Tiểu Bạch Bạch trả lại cho ta!"

"Hả? Lăng nhi cư nhiên lại để ý con chồn háo sắc này như vậy? Đáng tiếc, vi phu lại không nghĩ vậy ." Kiều ngao nói xong xoay người đi, tay áo vể lên độ cong tao nhã, An Lịch Cảnh trong mắt toát lên vẻ đố kỵ. Nữ nhân này cư nhiên để ý một con chồn háo sắc như vậy mà cũng không thèm quan tâm đến một người như hắn. Đây đã là lần thứ mấy nàng vì con chồn này mà lớn tiếng với hắn ?

"Ngươi..." Thấy hắn cứng rắn không ăn, Khuynh Lăng đành phải hạ giọng chuyển đề tài, "Ngươi nếu đã phá được vụ án thiên kim Thái Sư bị giết, vì sao không thuận tiện đem mấy vụ án còn lại phá hết?"

"Lúc vi phu đáp ứng Tiền đại nhân cũng không nói sẽ đem năm vụ án nữ tử bị giết phá hết. Huống hồ làm cho Cẩm Hoài đề tức giận là vì cái chết kì quái của thiên kim nhà Triệu Thái Sư. Giờ cái chết của Triệu thiên kim đã có manh mối, vi phu cũng không cần quan tâm nhiều như vậy?"

Mất phương hướng lại, An Lịch Cảnh bỗng dưng cười khê: "Vi phu nghe nói Lăng nhi từng thề trước mặt nhạc mẫu đại nhân lúc lâm chung rằng cuộc đời này chỉ nguyện gả cho người đệ nhất thiên hạ, không bằng vi phu làm người đệ nhất thiên hạ, Lăng nhi thực hiện lời hứa gả cho vi phu, như thế nào?"

"Đó là hành thích vua!" Nam nhân này điên rồi à mà lại dám nói ra lời này! Khuôn mặt nhỏ nhắn của Khuynh Lăng trắng bệch, nhìn chăm chú vào đôi mắt của hắn ,có chút choáng váng như sẽ tạo nên một hồi kinh đảo hải lăng*.

Hải lăng kinh đảo (骇浪惊涛) hay Kinh đảo hải lăng (惊涛骇浪) : sóng to gió lớn. Chỉ hoàn cảnh ác liệt hay việc phải trải qua những chuyện phức tạp khó khăn.

Lúc này, Hoàn Ngọc giúp đỡ Khuynh Lăng cười cười hoà giải: "An công tử hiểu lầm , tứ tiểu thư muốn gả cho người đệ nhất thiên hạ chính là Thừa tướng "

Thừa tướng?

Nhớ tới đêm qua khi nàng nhìn thấy Phong Đình Uyên ,trong mắt hiện lên tuyệt vọng cùng ưu thương, con người An Lịch Cảnh căng thẳng thanh âm lạnh lùng: "Vi phu đương nhiên sẽ thỏa mãn yêu cầu của Lăng nhi." Nói xong đem con chồn háo sắc ném xuống dưới đất, cười lớn rồi đi.

Thì ra là vậy, thì ra nàng muốn gả cho người đệ nhất thiên hạ, chính là Thừa tướng Phong Đình Uyên.

A...

Uổng công hấn tự lừa mình dối người, cứ ảo tưởng nàng muốn gả cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: 30: Huyền cơ trong án (1).

Chân tướng vụ án thiên kim phủ Thái Sư bị giết cuối cùng cũng được vạch trần náo động lòng dân, dân chúng nhao nhao bắt bớ, Cẩm Hoài để mặt rồng cũng đã rõ sự thật.

Trong thời gian ngắn, chủ thẩm vụ án là Tiền Tri phủ thanh danh lan xa.

Mà người phá án này là An Lịch Cảnh đã sớm bị Tiền Tri phủ gặp lợi quên nghĩa vứt ra xa vạn dặm. Cái gì thắng quan tiền chức, cái gì trước mặt hoàng thượng nói ngọt, rốt cuộc cũng chỉ quan tâm bản thân mình số thăng quan sắp tới, đâu còn rảnh để quan tâm An Lịch Cảnh như thế nào?

*

Phúc Nguyệt lâu.

Nhã gian lầu hai.

"Khuyh Lăng, người kéo ta đi một câu cũng không nói, rốt cuộc có ý tứ gì?" Quần áo hồng y như lửa, nở rộ xinh đẹp xinh đẹp. Mặt trái xoan điểm lệ, môi anh đào khéo léo Cẩm Tuyết Sương cả vú lấp miệng em, nha hoàn phía sau đang cẩn thận hầu hạ, mi rũ xuống, chỉ sợ vị tổ tông này không vừa ý sẽ xử phạt mình.

Hoàn Ngọc ở một bên không tự chủ được vì từ tiểu thư nhà mình mà bắt mắt, ngón tay cuộn tròn vào lòng bàn tay. Ai chẳng biết vị muội muội này của Hoàng Thượng tùy hứng làm vậy? Lúc trước đã có lần nàng vì nhìn một người nam nhân không vừa mắt, trực tiếp liền ban cho hấn thiên đao vạn quả, đâu còn bị nâng cất lấy, tự mình mang đến cửa thành thị chúng.

Nhưng mà, Khuyh Lăng chỉ là lạnh nhạt nhìn chăm chú vào người ngồi trước mặt.

Quần áo màu đỏ hừng hực khí thế xuyên qua ánh mắt của nàng làm hai mắt hơi có chút phát đau. Khó trách từ lúc nàng cùng mình quen biết tới nay hai người ở khắp nơi tranh phong, thì ra đây đúng là số mệnh.

Trước kia chưa từng phát hiện, hiện tại mới hiểu hết, vị quận chúa này thường mặc màu sắc mình cực kì thống hận.

"Quận chúa tại sao phải giận dữ như vậy? Quận chúa thường ngày bận trăm công ngàn việc khó gặp được mặt, Khuyh Lăng tự nhiên là thấy nhớ quận chúa, muốn cùng ngài một mình ôn chuyện."

"Một mình nói chuyện cái lòng ấy, Khuyh Lăng người đừng giả vờ giả vịt với ta! Đoạt đi Phong ca ca của ta, bây giờ còn vội tìm tới ta giả vờ yếu ớt..."

"Như thế thì thật là kỳ lạ. Hữu tướng đang êm đẹp là anh rể ta, lời này quận chúa nên cùng nhị tỷ ta nói mới đúng chứ!. Cướp đi nam nhân của quận chúa rõ ràng là nhị tỷ của ta, quận chúa đừng nên hiểu lầm người vô tội." Khẽ nhấp ly trà trong tay, là hương vị Quân Sơn ngân châm, có chút tinh tế lại mang theo một cổ tử hương. Buông ly trà trong tay, môi Khuyh Lăng hơi chếp chếp. Động tác này rõ ràng là biểu hiện nàng không hề giận.

A, quả nhiên là trợn mắt nói dối! Cẩm Tuyết Sương nhìn bộ dáng nàng không coi ai ra gì như vậy, hừ một tiếng khinh thường. Một bàn thức ăn mỹ vị cũng bị nàng làm biến thành đối tượng hả giận, không để ý hình tượng ngồi gặm nuốt.

Nàng biết Khuyh Lăng cùng Khuyh Lạc Nhạn vẫn có khúc mắc. Khi Khuyh Lạc Nhạn trở thành chính thể của Phong Đình Uyên, cũng là đâm một đao vào ngực Khuyh Lăng. Nghĩ đến đây, Cẩm Tuyết Sương không khỏi hả giận, ngược lại có chút xem kịch vui: "Người chiếm được trái tim của Phong ca ca thì sao? Hấn còn không phải cưới Khuyh tỷ tỷ vị nữ tử tài hoa tuyệt thế sao? Người ta so ra với người đẹp hơn không biết bao nhiêu lần, tốt hơn không biết bao nhiêu lần." Đương nhiên, nàng tuyệt đối sẽ không nói cho nàng ta, Phong ca ca lúc trước cưới Khuyh Lạc Nhạn, tất cả đều là vì nàng. Nếu nàng không thoải mái, nàng tuyệt đối sẽ không làm cho nàng ta sáng khoái!

Chiếm được trái tim Phong Đình Uyên sao? Khuyh Lăng cười khổ. Nếu thật sự là chiếm được trái tim của hấn, hấn tại sao lại nhẫn tâm khiến nàng đau khổ?

"Đa tạ quận chúa nhắc nhở, Khuyh Lăng có thể tự mình hiểu lấy." Vừa chuyển đề tài, con người không có tiêu cự nhìn chăm chú vào mắt của Cẩm Tuyết Sương: "Nói vậy quận chúa đối với cái chết của Triệu thiên kim có chút ấn tượng. Lần này, Khuyh Lăng muốn thỉnh quận chúa đáp ứng ta một yêu cầu quá đáng, trước mặt đại tổng quản của Hoàng Thượng nói một vài câu."

Chương 32: 31: Huyền cơ trong án 2

Hai người vụng trộm trở lại Khuynh phủ, Hoàn Ngọc vội vàng phát huy bản tính nói không biết mặt:

"Tứ tiểu thư, người lúc ấy thật sự là hủ chết nô tỳ. Người làm sao dám nhờ quận chúa làm việc hộ cơ chứ!. Nếu sợ ý một chút không chừng hai chúng ta còn mất mạng như chơi đấy!" Ngấm lại đến bây giờ trong lòng còn thấy sợ hãi.

Khuynh Lăng nghe thấy lời này không khỏi bật cười: "Người nghĩ quận chúa đáng sợ như thế sao?."

Vỗ vỗ ngực mình, Hoàn Ngọc không khỏi hiếu kỳ nói: "Tứ tiểu thư vì sao lại nghĩ rằng quận chúa nhất định sẽ giúp chúng ta đây?"

"Còn không phải là vì Phong ca ca của nàng sao, bằng không nàng làm sao lại dễ dàng giúp chúng ta như vậy?" Hơi hơi mỉm cười, Khuynh Lăng không nói nhiều. Nghĩ đến trước kia Cẩm Tuyết Sương bị nàng phát hiện bí mật đã suýt chút nữa giết nàng, Khuynh Lăng không khỏi lắc đầu.

Nàng sợ đi cùng Cẩm Tuyết Sương quan hệ không tốt mà vẫn cùng nàng ta duy trì mặt ngoài quan hệ bằng hữu, lí do quan trọng nhất là nàng ta cũng rất có ý tứ, chuyện đã hứa hẹn qua tuyệt đối sẽ không đổi ý.

"Nô tỳ có thể hỏi một câu hay không, tứ tiểu thư đến tột cùng là nói với quận chúa cái gì?" Kỳ thật Hoàn Ngọc tò mò hơn về chuyện tiểu thư nhà mình rốt cuộc đã nói với quận chúa cái gì mà khiến nàng gấp gáp như vậy. Chỉ tiếc lúc ấy tiểu thư nói sát vào tai quận chúa, nàng lúc ấy chỉ có thể đứng phía sau thờ dài trong lòng.

Người thấy mùi đàn hương thần nhiên trong phòng, Khuynh Lăng hơi nhếch môi cười: "Vị Triệu thiên kim kêu oan."

Rượu hoa quế là rượu ngon thượng đẳng, hương vị thuần khiết. Ngày ấy khám nghiệm tử thi cho dù thi thể bốc mùi hôi nồng nặc, nó cũng có thể át hết mùi, khiến người ta không nhìn ra được chút sơ hở nào.

Một khi đã nói vậy, đêm đó đột nhập phủ Thái Sư các nàng xác thực đã vào khuê phòng của Triệu Thiên Kim, cũng đã xem qua thi thể của Triệu thiên kim, vì sao lúc ấy lại không cảm giác được hương vị bất thường? Nên biết là càng về ban đêm, không khí so sánh với ban ngày thì trong sạch hơn nhiều, một hương vị bất thường thoáng qua chớp mắt cũng khiến người ta cảm nhận được.

Ngày đó khám nghiệm tử thi rõ ràng không có mùi, sau đó mới đột nhiên xông ra, không thể không làm cho người ta suy nghĩ sâu xa xác chết kia tại sao lại bị người ta động tay động chân. Mà làm như vậy là vì cái gì?!

Khuynh Lăng nhớ rõ đoạn đối thoại cùng An Lịch Cảnh khi đứng ở trong khuê phòng Triệu thiên kim.

"Chẳng lẽ thật sự bị người ta tiên dâm hậu sát? Thủ vệ phủ Thái Sư sâm nghiêm, người bình thường không thể vào được. Không phải hung phạm là nam đinh trong phủ chứ?"

An Lịch Cảnh trả lời một câu mang theo ý vị thâm trường: "Người bình thường không thể vào được, vậy những người kia trà trộn vào bằng cách nào?"

Ý tại ngôn ngoại* là Triệu thiên kim chết, có thể là do ngoại nhân trà trộn vào phủ Thái Sư ra tay sát hại.

Ý ở ngoài lời.

Vì sao hần cuối cùng đã tìm được chân tướng lại còn cố ý dẫn mọi người đưa đến kết luận Triệu thiên kim tự mình hủy đi trong sạch? Lại tột cùng vì cái gì mà lưu lại cho nàng chút ít manh mối?!

Chương 33: 32: Huyền cơ trong án 3

Hoàng cung.

Điện Trầm Ngư.

Một tiếng ngâm cao vút của nữ tử đang đắm chìm trong lúc cao trào làm cho người ta mặt đỏ tim đập, nghe vào trong tai đủ để làm cho nam nhân cả người đều thỏa mãn.

Ngoài cửa điện một tiểu thái giám thấp giọng nói vào tai công công bên cạnh : "Thôi tổng quản, Hoàng Thượng hàng đêm đều ép buộc Hiền phi nương nương của chúng ta như vậy, xương cốt yếu ớt của nương nương có thể chịu nổi sao?"

Người được xưng là Thôi tổng quản công công là thái giám hầu cận bên cạnh Hoàng Thượng giờ đây đang mặc một bộ y phục đồ rực. Cầm trong tay một cây phát trần, hần trừng mắt liếc nhìn tiểu thái giám: "Ngươi thì biết cái gì? Đó là vinh sủng! Nữ nhân bên trong hậu cung đều tranh nhau được Hoàng Thượng lâm hạnh. Có thể được Hoàng Thượng lâm hạnh, các nàng cao hứng còn không kịp, làm sao có thể không nuốt trôi? Không nghe thấy thanh âm Hiền phi nương nương hưng phấn đến cực điểm sao? Hoàng Thượng của chúng ta đang thỏa mãn dục vọng của nương nương đấy!."

Tiểu thái giám chỗ nào dám nói nửa chữ không đúng? Vội vàng gật đầu đồng ý, hần cảm khái: "Tư vị nam nữ hoan ái thì ra kịch liệt như vậy. Không biết có phải thật sự giống như trong sách nói thực cốt tủy luân hay không?."

"Đúng, nhưng đời này ngươi không cần nghĩ đến. Ngươi đã làm công việc này thì nên tự chấp nhận, cầu mong cho kiếp sau ngươi có thể nắm được tư vị ấy." Thôi tổng quản hèn mọn nhìn thoáng qua, ánh mắt chột lóe, nhìn về xa xa một cô gái toàn thân đồ rực đang bước đến.

Phong thái không giảm, thanh lệ yếu điệu, tư thế mạnh mẽ vang dội, là vị tử tôn mà trong cung không ai có thể đắc tội nổi!

"Ngon gió nào đem quận chúa thổi tới đây vậy? Lão nô không lo lắng đi nghênh giá từ xa, có tội, có tội..." Thôi tổng quản vừa mới rồi còn giáo huấn nề nếp đối với tiểu thái giám, nay lập tức như thay đổi cá tính, nịnh nọt hề ra khuôn mặt mặt già nua nghênh đón.

Động tác này lọt vào mắt tiểu thái giám không khỏi để hần thán phục không thôi vì bản lĩnh thay đổi sắc mặt của Thôi tổng quản, không trách được có thể một đường đi đến địa vị cao như thế.

Hai người cung nhân cẩn thận cầm trên tay đèn cung đình lục giác, lẳng lặng cúi đầu. Ở trong cung, làm nhiều nói ít vĩnh viễn đều là đạo lý sáng suốt nhất.

"Được, đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa bản quận chúa. Hoàng đế ca ca đang ở trong sao? Ta đi vào một chút, ngươi tránh một bên đi."

Cầm Tuyết Sương dứt lời liền muốn bước vào bên trong phòng.

"A ôi quận chúa của ta, lão nô cũng không dám tự cho ngài đi vào. Hoàng Thượng đang cao hứng, lúc này vào phá hỏng chuyện tốt của Hoàng Thượng có thể bị mất đầu đấy!."

"Ngày thường ta ra vào tẩm cung của Hoàng huynh suốt cũng đâu bị trách phạt, hôm nay tại sao lại biến thành roi đầu rồi? Thôi tổng quản ngươi đây chắc là càng già càng hồ đồ đi?"

"Loại sự tình này làm sao lão nô dám lừa gạt quận chúa đây!." Hoàng Thượng yêu thương vị quận chúa này là việc mọi người đều biết, bằng không tại sao lại dung túng nàng nhìn người không vừa mắt là chém đầu treo trước cổng thành? Nếu tối nay để nàng đi vào, nàng thật ra sẽ không có việc gì, nhưng đại tổng quản là hần đây chỉ có một con đường chết.

Thôi tổng quản thấy vị chủ nhân này nhất quyết muốn vào, cười cười giải thích: "Quận chúa ngài nghe ta nói một chút, phản ứng của Hiền phi nương nương như vậy là do Hoàng Thượng đang cưng chiều nàng. Nam nhân ở thời điểm như thế này đều rất khó dứt ra!. Ngày thường Hoàng Thượng sủng ái quận chúa như vậy, ngài tại sao có thể nhẫn tâm để Hoàng Thượng nhịn thống khổ đây!"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: 33 : Huyền cơ trong án 4.

Khuôn mặt điệu ngoa tùy hứng khó có được một tầng thẹn thùng của nữ nhi, Cầm Tuyết Sương lúc này mới phát hiện mình thật là ngốc đến cực điểm, tại sao nàng lại chọn đến vào thời điểm này?

Hậu cung này do hai Thái Hậu nắm quyền, Cầm Tuyết Sương là nữ nhi của đông cung Lã Thái Hậu, ngày thường rất được sủng ái. Cầm Tử Túc đối với Lã Thái Hậu tuy rằng có kính trọng nhưng xa cách, nhưng đối với muội muội vị này thì đau đến tận xương tủy.

(Ngày trước đọc 1 truyện, bh đọc truyện này mới thấy có 2 thái hậu!)

Nghĩ đến trước kia hoàng đế ca ca sủng ái mình nhất, mà từ khi Hiền phi Khuynh Trầm Ngư tiến cung tới nay, ca ca tựa hồ đem tâm tư đều đặt trên người nàng, Cầm Tuyết Sương liền cảm thấy có chút khó chịu.

Nhưng mà hạnh phúc của hoàng đế ca ca vẫn là quan trọng nhất, nàng đành nén mắt mắt trong lòng, lấy tờ giấy Tuyên Thành đang cuộn tròn trong tay áo ra giao cho Thôi tổng quản : "Nhất định phải tự mình giao tận tay cho hoàng đế ca ca biết không?"

"Vâng, lão nô nhất định làm theo."

Rốt cục cũng đem được vị chủ tử này rồi đi , Thôi tổng quản lau lau chút mồ hôi lạnh trên trán, hưng hăng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Cái mạng già này, xem như tạm thời được bảo vệ.

*

Trong tâm phòng

Một tiếng ngâm không dứt của nữ tử vang lên bên tai mang theo mùi hoặc làm người ta không thể chống đỡ. Bình phong che lấp màn giường bao phủ, mông mông lung lung trong mơ hồ có thể thấy được một thân thể trắng nõn như ngọc, trên người là những vết xanh tím lại phối hợp với thanh âm kiều my, chỉ cần là người có mắt nhìn có thể nhìn ra là dấu vết hoan ái.

Nhưng mà nếu nhìn kỹ sẽ gặp phát hiện, từ đầu tới cuối, trong màn chỉ có duy nhất một nữ tử trên giường khó nhận được mà phát ra những tiếng ngâm, thân mình cuộn lại đùa nghịch đủ các loại động tác, tay nàng không an phận trên người mình mà an ủi.

Đôi mắt bình tĩnh thản nhiên liếc nữ tử trên giường, thanh âm nam tử trong phòng vang lên: "Hôm nay thuốc sơn y tẩu xứng quả thật là khác với ngày thường, có thể làm cho người ta sinh ra ảo giác đến tận bây giờ."

Áo màu bạc trắng tuyệt, đường viền tơ vàng, dung nhan tuấn lãng giống như thần tiên, rõ ràng đó là An Lịch Cảnh. Giờ phút này hắn tà tà dựa vào cột trong phòng, ngọc cốt phiến thu nạp trong lòng bàn tay, hay cho một dung mạo thiên nhân.

"Thế ngoại cao nhân tài cán đã vì trẫm sở dụng như vậy, người cũng không thèm nói một câu?" Minh Hoàng long bào quanh thân, Thân ảnh Cẩm Từ Túc cao to tựa vào phía trên nhuyễn tháp, khí phách nội liễm, trong tay thường thức một quân cờ đen, "Đừng quên chuyện người đã đáp ứng trẫm."

An Lịch Cảnh lại phảng phất không nghe thấy, trên môi gợi lên một chút độ cong như có như không, nói: "Chỉ tiếc mỹ nhân này bại hoại, thế nhân đều nói Hoàng Thượng đối vị Hiền phi nương nương này sủng hạnh có thêm, nguyên lai là biện pháp sủng hạnh như vậy."

"Bình luận như vậy sao?." Cẩm Từ Túc mặt rỗng không biểu cảm. Người mình yêu thương nhưng nhớ bao lâu kia từ đầu đến cuối đều là câu mà không thể có. Mà nữ nhân mình không nghĩ muốn, lại bởi vì không thể không ổn định thế cục triều đình mà nhét vào cung. Nếu các nàng thích chỗ ngồi ở hậu cung như vậy, hắn liền thỏa mãn tâm nguyện của các nàng. Không phải nghĩ muốn cùng hắn hoan ái sao? Không phải muốn sinh hạ con nối dòng của hắn sao? A... Nếu phòng của nữ nhân nào hắn cũng đi, hắn có thể hay không có thêm vài cái dã chủng.

"Vị quận chúa vừa mới không vào kia từ trước đến nay tuy rằng điều ngoa, nhưng đối với Hoàng Thượng thật ra rất săn sóc , không quấy rối hưng trí của người." Đáng tiếc, An Lịch Cảnh như trước đối với lời nói của hắn tựa hồ như không quan tâm, trong mắt không có đến nửa điểm gọn sóng.

Rốt cục, minh hoàng góc áo chợt lóe, Cẩm Từ Túc từ trên nhuyễn tháp đứng dậy: "Luận định lực, trẫm vĩnh viễn cũng không đuổi kịp người. Nói đi, người đến tột cùng nghĩ muốn cái gì?"

"Rất đơn giản, là vị trí 'Thiên hạ đệ nhất' thôi." Mắt phượng híp lại , ngưng tụ ngàn vạn tao nhã.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: 34: Yêu đương triền miên trong biển mưa hoa 1.

Khuyên phủ.

Khuyên Đình Thiên đại thọ sáu mươi, oanh động toàn bộ Tân Vân thành.

Vị này là nhạc phụ của tướng quân, nhạc phụ của Thừa tướng mà sâu xa hơn là nhạc phụ của Hoàng Thượng, ai không biết chỉ cần hắn dậm chân sẽ làm cho người ta bị chém đầu đến ba lần.

Phàm là tiểu thương hay quan lại trong Tân Vân thành, không một người nào không nhận được thiệp mời vinh dự của Khuyên Đình Thiên .

Tiệc rượu buổi tối, Khuyên phủ sớm bị vây quanh chật như nêm cối, càng không kể tới ở ngoài cửa Khuyên phủ cũng mở tiệc rượu, dòng người đến chúc mừng nối dài không dứt.

"Các người đoán xem hôm nay Hoàng Thượng có tới không?"

"Tân tướng quân cùng Phong Thừa tướng đều đến, không có đạo lý Hoàng Thượng cũng là con rể mà không đến !"

"Không nhất định là như vậy, dù sao Hoàng Thượng cũng là đấng quân vương."

"Người ngốc thật, quân vương thì như thế nào, cuối cùng còn không phải cũng đến nơi có nữ nhân ôn nhu săn sóc? Nghe Hiền phi nương nương thổi gió bên gối, Hoàng Thượng không phải sẽ phải ngoan ngoãn cùng nàng về nhà mẹ đẻ sao?"

...

Sắp tới lúc khai yến, khách nhân được mời không khỏi châu đầu ghé tai, mà trái lại Khuynh Đình Thiên ở một bên là vẻ mặt khí định thần nhàn. Hôm nay hẳn mặc một kiện hoa phục vui mừng, làm nổi bật thân mình có vẻ cao ngất, ánh mắt có vẻ thâm thúy như thể chứng tỏ câu nói gừng càng già càng cay. Chỉ thấy hắn nghiêng thân mình ý cười trong suốt, khi thì cùng tướng quân con rể ở bên trái nói vài câu, khi thì lại cùng con rể là Thừa tướng đứng bên phải nói vài câu.

Mà hai vị rể hiền này, rõ ràng đều là nhân trung chi long*, chỉ cần nhìn vẻ bề ngoài đã đủ để làm cho những người khuê nữ hoài xuân.

Nhân trung chi long rồng giữa loài người.

*

Phi Cầm các.

"Ai ôi, tứ muội lại bị cha cấm túc sao? Ngày vui lớn như vậy cũng không chuẩn bị đi tiền sảnh mở mang kiến thức, thuận tiện kết giao một ít đệ tử quan gia, thay bản thân tìm đường ra lúc tuổi già!."

Khuynh Lạc Nhạn chân thành đi đến, xiêm y trên người lung linh phiêu dật chọc cho người ta thêm nhỏ dãi, đi theo nàng là hai tì nữ luôn cúi thấp đầu.

Khuynh Lăng quay đầu, tay vuốt ve sợi tóc chưa được Hoàn Ngọc chải, cười ra tiếng: "Nhị tỷ chứ không phải là uống nhầm thuốc ? Đang êm đẹp cha cấm túc muội làm chi! ?"

Phong Đình Uyên, thì ra nữ tử người thích là người như vậy sao?

Lấy ngực áp chế người, một bộ mặt kiêu căng ương ngạnh cả vú lấp miệng em!.

Một khi đã như vậy, vì sao còn hứa hẹn để cho ta khuynh tấn cả đời đây?

Khuynh Lạc Nhạn thấy không thể chế nhạo nàng, lắc lắc cái mông đẩy đà đi qua, cuối cùng còn không quên khoe khoang vài tiếng: "Đình Uyên đêm qua cũng không biết tiết chế chút, giày vò ta cả một đêm làm cho ta đến đi đường cũng khó khăn, vậy nên bây giờ mới đến nơi này của tứ muội nghỉ chân một chút."

Quả thật là không biết tiết chế, trên cổ của nàng ta là vết hôn cắn đến bây giờ vẫn còn đỏ ửng một mảng.

Nếu là ngày xưa, nàng có lẽ sẽ tin tưởng là thật. Nhưng từ đêm đó tại rừng đào nhìn thấy Khuynh Lạc Nhạn không biết liêm sỉ cùng người khác tăng tị với nhau, hiện tại Khuynh Lăng đối với giọng nói mang thị uy của nàng ta trong lòng có phần không để ý, đối với Phong Đình Uyên có nhiều hơn chút đồng tình. Nếu hắn biết được người thê tử kết tóc xe duyên của mình làm ra việc vô liêm sỉ như thế, sẽ có cảm tưởng gì đây?

"Nếu dùng chân nghĩ đủ, vậy tạm biệt nhị tỷ, tứ muội không tiễn." Con người lạnh lẽo, Khuynh Lăng trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: 35: Yêu đương triền miên trong biển mưa hoa 2.

Đến khi Khuynh Lạc Nhạn lượn lờ rời đi, Khuynh Lăng mới dần dần hồi phục bộ dáng chết lặng.

Trên người Khuynh Lạc Nhạn đầy dấu hôn xanh tím, không một ai không trào phúng Khuynh Lăng nàng, chính nàng đến tận cùng có bao nhiêu ngu ngốc đây!.

Tuy nói có lẽ cũng không phải do Phong Đình Uyên gây nên, nhưng hai người này đã thành thân lâu ngày, hẳn là một nam nhân tinh lực dồi dào, làm sao có thể không động tâm đối với sự quyến rũ lớn mật của Khuynh Lạc Nhạn? Nam nhân, cho dù trong lòng có một nữ nhân, cũng có thể không chút do dự ở trên giường cùng nữ nhân khác điên loạn đảo phượng.

Đương kim gia chủ đệ nhất thế gia Vân Sơ công tử cùng danh kỹ tiếng tăm Cẩm Uyển Tâm không phải kiểu mẫu điển hình sao? Công tử Vân Sơ phong lưu là khách quen của thanh lâu kỹ quán, gặp được Cẩm Uyển Tâm liền hoàn toàn mê đắm.

Nhưng mà, yêu oanh oanh liệt liệt sau đó lại đi tìm cái chết thì tính là gì! Không phải chàng không cưới không phải chàng không lấy chồng, nhưng kết quả là đâu? Càng không chiếm được mới càng cảm thấy trân quý. Mà khi thực chiếm được, lại cảm thấy nhàm chán. Vân Sơ công tử rất cực cũng được như ý nguyện cưới Cẩm Uyển Tâm về, nhưng mà sau một tháng ngắn ngủn đã không hề lưu luyến Cẩm Uyển Tâm như trước. Sau đó một lần nữa bắt đầu trao thân ở chốn phong trần, nghe nói hàng đêm cùng với nữ tử hoan ái, làm cho Cẩm Uyển Tâm trong phủ cắt cổ tay tự sát.

*

Nam tử trên thế gian, đến tột cùng có bao nhiêu người có thể chống cự được dụ hoặc bên ngoài đây?

Sớm biết là như thế, hai con mắt này cứ như trước cái gì cũng nhìn không thấy, cái gì cũng thấy không rõ!

Nay nàng đã nhìn thấy, lại thấy thứ cho nàng cảm thấy thương tổn, cảm nhận được cái gì gọi là thống khổ.

"Cha thật sự cảm tức ta?" Quay đầu đối diện với Hoàn Ngọc vừa mới rửa mặt chải đầu cho mình, Khuynh Lăng chất vấn.

Khuynh Đình Thiên đại thọ sáu mươi tuổi, nàng có mặt cũng được mà không có cũng không sao, căn bản là không thèm quan tâm.

Bởi vì nàng là Khuynh phủ tứ tiểu thư không được sủng ái, mà nàng, cũng vẫn nguyên ý làm tứ tiểu thư không được sủng ái.

Nhưng mà, nhìn thấy Khuynh Lạc Nhạn khiêu khích, vô luận là trong lời nói hay vẫn là trên quần áo, đều làm nàng bị dè nén.

Khuynh Lạc Nhạn vẫn cho rằng nàng là một người mù như trước, quần áo cố ý ăn mặc không đáng hoàng, nàng có thể cho rằng là nàng ta cố ý tiết lộ thân hôn ngọt ngào đối với ngoại nhân, ngôn ngữ gian sắc bén, nàng cũng có thể giải thích là nàng ta đối với người tứ muội này trước đây cùng phu quân nàng từng có cảm tình sinh ra địch ý.

Nhưng mà một người không nên ngay cả lễ nghi tối thiểu liêm sỉ cũng không bận tâm. Hướng nàng đi là tiền sảnh, là nơi mở tiệc chiêu đãi quan lại cùng thương hộ phú quý trong toàn Cẩm Mịch quốc. Nàng ta to gan ăn mặc như vậy, thực rõ ràng đã sớm vượt qua phạm vi một người hiền lương nữ tử nên có.

Dầu bôi tóc bị Khuynh Lăng đẩy ra, Hoàn Ngọc khẽ cắn môi không định nói nhưng cuối cùng vẫn thành thật: "Lão gia đã sớm phân phó, không cho phép tứ tiểu thư ra Phi Cẩm các nửa bước..." Mặt mặt xấu hổ... Câu nói kế tiếp, Hoàn Ngọc không dám tiếp tục nói, tránh làm nàng thương tâm.

Môi gọi lên một chút cười yếu ớt, Khuynh Lăng tùy ý để tóc dài buông ra, chống lại dung nhan trong gương đồng của mình: "Như vậy, ta tự nhiên nên đến tiền sảnh để cha vui mừng rồi! Bằng không, ta làm sao có thể làm nữ nhi tận hiếu đây?!"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: 36: Yêu đương triền miên trong biển mưa hoa 3.

Ba ngàn sợi tóc đen được cố định bằng một cây trâm tím, toát ra vẻ đẹp rực rỡ như ngàn vạn đóa hoa. Một đôi mắt sâu không thấy đáy pha vài phần lạnh lùng, quần lụa mỏng manh màu lục đón gió lay động, bước chân thong thả, khí chất tựa thiên tiên.

"Tứ tiểu thư, lão gia không cho phép ngài đến tiền sảnh."

Khuynh Lăng khẽ nhắc chân lộ ra muôn ngàn quý khí, nhưng lại bị Hoàn Ngọc ngăn cản đường đi.

"Hôm nay là đại thọ của cha, ta thân là nữ nhi lại bị hạ lệnh cấm túc, trên đời này còn có người cha như vậy sao?." Trái tim có chút băng giá, đúng lúc đó Khuynh Lăng thấy Tiểu Bạch Bạch giống như ngày thường căn cứ của nàng, không thể không đem nó ôm vào trong lòng.

Trước kia Khuynh Đình Thiên không có lợi thế đủ để uy hiếp nàng, hiện tại nàng căn bản là không cần bận tâm làm gì.

"Tứ tiểu thư..." Lão gia đã biết, trước mặt tân khách cả sảnh đường trên mặt không nói, sau tuyệt đối sẽ tìm ngài gây phiền toái đó! Ngài như thế này là muốn làm gì?

"Đẫn đường." Khuynh phủ bày ra cơ quan trận pháp, nàng cho tới bây giờ vốn không có tâm tư đi nhớ, chính mình tự nhiên là đi ra không nghĩ.

"Thực xin lỗi tứ tiểu thư, nô tỳ không thể làm cho ngài lại đã bị lão gia chỉ trích." Lưu lại một câu này, Hoàn Ngọc nhanh chân chạy đi, nghĩ rằng Khuynh Lăng không có nàng ở bên giúp đỡ sẽ không đến được tiền sảnh.

*

Hoa đào bay là tả, gió xuân lay động, dưới đất đầy tàn hoa, vạn vật không một tiếng động.

Bất đắc dĩ đi vòng vòng tại chỗ, giờ khắc này Khuynh Lăng rất thống hận bản thân mình.

Sớm biết như thế nàng nên chú ý đến mọi thứ xung quanh thì cũng không đến nỗi ngay cả đi ra trận pháp nho nhỏ này cũng không ra được.

Trong lòng Tiểu Bạch Bạch luân phiên xem thường, móng vuốt dài cọ cọ bộ lông, lưỡi cũng thuận tiện liếm liếm bộ lông như được ăn bánh ngọt, hai lỗ tai tuyết trắng đang chăm chú nghe động tĩnh cách đó không xa.

Chủ nhân tựa hồ rất tích cực nha, đến sự tức giận cũng truyền đến trên người nó, làm tiểu tâm can của Tiểu Bạch Bạch cũng theo đó mà run lên.

Trận pháp đơn giản như vậy, Tiểu Bạch Bạch nó căn bản chỉ cần nhắm mắt lại cũng có thể đi ra ngoài.

Nhưng mà, hình như có người ở tới gần, nó vẫn nên bảo tồn thực lực thì hơn bằng không bị người có linh lực thấy được sẽ bị phá hủy tu vi cả đời. Nó còn chưa có để chủ nhân nhìn thấy nó biến thân đâu, nó tuyệt đối sẽ là một công tử anh tuấn tiêu sái, đem cái gai trong mắt chủ nhân là Phong Đình Uyên đã kích thích hại, cũng sẽ làm cho chủ nhân hay xách tai nó thấy Tiểu Bạch Bạch anh minh thần võ, không phải là người dễ bắt nạt, hừ!!

Tiếng bước chân ngày càng gần, khi Khuynh Lăng phát hiện thì người tới đã xuất hiện trước mặt nàng.

Nàng chỉ kịp nhìn thấy một thân lam nhạt, tiếp sau đó đã bị người hung hăng đè ép đến bên thân cây hoa đào.

Lung bị áp chặt chẽ vào thân cây đào, mang theo hơi thở ướt át của đêm dài. Môi, bị một sức lực cường đại chiếm lấy, mang theo một chút hơi thở quen thuộc.

Một chút, từng là hơi thở làm cho nàng nhớ nhưng vô hạn.

Người tới giống như đã rất lâu, một chút miêu tả đôi môi của nàng, tiện đà tiến quân thần tốc, môi lưỡi trần trọc mang theo vô vàn sợi chỉ bạc. Tay trái của hắn giữ chặt bả vai nàng, tuyệt không cho nàng kháng cự.

Thấy nàng không giãy dụa, tay phải hắn thuận thể thâm nhập vào bên trong xiêm y của nàng, ý đồ muốn nắm lấy nơi mềm mại kia.

Nhưng mà, trong chớp mắt khi tay hắn vừa định tiến vào liền bị một đạo thanh âm ngăn cản.

"Phong Đình Uyên, đủ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: 37: Yêu đương triền miên trong biển mưa hoa 4.

Khuynh Lăng ngữ điệu âm lãnh không chút cảm tình, đôi mắt nàng không chút gợn sóng khiến người khác không có cách nào nhìn thấu nội tâm nàng đang nghĩ gì.

"Lăng nhi, mấy ngày gần đây nàng đều cố ý trốn tránh ta, tối nay ta thật vất vả mới có cơ hội gặp nàng, cảm xúc có chút kích động. Ta..."

Từ đêm đó nàng trở về phủ muộn, quan hệ của hắn với nàng trong lúc đó tựa hồ có chút không giống với.

Nàng cố ý trốn tránh hắn, chỉ cần trong không khí ngửi được một hơi thở cùng hắn có liên quan sẽ chọn đường vòng mà đi.

Thì ra người hắn luôn tâm niệm đang có tình lẫn trốn hắn. Hắn thật sự không biết vì sao nàng lại trở nên như thế.

Đêm đó đến tận cùng đã xảy ra cái gì? Hắn nhớ rõ, một đường đưa nàng về hậu viện nàng đều cùng hắn thân mật khăng khít, nhưng mà... khi Khuynh Lạc Nhận nửa đường xuất hiện, thần sắc của nàng liền có chút không thích hợp.

Nhưng nàng không phải đã sớm biết hi sự của hắn và Khuynh Lạc Nhận chỉ là hữu danh vô thực sao? Vì sao lúc ấy lại khác thường như vậy?

Giờ phút này Phong Đình Uyên tự nhiên là sẽ không biết được đôi mắt Khuynh Lăng đã khôi phục, hình ảnh đêm hôm đó hắn cùng với Khuynh Lạc Nhận ân ái đã sớm không còn là bí mật.

Đôi mắt Khuynh Lăng lạnh nhạt, trong mắt hắn đôi mắt ấy tưởng như hun hút và xa xăm.

"Thì ra nhị tỷ phu cố ý tới tìm tới vị muội phu này sao? Nhị tỷ cách đây không lâu mới từ Phi Cầm các của ta rời đi, còn đang cao hứng nhị tỷ phu trên giường cùng nàng ân ái có thừa. Ta còn tưởng rằng nhị tỷ phu bây giờ cố ý đến trước mặt ta phụ xướng phụ tùy phụ họa nàng đấy!" Khuynh Lăng châm chọc, môi gợi lên một chút cười yếu ớt.

Một người là phu quân của Khuynh Lạc Nhạn.

Một người là tứ muội của Khuynh Lạc Nhạn.

Thân phận của hai người, chung quy là kiêng dè của thế nhân.

Từ khi hần cưới Khuynh Lạc Nhạn, Khuynh Lăng tự nhiên cũng sẽ sinh oán hận trong lòng, mà một khi nghĩ oán hận trong đầu sẽ loạn như ma, sẽ có ý ở trước mặt hần mà nhắc nhở thân phận hai người.

Lúc trước, là hần phụng thánh chỉ vui vẻ cưới Khuynh Lạc Nhạn, mà không phải Khuynh Lăng nàng.

"Nàng đã tới?" Mây kiếm đông lạnh, Phong Đình Uyên bây giờ mới tỉnh táo lại. Hần tựa hồ đã xem nhẹ tâm trạng của nàng: "Lời của nàng ấy không thể tin tưởng, Lăng nhi, tin tưởng ta, ta tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng."

Khuynh Lăng thực ra cũng quan tâm lời nói của Khuynh Lạc Nhạn là thật hay giả, nhưng giả thì như thế nào? Hần không phải vẫn hôn Khuynh Lạc Nhạn, vẫn cùng chung một giường với nàng ta sao?

"A ——"

Một tiếng hô đau đê thấp vang lên, Khuynh Lăng nhìn lại thì thấy cánh tay Phong Đình Uyên muốn vươn tới mình rút lại, hần ta đang ôm tay với biểu tình hết sức đau đớn.

Lúc này nàng mới nhận ra Tiểu Bạch Bạch trong lòng dùng móng vuốt cố ý khua loạn vài cái, đôi mắt nhỏ của nó mang thần sắc tức giận, giống như có thù hận với người khác, răng nghiến ken kết.

Cười cười phủ tay lên bộ lông Tiểu Bạch Bạch, Khuynh Lăng trấn an nó: "Tiểu Bạch Bạch, cắn người bị thương phải bồi thường tiền thuốc."

Vừa mới còn vì chủ nhân báo thù, bây giờ trên mặt Tiểu Bạch Bạch biểu tình phong phú lập tức ảm đạm, trông rất thâm trầm.

Không phải như vậy! Nó rõ ràng là lo cho chủ nhân mà thôi, cư nhiên còn bị thâm oán...

Đã vậy thì Tiểu Bạch Bạch cũng không thêm quan tâm nữa, trực tiếp rút đầu, nhắm mắt làm ngơ.

"Mang ta đi tiền sảnh." Thấy Tiểu Bạch Bạch giận, Khuynh Lăng cũng không cho là kì lạ, đôi mắt làm như không thể thấy mọi vật, làm bộ như khi nãy việc tay Phong Đình Uyên bị Tiểu Bạch Bạch cào cũng chỉ là suy đoán của nàng.

*

Hoa rụng bay tán loạn, hoa đào đầy trời, kiêu diễm dưới ánh trăng, dưới trận mưa hoa thơ mộng hai người thong thả bước đi.

Thấp thoáng trong bóng tối là hai người không rõ mặt, chỉ thấy đi trước là người mình hoàng ngân lấp, dáng người lồi lạc.

Theo sau là người áo màu bạc văn nhũ, khuynh đảo chúng sinh.

"Trẫm thật là nở mang nhân giới, tứ tiểu thư của Khuynh phủ bộ dạng xinh đẹp tuyệt luân, nhưng cũng là hoa đã có chủ."

"Hoa đã có chủ?" Môi bạc khẽ nhúc nhích, thanh âm từ tính mang theo ma lực làm cho người ta phải trầm luân. An Lịch Cảnh lấy ngọc cốt phiến từ trong tay áo màu bạc ra, ngưng kết một tầng kết giới mà người phạm không thể thấy được. Ha, cư nhiên dám đụng đến nữ nhân của ta, Phong Đình Uyên ngươi xem ra nên cảm tạ thật tốt khi Tiểu Bạch Bạch chỉ cào ngươi. Nếu bằng không, An Lịch Cảnh ta tuyệt đối không để ý đến pháp chế nhân gian, trực tiếp liền đưa ngươi xuống âm phủ bồi mấy mảnh thú mình giới hảo hảo mà chơi đùa!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: 38: Giải oan 1

Bóng đêm mờ lung đèn đuốc huy hoàng, trước đài đã sớm có nữ tử một thân văn nhã, dáng người yếu điệu thướt tha, như hoa rơi nước chảy xinh đẹp loá mắt hiển vũ, hấp dẫn ánh mắt mọi người dưới đài.

Tiệc đại thọ sáu mươi tuổi của Khuynh Đình Thiên tuy rằng đã sớm chuẩn bị thỏa đáng nhưng lại chậm chạp chưa khai yến, vừa nghĩ cũng biết là cố ý chờ hoàng thượng Cẩm Từ Túc xuất hiện.

Khuynh Lăng vừa đến, liền cảm nhận được cái nhìn sắc bén từ Khuynh Đình Thiên.

Tân khách xung quanh cũng đồng dạng hít vào một hơi.

Đối với cách trang điểm của nàng tối nay, Khuynh Lăng đủ tự tin để so sánh với trang phục của Nhị tỷ, Tam tỷ, nhưng nàng còn chưa có tự kỷ đến mức trực tiếp so sánh bản thân trước mặt mọi người.

Tầm mắt chậm rãi ngắm nhìn bàn tay đang nắm lấy tay Phong Đình Uyên.

Vừa mới rồi nàng bắt hân mang nàng ra khỏi trận pháp kia, hân tuy là đáp ứng, nhưng vì thấy hai mắt nàng không thể nhìn thấy nên nắm tay nàng, một đường mang nàng đi theo.

Tay bị hân nắm chặt ở trong lòng bàn tay, cảm nhận được sự yên tĩnh ấm áp, Khuynh Lăng giống như hồi tưởng về những ngày xa xôi đã qua, cùng hân vui cười cùng hân tức giận, hưởng thụ tình yêu người đuổi ta bắt của hai người.

Trong khoảng thời gian ngắn nàng quên không bỏ tay hân ra.

Nếu nói lúc trước là quên bỏ ra thì bây giờ trước mặt phần đông tân khách thậm chí là nét mặt già nua của Khuynh Đình Thiên càng ngày nghiêm túc, kiêu nhân của nhị tỷ hôn hên, nàng cố ý không lên tiếng nhắc nhở Phong Đình Uyên chú ý đến thân phận của hai người cách biệt.

"Người là đồ không biết xấu hổ, dám câu dẫn tỷ phụ, người đây là muốn gì?" Khuynh Lạc Nhạn hiển nhiên là tức giận không nhẹ, không để ý Khuynh Tiểu Lộ cản trở, trực tiếp từ bên cạnh Khuynh Đình Thiên chạy tới, hai thứ cao ngất trước ngực như thể nhảy dựng lên, giống như tùy thời có thể từ quần áo cản trở mà ra, làm cho người ta đỏ mặt.

Một cái bàn tay, hung hăng quăng lại, độc, nhanh, chuẩn.

Khuynh Lăng lại chính chính tà tà liếc nàng ta một cái, đôi mắt làm ra vẻ không có tiêu cự, giống như căn bản là không nhìn thấy khí thế bức người cả vú lấp miệng em của nàng ta.

"Lạc Nhạn, nàng nói cái gì ngu ngốc vậy? Lăng nhi ở trong phủ lạc đường, ta dẫn đường cho muội ấy đi thì làm sao? Thân là tiểu thư khuê các mà lời nói ra luôn bôi nhọ người khác, nàng đây là muốn quăng đi thể diện của nhạc phụ đại nhân hay là quăng đi thể diện của ta!?"

Không giận mà uy, Phong Đình Uyên trực tiếp chặn đứng một cái tát kia của Khuynh Lạc Nhạn, nguyên bản cái tát sẽ in hằn trên mặt Khuynh Lăng, bây giờ cánh tay định giờ lên tát đã bị gắt gao kiềm chế.

Đối với sự bảo hộ của hân, Khuynh Lăng âm thầm cảm thấy buồn cười.

Trong lòng bàn tay mất đi sự ấm áp, nàng biết, là hân cố ý.

Rõ ràng dùng tay kia có thể dễ dàng chặn đứng thế công của Khuynh Lạc Nhạn, tại sao lại lựa chọn buông bàn tay đang cầm tay nàng ra.

A...

Hắn đúng là vẫn còn sợ hãi bị bại lộ quan hệ không minh bạch của hai người, hân bây giờ đã là Thừa tướng tôn sư, sẽ bị mọi người chỉ trích trào phúng.

"Hoàng Thượng giá lâm! ——"

"Hiền phi nương nương giá lâm! ——"

Hoàng thượng vừa tới, bầu không khí giương cung bạt kiếm dịu đi vài phần áp lực.

Mọi người vội vàng quỳ xuống hô vạn tuế.

Khuynh Lăng nhú nhú mày, không nghĩ tới Cẩm Hoài để sẽ cấp cho vị nhạc phụ đại nhân này mặt mũi, thế nhưng cùng đại tỷ tự mình tới tham gia thọ yến của Khuynh Đình Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: 39: Giải oan (2).

Cầm Tử Túc quần áo minh hoàng, kim quan thúc phát, tuần nhan hiện lên sự uy nghiêm nho nhã. bóng dáng cao to phong tư trác tuyệt, bàn tay to không hề e dè nắm lấy tay Khuynh Trầm Ngu bên cạnh, rất thân mật.

"Tất cả đứng lên đi, hôm nay là đại thọ sáu mươi của nhạc phụ trẫm, tất cả mọi người hãy vui chơi tận hứng, đừng để ý đến sự xuất hiện của trẫm." Cầm Tử Túc phân phó người chuẩn bị thọ lễ đưa lên, chỉ thấy một đám cung tì bưng khay trong tay nối đuôi nhau vào, trên châu, mã não, phi thủy, cò linh chi, nhân sâm, đều là trân bảo dân gian khó gặp, làm lóa mắt mọi người.

Cầm Tử Túc cúi đầu bên tai Khuynh Trầm Ngu nói gì đó, khiến nàng cười duyên một trận, vòng tai khê đung đưa, làn váy khê phấp phới, khuôn mặt diễm lệ, hào quang tỏa ra vạn trượng.

Khuynh Lăng theo mọi người đứng dậy, nhìn thấy Phong Đình Uyên không tha liếc nàng một cái, nhưng vẫn còn ôm vòng eo Khuynh Lạc Nhạn cùng nàng ta đi đến bên Khuynh Đình Thiên, cùng nhau nghênh đón Cầm Hoài để đại giá quang lâm.

"Hoàng Thượng muốn tới, lão phu không kịp đi nghênh giá, thật sự là có tội, có tội..." Khuynh Đình Thiên hướng Cầm Tử Túc nói, tiện đà nhìn về phía đại nữ nhi bên cạnh Cầm Tử Túc: "Trầm Ngu, con tại sao không nói với cha một tiếng để cha chuẩn bị cho tốt."

"Cha, Hoàng Thượng còn không phải là vì muốn cho ngài một kính hi đây sao!..." Khuynh Trầm Ngu then thùng cười, đem thân mình rúc vào trong lòng Cầm Tử Túc, khuôn mặt hiện lên vẻ xấu hổ khiến ai thấy cũng thích.

Cầm Tử Túc hai mắt cười hàm chứa ý vị thâm trường, bàn tay to phủ lên tóc của Khuynh Trầm Ngu, cũng là nhìn về phía Thừa tướng Phong Đình Uyên cùng đại tướng quân Tấn Ly: "Phong ái khanh, Tấn ái khanh, trẫm nghe nói thọ yến tối nay các người xuất ra không ít lực đâu, ai... Hai người con rể các người muốn đem nổi bật của trẫm cấp che lấp đi sao?!" Thanh âm như già như đùa nhưng không khỏi mang đến cho người ta vài phần áp lực.

"Vi thần không dám."

"Mặt tướng không dám."

Lúc này, Phong Đình Uyên cùng Tấn Ly hiếm khi có cùng ý kiến, trước mặt vị Hoàng đế thiếu niên này không dám có chút chậm trễ.

Tiểu Bạch Bạch trong tay Khuynh Lăng đã sớm nhảy xuống, mon men đến gần bàn ăn tìm thức ăn. Nàng trộm liếc mắt dò xét bọn họ bên kia, nhị tỷ Khuynh Lạc Nhạn cùng Tam tỷ Khuynh Tiểu Lộ đều đứng bên cạnh phu quân mình, cũng tựa hồ khẩn trương như hai người họ.

A...

Thì ra chung quy Khuynh phủ to như vậy, cũng cũng chỉ có mình Khuynh Lăng nàng là một ngoại nhân không rõ đầu rõ đuôi.

Một bên là ca múa, tiếng hoan hô náo nhiệt.

Một bên là nơi cô quạnh yên tĩnh, không người hỏi thăm.

Thanh thân bùng lên một ly rượu, Khuynh Lăng giống như đang lơ đãng nhìn quanh bốn phía.

"Lăng nhi, nàng ở đây là muốn tìm vi phu sao?" Thanh âm tao nhã mang theo vài phần trêu tức, An Lịch Cảnh hé ra tuần nhan đáng đánh đòn phóng đại trước mặt nàng, giống như chỉ cần nàng lại gần thêm chút nữa sẽ dễ dàng đụng vào môi hắn.

Khuynh Lăng ngẩn ra, thật không thể ngờ lấy thân phận của hắn cũng có thể xuất hiện tại thọ yến của Khuynh Đình Thiên.

Nàng tức giận liếc hắn, nháy mắt lại quay mặt đi.

"Không tốt ! Cháy rồi !"

"Viện của nhị phu nhân bị cháy rồi!"

Phía xa xa ,lửa cháy đỏ rực bốc lên tận trời như muốn nuốt gọn hết thảy vào. Chỉ một thoáng, yến hội oanh ca yến hát đang êm đẹp đã bị phá hỏng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: 40: Giải oan(3).

Lửa đỏ đầy trời , dưới ánh trăng trông thật bất mắt, hậu viện rõ ràng cùng tiền sảnh cách nhau một khoảng, nhưng ngọn lửa nóng rực kia vẫn có thể cảm nhận rõ ràng được,đập vào mắt mọi người, có vài phần làm cho người ta sợ hãi.

Lửa lớn như vậy, trừ bỏ đêm hôm đó Triệu Thái Sư thiên kim bị hại, Khuynh Lăng căn bản là chưa từng thấy bao giờ.

"Nhi phu nhân như thế nào? Tiểu thiếu gia đâu? Có phải đều bình an hay không?" Khuôn mặt già của Khuynh Đình Thiên mang theo vài phần thân thiết. Nếu dựa theo canh giờ tiến hành thọ yến mà tính thì nữ tặc trang điểm xinh đẹp chút mà đến chậm cũng không gì đáng trách. Chỉ cần đang trên đường đi đến tiền sảnh sẽ tránh được trận đại hỏa kia, như vậy cũng sẽ không liên quan đến tính mạng . Tài sản là việc nhỏ, người con trai duy nhất của hắn mới là việc lớn!.

Đáng tiếc, có người không muốn đáp ứng nguyện vọng của hắn.

Một tên gia đình lão đảo chạy đến, đầu lưỡi giống như đã đã thất lại: "Lão gia... Tiểu thiếu gia... Tiểu thiếu gia..." Ngón tay không ngừng chỉ về phía đại hỏa đang hùng hực, trên mặt hiện ra hoảng sợ.

"Rốt cuộc làm sao vậy! Nói rõ ràng!"

"Lửa quá lớn, bọn tiểu nhân rất vất vả mới đưa được nhị phu nhân cùng tiểu thiếu gia cứu ra, nhưng tiểu thiếu gia lại xông vào muốn ôm con thỏ tứ tiểu thư đưa cho đã lại vọt đi vào. Tiểu nhân... Bọn tiểu nhân thật sự là..."

Thoáng chốc ,ánh mắt mọi người đồng loạt hướng về phía Khuynh Lăng, hùng hực như trận hỏa kia.

Mà nàng, cũng chấn động cả người.

Nàng vạn lần không nghĩ tới, Khuynh Lỗi Nhạc lại để ý thứ mình đưa cho hắn đến như vậy.

Thọ yến bị gián đoạn,tất cả gia đình của Khuynh phủ cùng rất nhiều ngự lâm quân Cẩm Từ Túc mang theo từ trong cung ra cũng tham gia cứu hỏa.

Nhìn thấy trận lửa lớn như vậy, tân khách nguyên bản nên thất kinh ngược lại lại ôm bộ dáng xem kịch vui, cùng vị tối nay tổ chức tiệc mừng đại thọ Khuynh Đình Thiên chạy tới sân viện của nhị phu nhân.

"Lửa cháy mạnh như vậy, đứa nhỏ kia khẳng định là không cứu được. Lăng nhi chạy nhanh như vậy làm chi? Cho dù nàng đi cũng không giúp được chuyện gì." An Lịch Cảnh vẫn một bộ dáng thanh thản vẫn đậm phong thanh như trước , ngọc cốt phiến khê chuyển động, gió lạnh phát qua khuôn mặt Khuynh Lăng.

"Ta làm cái gì cùng đồ đáng đồ từ người không quan hệ,ta cảnh cáo ngươi, đừng

đi theo ta nữa." Bước chân nhanh hơn cùng mọi người đến hậu viện bị phóng hỏa, Khuynh Lăng chán ghét tiếp xúc cùng An Lịch Cảnh.

Người phía sau trên môi nổi lên một chút chua sót không dễ phát hiện, lặng yên áp chế thanh âm: "Đừng quên nàng hiện tại đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích. Vô luận đệ đệ của nàng sống hay chết,mũi nhọn của mọi người đều hướng về phía nàng. Hơn nữa trong mắt mọi người nàng là một người không nhìn thấy, nàng tùy tiện đuổi theo ta như vậy, là muốn thông báo với mọi người là mình không bị mù sao?"

Theo đuổi mọi người đi, trải qua một đám cơ quan trận pháp, Khuynh Lăng thả chậm cước bộ, cuối cùng nàng tự giễu, trầm giọng mở miệng: "Ngươi có biết đám cháy này là do ai phóng hỏa không?" Nếu Khuynh Lỗi Nhạc thật sự xảy ra chuyện, nàng đã trực tiếp hại chết một mạng người vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: 41:Bước đầu giải oan 4.

Rốt cục, màn đại hỏa cũng được dập tắt.

Nhưng trước mắt phòng ốc đã cháy rụi chỉ trơ lại khung xương, có khác gì một mảnh phế tích còn lưu lại đâu? Trận hỏa hoạn kia, giống như mang theo một cỗ chết chóc không bình thường, không thể ngăn lại, cũng không có khuynh hướng giảm bớt đi, dường như muốn hủy diệt sạch sẽ mảnh đất này, chưa hủy sạch thì chưa ngừng.

Trong lòng bàn tay Khuynh Lăng tràn đầy mồ hôi lạnh, trên lưng đã sớm ướt đẫm, gió lạnh ban đêm thổi qua, có cảm giác lạnh đến thấu xương, từ trên thân thể, lan tràn đến trong lòng.

Bên trong Khuynh phủ, Tiểu Bạch Bạch trừ bỏ dính Khuynh Lăng, còn rất bám một người nữa là đệ đệ Khuynh Lỗi Nhạc của nàng.

Đứa nhỏ này cùng nó chơi đùa đặc biệt hợp ý, một người một chó*, luôn náo loạn thật vui. Nhất là mỗi khi Lỗi Nhạc muốn đùa nghịch hai cánh của tiểu Bạch Bạch, Tiểu Bạch Bạch đều dùng lưỡi để liếm bộ lông trắng muốt của mình, thần tỏ vẻ đom đóm, cuối cùng rúc về một trận khinh thường từ Khuynh Lỗi Nhạc. Quân vương Tiểu Bạch Bạch, mỗi lần đều lấy nỗi giận làm chấm dứt. Khuynh Lăng không được sủng ái là sự thật, son hào hải vị trong phủ, thế nào cũng không tới phiên nàng. Để xin ăn, Tiểu Bạch Bạch đẩy phát huy đầy đủ bản tính chân chó, chạy đến nơi ở của Khuynh Lỗi Nhạc rất thường xuyên.

(Mình dính chính lại chút nhé Tiểu Bạch Bạch là chó ko phải là chồn --- vậy mà cứ tưởng

Cho nên lúc này đây, Khuynh Lăng mới có thể bôi diêm tiêu (chính là KNO₃ chất trong suốt cháy rất mạnh dùng làm thuốc súng và nấu thủy tinh) vào móng vuốt của Tiểu Bạch Bạch, chỉ cần nó khê động khi Khuynh Lỗi Nhạc dứt cho nó diêm tâm, móng vuốt sẽ vì hưng phấn mà mỗi một lần đều hoa chân múa tay vui sướng, thứ kia sẽ hoàn toàn tróc ra.

Mà nàng, theo lẽ thường đoán chắc rằng nha hoàn chiếu cố Khuynh Lỗi Nhạc mỗi lần thay nệm sẽ sợ ý làm rớt một ít lửa ra ngoài, cùng thứ mà Tiểu Bạch Bạch nhảy nhót rơi trên mặt nhanh đất sẽ nhanh chóng tạo thành một trận lửa không lớn không nhỏ.

Chỉ là, nàng lại không nghĩ rằng, đám cháy do một tay mình thiết kế, lại có sức tàn phá lớn như vậy, đủ để lấy đi rất nhiều mạng người.

Màn đại hỏa chiếu rọi vào khuôn mặt tái nhợt của nàng, giờ phút này Khuynh Lăng quả nhiên cực kỳ hận chính mình tự cho là đúng. Vì sao, vì sao lại như vậy... Rõ ràng, chính mình cũng không muốn ...

"Nếu nàng thật sự không muốn để cho đứa nhỏ chết kia, thì lưu lại vài giọt lệ đi. Tin tưởng nó nhất định sẽ gặp dữ hóa lành." Nhìn thấy bất lực trong mắt nàng, An Lịch Cảnh thờ dài.

Từ khi hấn đắc tội Thiên Lô trấn thủ đài luân hồi, hấn đã không còn uy lực để có thể tùy tay triệu hồi mưa nữa. Mà trận đại hỏa đêm nay có chút kỳ quái, cho dù dùng thuật pháp để dập tắt đám cháy, phòng chừng Khuynh Lỗi Nhạc cũng khó có thể tránh khỏi cái chết.

Nhưng nếu nước dập tắt lửa là nước mắt của nàng, hết thảy những thứ kia có gì đó không đúng lắm.

Kiếp này nàng mặc dù đầu thai làm phạm nhân, nhưng nàng vẫn có nước mắt của giao nhân, là thứ không thể sánh được trong thiên hạ, cứu sống một đứa nhỏ bị chết cháy, căn bản không phải chuyện gì khó.

Chỉ là...

Bạc môi khê nhếch, An Lịch Cảnh âm thầm rùng mình. Nàng từng nói, nước mắt của nàng sớm đã khô cạn, hấn lại cho rằng nàng là vì bảo hộ báu vật của tộc giao nhân mà lừa hấn. Đối với nàng khắp nơi ép bức, làm thương tổn tới nàng thật sâu...

Đứa nhỏ kia hóa thành một vũng máu loãng, vĩnh viễn mất đi cơ hội tồn tại trên đời này, tại biển Nam Hải lưu lại một ánh sáng mờ, chìm vào vực sâu vạn trượng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43: 42: Bước đầu giải oan 5.

Cho tới bây giờ đều không có nghĩ tới, từ trước đến giờ nàng không rơi lệ mà vì sao nghe xong lời nói của An Lịch Cảnh khóe mắt lại tuôn ra những giọt nước mắt trong suốt.

Thật là kinh ngạc không kịp, thật kỳ tích, bây giờ khóe mắt của nàng đã chảy nước mắt. Mưa to tầm tã liên rào rào rơi xuống, việc này nguyên bản là bình thường, nhưng bất bình thường ở chỗ, mưa rơi hầu hết ở nơi vừa bị cháy rụi, lưu lại vài phần mặn chát không giống nước mưa. Ban đêm mỏng lưng sớm bị ánh lửa cắt ngang qua, nhưng mưa to, lại mang theo một chút ánh bạc đẹp đẽ, giống như bức rèm che rủ xuống, tí tách như tiếng ngọc rơi vang lên, ánh sáng ngọc kiêu diễm chân thực, dưới bầu trời đêm nở rộ một cách rực rỡ.

Mỹ lệ, không gì sánh được.

Trong mắt mọi người mang theo khiếp sợ cùng kinh ngạc, giống như muốn gầm lên một tiếng ở trên trời, lập tức liền có gia đình cùng ngư lâm quân chạy về phía đám lửa đã dần nhỏ đi. Đáng tiếc, lại bị một cổ cứng rắn không rõ từ đâu ngăn lại ở bên ngoài.

"U tuyền hộ thể của nàng nhận chủ, nếu là người bình thường thì căn bản là không thể tiến vào màn mưa."

An Lịch Cảnh dứt lời, Khuynh Lăng tựa như một trận gió lao vào bầu trời đang mưa to.

Thật lâu sau, nàng một thân chặt vật đi ra, tay áo, thậm chí còn có cả y phục bị cháy sạch không trọn vẹn vẫn còn lưu lại dấu vết, nhưng trong tay lại không có thứ gì cả.

Nhị phu nhân hôn mê đã sớm tỉnh lại, giống như nỗi điên kéo y phục của nàng chất vấn: "Con ta đâu? Con ta ở đâu? Ngươi vì sao không đưa nó ra ngoài? Vì sao!"

"Nếu không phải vì ngươi, hán làm sao có thể ngu ngốc chạy vào bên trong trận hỏa hoạn như vậy? Nếu không phải ngươi, hán làm sao có thể xảy ra chuyện như thế này? Hán còn nhớ như vậy, giấc mộng của hán chính là hy vọng có một ngày tứ tỷ ngươi có thể gọi hán một tiếng đệ đệ."

"Ngươi đừng cho là ta không biết, ngươi tuy rằng ở mặt ngoài đối với người khác tỏ ra thân thiện, nhưng trong tâm ngươi đã sớm nguội lạnh từ lâu, trong lòng ngươi đã sớm mong hán chết yếu! Không phải là hán hán được sinh ra làm hại nương của ngươi buồn bực mà chết sao? A... Có trả thù thì hãy hướng vào ta mà trả thù!"

Khuynh Lăng không để ý đến bà ta mắng mình như điên, chỉ là đi từng bước một, bước đến chỗ Cẩm Từ Túc ôm Khuynh Trầm Ngư đang yên lặng xem xét.

Cẩm Từ Túc là vị vua tuổi trẻ tài cao, luôn chăm lo việc nước, hoàng bào mặc trên người, tay áo có thêu rồng, bên hông có mỹ ngọc trong suốt, bóng dáng cao to không chịu bó buộc, nhìn nàng, trên khuôn mặt tuấn lãng nhuộm một chút thâm ý. Cặp mắt kia hiện lên một tia phức tạp.

"Hoàng Thượng thứ tội, trận hỏa tối nay là dân nữ phóng." Hít vào một hơi, nàng quỳ rạp xuống nền đá cẩm thạch cứng rắn.

"Là ngươi châm lửa phóng hỏa cùng hành hung?" Hơi nhíu mày, con ngươi của Cẩm Từ Túc vừa mới còn phức tạp đã lóe lên một tia hưng trí, thoáng buông lỏng thất lưng Khuynh Trầm Ngư ra, tầm mắt dán lên khuôn mặt Khuynh Lăng.

Như một viên đá ném vào nước làm nổi lên bao đợt sóng, tân khách lưu lại xem náo nhiệt khó có thể tin bắt đầu bàn luận chỉ trở. Có người khó hiểu hoài nghi, rõ ràng nhìn thấy nàng tham dự thọ yến tối nay, tại sao nàng lại có thể phân thân ra mà đi phóng hỏa hành hung đây? Cũng có người không quên lên tiếng kinh ngạc, Khuynh phủ tứ tiểu thư ai chẳng biết là người bị mù, nhưng vì sao nhìn cảm xúc trên khuôn mặt của nàng, ánh mắt kia căn bản cùng với người bình thường không khác nhau là mấy?

"Dân nữ chỉ thừa nhận phóng hỏa, hai chữ 'hành hung', dân nữ không dám nhận." Ngẩng đầu, đối mặt với áp lực đến từ bốn phương tám hướng, Khuynh Lăng thản nhiên mà chống đỡ, "Vào đêm Triệu Thiên Kim sắp chết cũng có một trận đại hỏa như vậy, không biết có ai còn nhớ rõ không?"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 43: Người đệ nhất thiên hạ (1).

Nhắc tới nữ nhi của Triệu Thái Sư, e rằng thế nhân cũng sẽ dùng mấy câu như chim sa cá lặn bể nguyệt tu hoa để hình dung. Nhưng nếu nhắc tới cái chết của nàng, lại không người nào không thôn thức.

Sau khi say rượu tự an ủi, không nghĩ rằng cao hứng quá mà dẫn đến tử vong.

Người chết như vậy, làm cho Triệu Thái Sư trở thành trò cười của toàn bộ Cẩm Mịch quốc. Sở dĩ lúc này đây tại thọ yến của Khuynh Đình Thiên, hán là hoàng thân quốc thích cũng cáo ốm ở nhà, trực tiếp chối khéo. Nghe nói, bởi vì nữ nhi đã không nên thân mà còn bôi đen vào khuôn mặt già nua của mình, Triệu Thái Sư đã có vài ngày lấy lý do này mà trốn tránh vào triều sớm.

"Chẳng lẽ ngươi còn muốn nói, Triệu Thiên Kim bị trận lửa lớn kia thiêu chết? Đừng quên hai gò má nàng trắng nõn phiếm hồng, toàn thân đều không có một chút dấu vết bị bỏng nào." Tiền Tri phủ là chủ thẩm phụ trách vụ án này, ôm toàn bộ công lao phá án vào mình. Hôm nay thế nhưng có người đến hủy đi công lao của hán, hán tự nhiên phải đứng ra trước, không cho phép người ta bỏ qua quan điểm của mình.

"Tự nhiên không phải." Khuôn mặt lạnh nhạt, mỗi chữ mỗi câu đều gần lên, "Tiểu nữ chỉ muốn nói, chúng ta đều đã xem nhẹ một loại hương vị khác trên thi thể nạn nhân." Nếu mùi hôi thối của xác chết thiếu chút nữa đã che lấp đi hương vị của rượu hoa quế vậy thì tại sao hương vị của rượu hoa quế không thể che lấp đi những mùi vị khác?

"Trận đại hỏa kia, nổi lên kì lạ, biến mất cũng kì lạ. Nhưng có một chỗ kì lạ là, tại hôm Triệu Thiên Kim hạ táng, tiểu nữ thấy lúc ấy quan khám nghiệm tử thi tiến hành chứng thật, âm đạo của Triệu Thiên Kim, có dấu vết bị lửa đốt qua. Hương vị kia bị chúng ta xem nhẹ, đó là mùi hạ thể của nàng bị đốt cháy."

Về trận lửa kia bởi vì An Lịch Cảnh niết bàn trọng sinh nên cháy mãnh liệt, Khuynh Lăng không thể hiểu hết, nhưng về cái chết của Triệu Thiên Kim,

nàng sau đó đã tìm quan khám nghiệm tử thi xác minh qua. Bởi vì nữ đồ đệ của quan khám nghiệm tử thi kia khi kiểm tra hạ thể của Triệu Thiên Kim cảm thấy có lẽ máu tử nữ chảy ra quá nhiều, thịt xung quanh bị biến dạng đến vô cùng thê thảm, cảm thấy nếu là một nữ tử mới nếm phải trái cấm, sẽ không có khả năng xuống tay nặng như thế với chính mình, người bình thường có lẽ chỉ lướt qua. Vì thế, nữ đồ đệ kia lại lên lút mọi người giấu chuyện đó đến mãi cuối cùng, lúc ấy mới phát hiện màu đen của thịt thối ở trong đó. Tiểu Linh Đang-LQĐ

Bởi vậy có thể thấy được, Triệu Thiên Kim, cũng không phải cái gọi là "Cao triều", mà bị đốt cháy tàn nhẫn đến huyết nhục mơ hồ. Sau đó, lại dùng đến cái biện pháp gọi là tự an ủi để che giấu chân tướng.

Từ đầu đến cuối, An Lịch Cảnh đều đứng ở phía sau Khuynh Lăng, không xa không gần, mắt phượng híp lại, tạo nên một vầng sáng đầy ý cười, bạc môi hơi hơi gọi lên, có cái gì đó, như muốn tràn ra. Cuối cùng, gật đầu một cái với Cẩm Từ Túc đang chờ đợi đáp án.

Nhìn đến động tác này của An Lịch Cảnh, cổ tay áo của Cẩm Từ Túc như rồng cựa quậy trong mưa, mu bàn tay ở sau người, nhìn về phía Khuynh Lăng, cũng nhiều hơn một tia tìm tòi nghiên cứu. Cuối cùng, nhìn đến nhị phu nhân đang điên cuồng cào xé Khuynh Lăng, ý bảo ngự lâm quân kéo bà ta qua một bên.

Mà Tam phu nhân, phú quý ung dung, bàn tay trắng nõn thông dong kéo Khuynh Đình Thiên, nhìn về phía nhị phu nhân đang như bị điên, trong ánh mắt lóe lên một tia khinh thường.

"Nhạc phụ đại nhân, chuyện của Lỗi Nhạc chỉ sợ trước tiên phải để lại." Không gian mà uy, giọng điệu của Cẩm Từ Túc rõ ràng chỉ là trần thuật lại, nhưng vô cớ có mang loại khí thế khiến người ta phải thần phục, "Truyền quan khám nghiệm tử thi."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Chương 44: Người đệ nhất thiên hạ (2).

Khói sau trận cháy khiến người ta phải ngạt thở, phế tích được hạ nhân trong phủ suốt đêm thu dọn, mọi người theo nhau đi về phía trước đại sảnh.

Giờ phút này, đèn lồng đỏ treo trên mái nhà bằng ngói lưu ly khiến người ta ám ảnh nặng nề.

Cẩm Từ Túc ngồi ngay ngắn trên địa vị cao, trên tuần nhan không nhìn ra được hi vọng. Vốn là, dưới chân thiên tử liên tiếp phát sinh mấy án mạng đã xúc phạm uy nghi thiên tử. Nay, án tử tuyên cáo đã chấm dứt lại gây lên con sóng mới, làm cho người ta không thể không phỏng đoán, vị quan đã kết án qua loa vụ án này liệu có phải đứng mũi chịu sào bị bức đi một bậc quan hay không.

"Khi tiểu đồ kiểm tra, quả thật phát hiện có thịt cháy đen, rõ ràng là bị người ta ngược đãi. Nhưng..." Thân mình lão thái khám nghiệm tử thi run lên, không dám nhìn thẳng bậc đế vương đang nhìn xuống từ trên cao, chỉ là trong thanh âm thêm mấy phần sợ hãi.

"Nói tiếp."

"Nhưng đã quá muộn, Tiền đại nhân đã kết án, căn cứ vào nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, lão nhân liền tự tiện làm chủ để cho đồ đệ giữ kín bí mật này."

Lời vừa nói ra, người sáng suốt đã đoán ra được việc này chỉ hai ba câu nữa sẽ có bản án mới.

Phát tay, Cẩm Từ Túc sai người dẫn hần đi, sau đó nói với Khuynh Lăng: "Tứ tiểu thư tuệ chất lan tâm, không biết hung thủ này, có thể phác thảo ra khuôn mặt hay không?" Mũi hơi nhếch lên tỏ ý cười, nhưng khuôn mặt lại ngưng trọng không giống như không chút thay đổi như vừa rồi. Tiểu Linh Đang-LQĐ

"Việc này, chỉ sợ phải hỏi hần." Ngón tay ngọc ngà khẽ vươn ra, Khuynh Lăng không chút dè dặt chỉ thẳng ra chỗ An Lịch Cảnh đang thành thoi xem kịch vui, "Lúc trước dẫn mọi người lạc lối, kẻ đầu sỏ gây nên phán đoán sai lầm, không phải chính là vị An công tử An Lịch Cảnh này sao?"

Mắt phượng tà nghệ năng, lướt qua một tia sùng nịch, khóe mắt đuôi lông mày ôn nhu, giống như sa vào đầm nước mê mông.

Âm thầm nhướn mi với nàng, trên khuôn mặt tuần tú là biểu tình như mình vừa chịu áp lực: "Lăng nhi thật là độc ác, vì phu đang ngồi đứng đắn, nhưng lại bị nàng vu hãm thành kẻ xấu bụng dạ khó lường."

Có ý đề thấp thanh âm, nhưng mà, lại rõ ràng lọt vào tai của những người ngồi ở đây.

"Cái gì? Khuynh phủ tứ tiểu thư khi nào thành thân? Tại sao một chút tin tức cũng không có truyền ra?"

"Khuynh lão gia, ngài thật không phúc hậu, tứ tiểu thư thành thân là chuyện lớn như vậy, lại có thể không thông báo cho chúng ta một tiếng, để chúng tôi chúc một tiếng hỉ chứ".

"Đúng vậy, lang quân như thế này mới xứng với nữ nhân... Điện mạo....Điện mạo" Một chữ "Điện mạo", âm thanh bỗng kéo dài ra, có thể tưởng tượng ra khiếp sợ đến trình độ nào.

Nhưng mà vừa thấy bộ dáng bây giờ của Khuynh Lăng, váy trắng thuần khiết cùng quần lụa mỏng đón gió, làm nổi bật dáng vẻ yếu đuối. Cây trâm màu tím gài trên đầu đẹp như muôn vàn bông hoa. Làn da trắng nõn nà, đôi mắt sâu như hồ nước, thâm trầm như có tình lại giống như vô tình, vài sợi tóc theo gió phất qua mặt, khuôn mặt lộ ra một cổ mỏng lung lục hoặc.

Sâu trong đáy lòng mọi người nguyên bản cảm thấy hai người "Không xứng đôi", nhưng ý niệm này vừa sinh ra trong đầu đã bị bóp chết. Ai nói nữ tử bị mù này xấu vô cùng? Giờ phút này nàng, lại mang vẻ đẹp khó có thể diễn tả thành lời.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Chương 45: Người đệ nhất thiên hạ (3).

Thiên giới.

Phù Càn Khôn.

Xuyên qua gương thần, hết thảy mọi chuyện của nhân giới đều hiện ra. Hơn nữa khi An Lịch Cảnh ở trước mặt mọi người thẳng thắn năm lần bảy lượt chiếm tiện nghi của Khuynh Lăng, nữ tử bên cạnh gương thần, trên mặt lộ ra chua xót, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

"Chi Đình, thấy rõ ràng chưa? Đây là nam nhân con một mực yêu thương, là nam nhân đối với nữ nhân kia nàng khẳng định một mực. Nam nhân như vậy, con còn nghĩ muốn?" Rõ ràng đã tuổi già sức yếu, nhưng vẫn còn mang sự tao nhã nghiêm nghị, ngón tay của Phục Vi thượng thần khẽ nhúc nhích, lập tức lau đi giọt lệ trên mặt ai muội bên trên mặt nước của gương thần. Sau khoảnh khắc này, gương thần trở về trạng thái yên tĩnh, giống như chưa từng phát sinh cái gì.

Thấy nữ nhi lâu chưa trả lời, Phục Vi thượng thần lúc này mới ý thức được mình vừa mới chạm đến chỗ thương tổn của nàng, liền an ủi nói: "Nhưng mà nàng ta chỉ là một giao nhân, nhớ ngày đó còn không đủ gây cho sợ hãi cho chúng ta, lúc này đã là một phạm nhân, thực chất bên trong chuyên đi quyến rũ người ta nhưng lại còn không biết hối cải! Chi Đình yên tâm, phụ thân tức khắc sẽ sai người dẫn hồn phách của nàng ta đến bến sông, lúc này đây, định làm cho nàng ta hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu thoát."

Lướt nhẹ qua váy lụa mềm mại, khuôn mặt Chi Đình mỹ mạo thanh tú, mặt mày khuynh thành, mang theo vài phần uyển chuyển hàm xúc. Chi là sắc mặt này, lại cùng khuôn mặt có một tia không hợp, lộ ra quyến rũ xinh đẹp như tơ. Một đóa hoa trắng đen tối, vũng vàng nở rộ trên trán của nàng.

Đây, không thể nghi ngờ là mỹ nhân trên trời dưới đất hiếm thấy, giống như tất cả những gì đẹp nhất trong thiên hạ, đều được nàng thừa hưởng, làm cho người ta không nhìn được mà nhìn thêm vài lần. Tiểu Linh Đang -LQĐ

"Phụ thân, nữ nhi còn tính muốn. Nam nhân này, nữ nhi đã định rồi!" Nói ra lời kiên quyết, hai tròng mắt hiện lên một cỗ nghị lực bất khuất.

"Trên thế gian, thứ khó nắm chắc nhất, đó là cảm tình." Yếu ớt thờ dài, Phục Vi thượng thần vỗ nhẹ đầu vai của nàng, "Nhưng mà bản lĩnh của Chi Đình, phụ thân tự nhiên là tin được. Tin rằng An Lịch Cảnh này, chắc hẳn là khó thoát khỏi ôn nhu của con." d d l q đ

"Phụ thân nói đùa, Chi Đình có chỗ nào lợi hại như vậy." Nếu thật sự là lợi hại, ba ngàn năm đến, lại không có cửa để vào từ đầu đến cuối, căn bản là không thể làm cho An Lịch Cảnh yêu thương nàng, lại càng không nói đến thành thân với nàng cấp cho nàng một cái danh phận. Huống chi, hai mắt này của nàng, nếu không phải mỗi tháng đều dựa vào mắt người được chăm sóc cẩn thận, căn bản là không có khả năng nhìn thấy.

Chương khí ở núi Thanh Khâu, trừ bỏ nước mắt của giao nhân, trên thế gian căn bản là không có thuốc nào chữa được.

Mà con mắt kia của giao nhân, An Lịch Cảnh cho dù lúc trước ăn vong tình đan vào, lại vẫn không quên bảo vệ thứ đó cẩn thận như cũ, làm cho nàng từ trước đến giờ ngay cả trông mắt kia có hình dáng gì cũng không thể nhìn thấy.

Phục Vi thượng thần tự nhiên là hiểu được bản khoản trong lòng nàng, trên khuôn mặt già nua đầy nuông chiều với thân nữ nhi: "Phụ thân nếu đã cho phép con xuống nhân giới, tự nhiên là muốn để con thành công bắt giữ được tiểu tử kia. Thấy khuôn mặt nữ nhân bên trong gương thần rõ ràng sao? Qua một thời gian, phụ thân sẽ làm cho gương mặt của nàng xuất hiện trên mặt của con."

Chi Đình ngắt ra: "Ý tứ của phụ thân là, để cho nữ nhi lấy thân phận của nàng để giành được sự yêu thương của An Lịch Cảnh?"

"Đây là biện pháp nhanh nhất cũng như hữu hiệu nhất."

"Nhưng mà..." Nàng vừa muốn con người của hắn, lại vừa muốn có được trái tim của hắn... Nếu chỉ dựa vào khuôn mặt của nàng, cho dù chiếm được thân thể của hắn, nàng cũng không thể chạm đến trái tim của hắn như trước.

"Thuật pháp bình thường trước giờ không thể gạt được bản lĩnh của Thương Dạ Thần Quân hẳn, cho nên thuật biến thân của con ở trước mặt hấn căn bản là vô dụng. Nhưng chỉ cần dùng da mặt của nam nhân, tất cả sẽ dễ dàng hơn nhiều." Nhìn thấy Chi Đình còn muốn hơn nữa, Phục Vi thượng thần lại thê lương thờ dài, "Đại ca con có thể không nhập thần tịch, sẽ đến xem con."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chương 46: Người đệ nhất thiên hạ (4).

Giống như cái chết của Khuynh Lỗi Nhạc căn bản là không quan trọng, trong khoảng thời gian ngắn, đứa nhỏ này bị mọi người quên đi, tất cả bắt đầu tranh luận về việc khuê phòng của tứ tiểu thư Khuynh phủ cùng với nam nhân xa lạ, hiển nhiên, trong giọng nói ngầm có ý đùa cợt cùng với trêu tức.

Lão tướng quân, Lão thừa tướng, thậm chí là quốc trưởng của một nước, tất cả hào quang đều bị một người là Khuynh Đình Thiên ôm lấy, tuy rằng bọn họ nên nịnh bợ thì nịnh bợ, nhưng là không tránh được thể nhân bản chuyện không liên quan đến mình với chữ "Thô tục". Nếu như khuê nữ còn chưa lấy chồng cùng người ta cầu thả thì không nói, bây giờ đến ngay cả danh phận cũng trực tiếp định ra rồi, trận náo này vừa xảy ra, thật sự là phần khích, không thôi phồng một chút, không phải thật là có lỗi với bản thân sao?

"Không phải Hoàng Thượng đang tra là án mạng sao? Chư vị thật đúng là rảnh rỗi, bề cong thánh ý như vậy, tự ý khơi lên vấn đề hôn sự của dân nữ một cách cứng nhắc?"

Khuynh Lăng nhẹ nhàng khéo léo nói một câu, mọi người đang hùng hực khí thế bàn chuyện của nàng buộc phải dừng trọng tâm của câu chuyện lại.

Phong Đình Uyên nhìn dung nhan quen thuộc phía trước, trên khuôn mặt tuấn tú lộ ra đau đớn cùng ảo não. Chống lại ánh mắt giống như khiêu khích của An Lịch Cảnh, hai tay không tự giác nắm chặt thành quyền. Đột nhiên, trên mu bàn tay bỗng dưng nóng lên, đúng là Khuynh Lạc Nhạn không coi ai ra gì trực tiếp đưa tay ra nắm chặt bàn tay hấn như cây dây leo.

"Đình Uyên, chàng không thể oan uổng tứ muội giống như bọn họ, nàng ấy tuyệt đối vẫn là hoàng hoa khuê nữ chưa hiểu sự đời." Da thịt trong suốt loã lồ ướt át, giọng điệu rõ ràng là chân thành tha thiết đến cực điểm nhưng câu "Chưa hiểu sự đời" cùng "Hoàng hoa khuê nữ", lại cố ý nhấn mạnh, có thể thấy thâm ý trong đó.

Bất động thanh sắc nhìn một cái, lật ngược tay nắm lại tay của nàng ta, Phong Đình Uyên đáp lại một cách tự nhiên tự nhiên: "Tính cách của Lăng nhi, tự nhiên đáng giá để tin nhiệm."

Khuynh Lạc Nhạn ngẩn ra, khóe môi giương lên nụ cười, có chút châm chọc.

*

Tay áo bay phấp phới trong gió, An Lịch Cảnh vẫn phong nhã như cũ, mắt phượng mâu hiện lên ý cười thông dong, tay phải khẽ nhấc lên, rất nhiều pháo hoa tức thì nổ rộ trên bầu trời, rực rỡ đến loá mắt, "Phúc Thọ an khang" mấy từ thoát đi ánh mắt của người khác. Sau một lúc lâu uy thế của những ánh lửa đó vẫn mạnh như cũ. Tiểu Linh Đang-LQĐ

"Kê Bảo!"

Một tiếng quát chói tai, sau đó lập tức thấy một thiếu niên mười bảy mười tám tuổi toàn thân mặc rực rỡ đạp bóng đêm mà đến, sau đó có vài người nhảy ra xuất hiện ở trước mặt mọi người, cùng với hấn quý xuống đất, còn có một người đang vận vẹo kịch liệt trong bao tải: "Kê Bảo tham kiến công tử."

"Có thích khách! ——"

Sau khi ngự lâm quân bị Cẩm Từ Túc cản lại cho lui xuống, hấn nâng mắt, nhíu mày nhìn về người khởi xướng đang đứng đằng xa: "Không biết An công tử đây có ý gì?"

"Tân Văn thành liên tục xảy ra năm vụ án nữ tử bị hại, đầu của tên trong đây, chính là hung phạm." Ra hiệu Kê Bảo cúi bỏ bao tải, lập tức bên trong bao tải lộ ra một cái đầu không an phận. dd lqđ

"Tiểu nhân oan uổng a! Tiểu nhân cái gì cũng không biết, van cầu các vị thương xót, thả tiểu nhân trở về đi, tiểu nhân nhất định sẽ đốt hương cảm tạ các vị, để cho Phật tổ phù hộ các vị..." Cũng không quan tâm trước mắt là những người nào, người bên trong bao tải có lẽ biết rằng căn bản không có khả năng chạy đi dễ dàng, đơn giản quỳ gối tại chỗ, dập đầu với tất cả các hướng.

Mà Khuynh Lăng, cũng nhìn về người từng gặp mặt một lần lúc trước, có chút ngây người.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Chương 47: Người đệ nhất thiên hạ (5).

Trong vòng một tháng Tấn Vân thành liên tiếp xảy ra năm vụ án nữ tử bị hại. Xét theo thủ pháp gây án, bốn người đầu tiên chết đều bị người khác ở phía sau dùng dây thừng thắt cổ đến chết, sau đó còn chĩa một dao trên cổ các nàng. Trên thi thể có mùi rượu hoa quế nồng nặc, vô cùng có khả năng hung thủ là cùng một người. Nhưng mà, những nữ tử này đều có một điểm chung, đều là nữ tử nhà giàu, ngày thường rất ít khi ra khỏi cửa, căn bản là không có khả năng đồng thời cùng hung thủ này kết thù kết oán.

Như vậy, có một ngoại lệ duy nhất, đó là cái chết của Triệu Thiên Kim, tất cả những cửa có thể đột phá, trong nháy mắt đều tập trung ở tại nơi này.

Khuynh Lăng không biết trong hồ lô của An Lịch Cảnh đến tột cùng là bán thuốc gì, trong tay áo nắm chặt lấy con thỏ bằng trúc nhất được từ đám phế tích, để ổn định tâm trạng.

"Lúc trước tiểu dân cùng Lăng nhi cùng nhau thiết lập quân lệnh trạng với Tiền đại nhân, trong vòng một ngày sẽ phá được án. Nhưng lòng người hiểm ác, trước đây có thể cùng người mặt mày vui vẻ mà nói đùa, lợi dụng xong rồi, sẽ diệt trừ hậu hoạn bằng bất cứ thủ đoạn nào. Tiểu dân liền nảy ra kế hoạch, cùng Lăng nhi giả bộ đã phá được án, để cho Tiền đại nhân kết thúc vụ án này. Quả nhiên, Tiền Tri được thăng quan tiến chức cùng đồng thời không quên vội vàng diệt trừ tiểu nhân, thật đúng là không cho người ta đường sống a. Lăng nhi tìm mọi cách lo lắng cho tính mạng tiểu dân, lúc này đây hai người bọn ta đã quyết định, vô luận như thế nào cũng nên cho tất cả văn võ triều đình một cái công đạo, cũng là cho người trong thiên hạ một cái công đạo." Tiểu Linh Đang-dđlqđ

Khuynh Lăng trở mặt, tên đáng đồ tử này, bản thân hẳn tự đi kể công là được rồi, tại sao có chuyện gì cũng phải nhắc đến nàng? Nàng và hẳn căn bản là không có chút quan hệ nào! Nói mấy chuyện này bày ra vẻ đường hoàng, thực chất chỉ là bốn cọt người khác, thật đúng là cho rằng nàng không biết sao?

Vừa nghe An Lịch Cảnh trực tiếp tố cáo tội trạng của mình trước mặt Cẩm Từ Túc, Tiền Tri phủ lập tức xông lên phía trước tự mình kêu oan: "Hoàng Thượng, đừng nghe hấn ăn nói bừa bãi! Hạ quan tuyệt đối không làm cái việc coi mạng người như cỏ rác này! Hạ quan làm chức quan này là vì thấy được nỗi khổ của dân gian, quan sát bệnh tật của dân chúng, cứu cung tận tụy vì mọi người kể cả những người đang sống cũng như đã chết".

"Đủ rồi, " Cẩm Từ Túc hơi hơi nhíu mày, một đám này tại sao lại có thể can nhắc lên làm quan viên vậy, "Tiền ái khanh, trầm tư có phán xét, người hãy lui sang một bên."

"An công tử, người tiếp tục."

D DLQĐ

Ngọc cốt phiến ở lòng bàn tay vừa chuyển, đi về phía trước một chút, kéo chiếc bao để lộ ra người đang không ngừng dập đầu: "Trương Toàn, nghe nói người từ nhỏ đã xuất gia trong chùa, một tháng trước, tiền sinh ghi chép sổ sách ở phủ Triệu Thái Sur mới đón người về nhận tổ quy tông, từ đó người mới hoàn tục?"

Không sai trong bao tải, đúng là Trương Toàn con của người ghi chép sổ sách

trong phủ Triệu Thái Sur, ngày thường phụ trách chi tiêu của vị Triệu Thiên Kim mới chết. Giờ phút này Trương Toàn quần áo rách nát, rối bù, đúng là thập phần chật vật.

"Đúng vậy thì thế nào?"

"Vậy thật đúng là không hợp, này một đám thiên kim nhà giàu mỹ mạo chỉ có một sở thích chung duy nhất là đi chùa lễ Phật. Ba tháng trước, không biết là vị tiểu thư nào giểu cọt người là hòa thượng uống rượu ăn thịt, người liền đánh đổ bát lư hương?"

"Lúc đó chỉ là lời nói đùa nhất thời, người xuất gia lấy từ bi làm trọng, tiểu nhân tại sao có thể ghi hận trong lòng mà đại khai sát giới?"

"Đúng vậy, người xuất gia lấy từ bi làm trọng cho nên người vẫn ăn chay. Mà đến sau khi hoàn tục, người mới hạ thủ một đám các nàng. Để trả thù, sau khi giết các nàng người liền bôi rượu hoa quế quanh thân các nàng!"

"Trước mặt hoàng thượng, mong An công tử chịu trách nhiệm với lời nói của mình. Tiểu nhân chưa làm chuyện gì, tiểu nhân không thẹn với lương tâm, không có chứng cứ xác thực, tiểu nhân kiên quyết sẽ không khuất phục trước thế lực tà ác."

Lạnh nhạt mỉm cười, An Lịch Cảnh dùng ngọc cốt phiến lôi ra một khối ngọc đeo trên cổ hấn: "Thật ra qua khối ngọc này có thể nhìn thông suốt."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 49: Chương 48:Người đệ nhất thiên hạ(6).

"Người muốn làm gì?" Trương Toàn vốn còn mang bộ mặt không khuất phục trước kẻ ác lập tức sắc mặt đại biến, đầu óc hấn rồi bù lên, đôi mắt hoảng sợ nhìn về ngọc bội trên cổ mình đang bị người ta cầm lấy.

"Đây là di vật mà nương của tiểu nhân đã chết để lại, người không thể lấy đi! Đây là bất kính với người chết... Người không thể lấy đi đồ của nàng..."

"Đúng vậy! Đối với người chết bất kính, một câu này, thật ra người đã nói đúng rồi." Hừ lạnh một tiếng, ngọc cốt phiến khẽ nhúc nhích, trực tiếp cuốn miếng ngọc chưa được mài giũa lên, gió đêm lay động, trong chớp mắt miếng ngọc thô đã rơi xuống trên tay hắn. Ngón tay thon dài vuốt ve miếng ngọc trơn bóng, sau khi lau bóng miếng ngọc biến thành màu đỏ sẫm như máu.

"Nghe nói năm đó người xuất gia nhiễm phải thói hư tật xấu, không có việc gì nên đeo gót khối ngọc này." Tuấn nhan vẫn đậm phong thanh, nhàn nhạt như đang nói chuyện phiếm, cũng giống như đang tâm sự. Những người đang tập trung tinh thần chờ đợi đáp án của hắn đứng bên cạnh nghe thấy câu nói này đáy lòng thở ra một hơi.

"Bốn người chết rõ ràng đều bị siết cổ đến chết, lại còn bị chém thêm một đao, người đến tốt cùng là thống hận các nàng đến chừng nào? Ai... Nhưng mà trên cổ các nàng còn đọng lại máu, thật ra có thể nhỏ vài giọt trên miếng ngọc này. Ngày thường lấy ra miếng ngọc này để khâu vá để an ủi nương người trên trời có linh thiêng. Thu thập nhiều máu nữ tử như vậy, xem ra nương người ở trên trời có đủ an ủi rồi đây."

Lời vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc.

Dùng máu tươi để tế bái vong linh? Máu của những người bị hại đều bị nhỏ trên mặt khối ngọc? Nói cách khác khối ngọc bội này là căn cứ chính xác để chứng minh hấn giết người?

"Chỉ cần kiểm tra miếng ngọc này một chút, ta tin rằng hết thảy sẽ rõ ràng." Đầu ngón tay cầm ngọc khẽ nhúc nhích, một cơn gió mạnh cắt qua bầu trời đêm, hướng thẳng đến tay Cẩm Từ Túc.

Dễ dàng tiếp được, để vương trẻ tuổi hưng trí muốn tiếp tục vấn đề này: "Nhưng máu mỗi người không giống nhau, cho dù đã được mai táng, tin rằng muốn lấy máu người chết để đối chứng cũng không phải việc khó." Khí tức trời sinh vương giả bất đồng với người khác, tay áo bào tung bay, sợi tóc nhảy múa "Trương Toàn, người tính hiện tại nhận tội, hay vẫn chờ tới lúc bắt được cái đuôi của người Trẫm sẽ lăng trì tại chỗ?"

"Tiểu nhân không... Không..." Khuôn mặt hấn đã trắng bệch, Kê Bảo ăn mặc màu sắc rực rỡ lập tức đá vào ngực của hấn một cước, thẳng chân đá cho hấn hoàn toàn bị ngã ra khỏi bao tải chạt vật ngã chổng vó. Đã vậy huyết đạo còn bị điểm, không thể làm bất cứ thứ gì.

"Còn dám nói láo! Thật chưa thấy quan tài chưa đổ lệ sao? Người có bụng lời gièm pha hay không, công tử dùng pháp nhãn (mắt thần) một lát sẽ biết, nếu là Kê Bảo ta, trực tiếp đã kết tội người, chỗ nào nhiều rườm rà với người như vậy, nói chúng có chó má gì chứ!"

An Lịch Cảnh nhủ mi, thần nhiên liếc nhìn Kê Bảo đang cuồng ngôn, làm cho hấn không thể không cảm miệng.

May mà mọi người cũng chỉ cho rằng Kê Bảo cố ý khuếch đại sự thật, vẫn chưa suy nghĩ nhiều, lúc này mới yên lòng.

"Các nàng đáng chết! Phật môn là chốn thanh tịnh, các nàng lại tìm mọi cách vu hãm nhục nhã ta, căn bản không có nửa điểm tính tình của tiểu thư khuê các!" Rốt cục Trương Toàn bị một cước đá ngã lần này sinh ác độc hồ lớn.

Trong lòng Khuynh Lăng khẽ động, thì ra có đôi khi, một câu nói đùa vô tâm cũng có thể dẫn đến họa sát thân: "Nhưng vì sao, người đối với Triệu Thiên Kim lại không hấn như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: 49:Người đệ nhất thiên hạ (7).

"Bởi vì nàng là xử nữ, cho nên lấy máu của nàng có thể sử dụng theo phương thức đặc biệt."

Giọng nói âm trầm, mang theo hơi thở lạnh lẽo từ địa ngục, làm cho Khuynh Lăng nghe mà sợ đến mức nổi da gà.

Đặc biệt đến mức, không chỉ giả tạo chứng cứ Triệu Thiên Kim tự mình phá hỏng tám thân xử nữ, hơn nữa còn phá hỏng hạ thể của nàng, đốt cháy một

cách tàn nhẫn.

*

Đêm trăng cao ánh sáng như ngọc, tia sáng kỳ dị bay lên.

Chân tướng cái chết của Triệu Thiên Kim đã rõ ràng, manh mối về năm vụ án xảy ra gần đây ở Tấn Văn thành cũng được tra ra. Như một viên đá bị ném xuống gọi lên bao đợt sóng, đối với An Lịch Cảnh mọi người có rất nhiều bàn tán.

Mà đương sự lại luôn miệng nói tất cả là cùng từ tiểu thư Khuyneh phủ thương lượng cùng nhau nhất trí hành động tìm ra hung thủ. Trên đầu Khuyneh Lăng, nháy mắt được bao phủ bởi hào quang.

Từ tiểu thư Khuyneh phủ không được sủng ái, trong khoảng thời gian ngắn trở thành tiêu điểm được mọi người chú ý, thanh danh lan xa, lại cộng thêm dung mạo của nàng khuyneh quốc khuyneh thành, đã có vài vị quan viên đương triều xin Cẩm Hoài để từ hôn.

Đương nhiên chuyện này tự nhiên là không có khả năng thành công.

Nhìn vẻ mặt Khuyneh Lăng mờ mịt khó hiểu, An Lịch Cảnh từ từ gọi lên khoe mồi. Nữ nhân của hắn, hắn sẽ lấy mọi cách vì nàng mà đòi lại tất cả những thứ nàng vốn nên có. Từng vết nhơ này từ nay về sau, hắn tuyệt không cho phép trên lưng nàng phải mang.

*

Đây chỉ là tiết mục được chen vào, thực ra vẫn chưa kết thúc. Cẩm Hoài Đế cùng Hiền phi đích thân tới, vẫn ca múa mừng cảnh thái bình của quốc gia, điệu nhạc âm áp vui vẻ. Trên đài diễn bắt đầu đến màn kịch chúc thọ.

Cẩm Từ Túc xuất hiện, đương nhiên đoạt đi hết nổi bật của nhạc phụ, ngồi chỗ cao nhất. Bên cạnh là Hiền phi Khuyneh Trầm Ngư, e thẹn nép trong lòng Cẩm Từ Túc giả bộ yếu đuối, vài lần nên váy sáng đến làm lóa mắt người ta, nghiêm nhiên trở thành vị quốc mẫu được người ta đề cử, cử chỉ uyển chuyển hàm xúc mang nét cười ung dung.

Khuyneh Đình Thiên cùng với nhị phu nhân, tam phu nhân ngồi ở phía trước, tuy rằng nét mặt già nua vì đau lòng nên tái nhợt, nhưng vẫn duy trì cùng người khác tán gẫu như trước, ngồi phía sau bọn họ là mấy tiểu bối.

Thừa tướng Phong Đình Uyên cùng Khuyneh Lạc Nhạn ngồi cùng một bàn, đại tướng quân Tấn Ly cùng Khuyneh Tiểu Lộ ngồi một bàn.

Tiếp đó là tân khách của đại sảnh, hai ba người ngồi cùng nhau, dọc theo tiền sảnh kéo dài đến cửa phủ, lại từ cửa phủ kéo dài đến vài con phố, náo nhiệt như trước, vẫn kinh động lòng người như cũ, xem như việc này chưa từng phát sinh bao giờ.

Sân khấu kịch rất to, màn kịch tiếp theo là Trầm Hương cứu mẹ. Đứa bé còn nhỏ như vậy, vốn vì oán hận giữa mẫu thân và phụ thân mà từ nhỏ đã phải cùng mẫu thân cách xa nhau lớn lên một chút, từng chút gây dựng lực lượng. Rốt cục cũng có một ngày có thể bước trên con đường giải cứu mẫu thân, một nhà đoàn viên hạnh phúc.

Màn kịch này tuy rằng nói về việc tri ân phụ mẫu, quan hệ giữa những người trong cùng gia đình, nhưng trình diễn tại đại thọ sáu mươi của Khuyneh Đình Thiên hôm nay hình như có chút thiếu sót, lại có chút khiếm nhã. Nhìn sắc mặt âm trầm của Khuyneh Đình Thiên, Khuyneh Lăng không rõ tam phu nhân toàn quyền phụ trách thọ yến hôm nay tại sao lại phạm phải lỗi sơ đẳng như vậy.

"Lăng nhi không ăn điểm tâm sao? Vịt hầm lá sen, cá cẩm tú cũng rất ngon, có câu nói ngàn dặm thiên duyên (xinh đẹp), màu đỏ cùng màu xanh biếc làm đẹp, nhìn qua cũng rất vừa ý." An Lịch Cảnh nghiêm nhiên coi mình trở thành chủ nhà, cùng Khuyneh Lăng ngồi chung một bàn, hai người ngồi ở một góc cực kì tầm thường. Tao nhã phong lưu sẵn có, ngọc cốt phiến đảo một vòng trên tay, tay phải cầm đũa, cẩn thận săn sóc gấp thức ăn cho Khuyneh Lăng.

Khuyneh Lăng thân nhiên nhìn hắn tự làm theo ý mình, khẽ hé môi: "Tên đăng đồ từ nhà ngươi, sự tình đã được giải quyết, còn không mau rút ra khỏi Khuyneh phủ? Không mời mà tới, bị người ta đồn đoán rất khó nghe."

"Lăng nhi lại có thể cùng vi phu khách khí. Vi phu không ngại Lăng nhi đóng cửa đầu, chúng ta vừa vặn trái ngược nhau, để cho vi phu trở thành đăng đồ từ chân chính. Nhưng mà trước mặt mọi người, Lăng nhi vẫn nên cấp cho vi phu vài phần mặt mũi mới đúng." Bị chính nữ nhân của mình mở miệng ngậm miệng đều kêu đăng đồ từ, ôn hương nhuyễn ngọc này hắn còn chưa chân chính ăn sạch nàng vào bụng đâu, cách xưng hô này thật sự là rất oan.

Vàng sáng tạo nhả bao phủ quanh thân, trên vai rơi xuống một hai cánh hoa đào. Mắt phượng của An Lịch Cảnh hí lại, ngọc cốt phiến mở ra, một đạo kinh phong hướng thẳng về phía đầu Cẩm Hoài đế Cẩm Từ Túc: "Đợi một chút, vi phu muốn khiến cho Lăng nhi hiểu được tối nay vi phu đã cùng hoàng thượng hỗ trợ nhau, vi phu vì gặp muốn gặp Lăng nhi nên đã tự an ủi bản thân mới cố gắng đồng ý đến đây. Cái tội danh hết ăn lại uống, thật sự là oan uổng."

"Hoàng Thượng lại phải mời ngươi mới là lạ!" Một người không tiếng tăm cái gì cũng không phải, sẽ để cho Cẩm Hoài đế cao cao tại thượng tự mình mời, lời nói dối này cũng không phải quá khó tin sao.

"Lăng nhi xem ra không tin ta..." Ý cười trong suốt nhìn về nữ nhân phía bên cạnh rõ ràng đang châm chọc hắn, An Lịch Cảnh cũng không thềm để ý, chỉ là sự lưu luyến trong mắt càng sâu: "Như thế này, Hoàng Thượng sẽ đích thân mời vi phu, mà Lăng nhi nàng nên tuân thủ lời hứa nàng đã hứa." Ngón tay đùa bỡn con thỏ làm bằng trúc đeo bên hông Khuyneh Lăng, không chút để ý nói, "Nếu cứu Khuyneh Lỗi Nhạc thì vi phu còn muốn đem hắn giấu đi?"

Nữ nhân của hắn, hắn sẽ lấy phương thức của hắn đòi lại hết thảy những thứ thuộc về nàng. Từng tiếng xấu này, từ nay về sau hắn tuyệt đối không cho phép trên lưng nàng phải đeo.

Đây, chính là mục đích An Lịch Cảnh làm hết thảy những việc này.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: 50: Người đệ nhất thiên hạ(8)

Khi An Lịch Cảnh chuẩn bị nói những lời tiếp theo thì truyền đến giọng nói trầm ổn đại của tướng quân Tấn Ly gầm lên: "Mau hộ giá! —— "

Bốn phía sân bắt đầu xôn xao lên, Khuynh Lăng nhìn về phía trên đài, chỉ thấy thiếu niên vừa mới còn trình diễn võ kịch Trầm Hương phá núi cứu mẹ không biết khi nào trong tay áo rộng thùng thình đã có nhiều hơn một lưỡi dao sắc bén, dưới ánh lóe lên ánh sáng, liếc mắt đã biết sẽ phải đổ máu.

Thân ảnh mau lẹ, hàn quang kia xẹt qua, đâm thẳng vào lồng ngực Cẩm Từ Túc.

Cẩm Hoài Đế phải thị vệ hộ giá, đến ngay cả gia đình Khuynh phủ cũng gia nhập trận đánh.

Trong chớp mắt Thừa tướng Phong Đình Uyên từ chỗ ngồi đứng lên, có vẻ bị phu nhân Khuynh Lạc Nhận bên cạnh khuyên can, đành phải lấy thân phận đứng đầu quan văn ở một bên lo lắng xuống.

Đại tướng quân Tấn Ly tức thì phi thân lên, trực tiếp đuổi bắt thích khách.

Đáng tiếc, thích khách kia vốn đã chiếm được cơ hội trước, lúc này lại như vào nơi không người, dù là Cẩm Hoài đế sớm triệu thị vệ lại cũng không làm nên chuyện gì.

Hiển nhiên khi chùy thủ sắp đâm vào lồng ngực Cẩm Hoài đế, Tấn Ly trực tiếp ném ra vài đồng tiền, ra sau mà tới trước, cắt đứt sát chiêu của thích khách hướng về phía Cẩm Từ Túc.

Ngoài dự kiến của mọi người, một chiêu kia của thích khách là hư chiêu. Mục tiêu của hắn không phải Cẩm Hoài đế Cẩm Từ Túc, mà Hiền phi Khuynh Trầm Ngư bên cạnh.

Lưỡi dao sắc bén vừa chuyển khiến cho đại tướng quân Tấn Ly ngăn cản mắc phải sai lầm, mấy đồng tiền rơi xuống đất. Đoàn kiếm lạnh thấu xương mang theo ánh sáng lóe lên hướng thẳng tới Khuynh Trầm Ngư hoa dung thất sắc không có đường lui.

Tất cả sự việc đều phát sinh quá nhanh, Khuynh Lăng chỉ nghe thấy giọng nói của mình phát run: "Thích khách kia là người phái đến?" Nếu hắn nói hắn làm vì Cẩm Hoài đế cũng chính vì bản thân hắn, nay đứng lúc xảy ra sự việc có thích khách, việc đầu tiên trong đầu nàng nghĩ đến chính là hắn cũng có công cứu giá, được Cẩm Hoài đế phong thưởng một phen.

An Lịch Cảnh vỗ tay tán thưởng liếc nàng một cái, mắt phượng mỉm cười, cho nàng đáp án lấp lửng: "Cũng phải, cũng không phải." Ánh mắt rơi xuống đàn Phục Hi được thu nhỏ lại trên cổ tay nàng, đầu ngón tay khẽ gảy, vang lên một cổ âm thanh vừa dịu dàng vừa thanh cao.

"Nhớ rõ, về sau nếu gặp phải nguy hiểm, hãy tấu khúc nhạc trong tâm của nàng."

Dứt lời, Khuynh Lăng không nhìn hắn di chuyển như thế nào, một đạo màu bạc di chuyển, không ngờ hắn đã lách mình đến bên cạnh Khuynh Trầm Ngư vốn phải chịu một đao, trong tình huống mảnh treo chuông (=ngân cân treo sợi tóc) đã đánh được lưỡi dao ra, một chương khiến cho thích khách ngã xuống đất, bị cấm vệ quân bắt được.

Thiếu niên anh hùng, có công cứu giá, người tài của đất nước, tuổi trẻ đầy hứa hẹn khí độ bất phàm, rường cột nước nhà... Toàn bộ những từ ngữ dùng để khen ngợi khi kết thúc thọ yến làm cho Khuynh quý phủ một lần nữa lại xoay chuyển. Kể cả việc nửa canh giờ trước An Lịch Cảnh phá được vụ án óc búa, càng đưa hình tượng hắn cao lớn đến vĩ đại. Giống như hắn mới là nhân vật đệ nhất thiên hạ, duy ngã độc tôn, nhìn đời bằng con mắt bề trên.

"Truyền ý chỉ của trẫm, An Lịch Cảnh có công cứu giá, có tài phá án, lại am hiểu binh pháp thông hiểu văn sử, quả thật là rường cột quốc gia, đặc phong Tả tướng. Nguyên Thừa tướng Phong Đình Uyên sửa phong hữu tướng, giúp đỡ Tả tướng bảo vệ giang sơn."

Đây là lần đầu tiên xuất hiện cục diện hai vị Thừa tướng cùng cầm quyền ở Cẩm Mịch quốc.

Bản thân hắn khẩu tạ thánh ân, lại không khiêm tốn chút nào thỉnh cầu Cẩm Từ Túc tứ hôn: "Hạ quan muốn lấy vị Khuynh phủ tứ tiểu thư này làm thê tử, còn thỉnh Hoàng Thượng trăm việc bận rộn có thể đến làm chủ hôn." Áo màu bạc phong thái trác tuyệt, hắn không nói quy củ lễ nghi đứng tại chỗ như

vậy, mu bàn tay để sau người, ngọc cốt phiến thu vào lòng bàn tay, đôi mắt tựa tiểu phi tiểu nhìn Khuynh Lăng đang nghẹn họng trần trời đứng ở đằng xa không hề chớp mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: 51: Cứ mãi phong lưu như vậy(1).

Thánh chỉ của Cẩm Hoài để chiêu cáo thiên hạ, An Lịch Cảnh vừa có công cứu giá vừa có tài phá án được sắc phong thừa tướng, nháy mắt trở thành nhân vật tiêu điểm được dân chúng bàn tán từ ngoài đường đến trong tửu lâu, từ đầu hẻm đến cuối ngõ. Hôn sự của hắn cùng với Khuynh phủ tứ tiểu thư cũng bị mọi người nghị luận rất nhiều.

Cho tới nay, trong lòng dân chúng, Thừa tướng Phong Đình Uyên là người trẻ tuổi có tài hiếm thấy. Mà lúc này đây, tự nhiên từ đâu nhảy ra một người tên là An Lịch Cảnh, được phong Tả tướng, địa vị còn cao hơn người từ trước tới nay được dân chúng kính yêu Phong Đình Uyên, từ một truyền trăm, trăm truyền vạn, từ vạn truyền tới toàn bộ Cẩm Mịch quốc.

Người ủng hộ An Lịch Cảnh cũng có, người không ủng hộ cũng có, người cho rằng hai bọn họ ngang tài cũng có.

Nhưng thế nhân dường như cũng không quá để tâm đến mấy việc như thế này. Không biết là ai bắt đầu buôn bán những bức họa của An Lịch Cảnh trên phố phường, từ đó, nữ tử trên phố tranh nhau mua, vứt bỏ những người theo đuổi xung quanh mình để suốt ngày tơ tưởng đến hắn, cũng có những vị phụ nhân đã có chồng cũng trốn phu quân vụng trộm mua. Mà nam tử bị đoạn tụ trong thành, cũng che che dấu dấu tiến đến mua.

Tục truyền rằng trong cung có hai vị Thái Hậu tuổi trẻ mỹ mạo cầm giữ triều chính. Hai người có vẻ cũng để tâm đến chuyện bức họa của An Lịch Cảnh. Tiên đế sớm băng hà, ngại cho thân phận, hai vị Thái Hậu trước mặt người khác thể hiện một mặt đoan trang uy nghiêm, nhưng sau lưng, dân chúng đồn đoán xôn xao, ngấm tràophúng hai vị Thái hậu cũng muốn vượt tường để hái trộm hoa.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong Tấn Vân thành vị danh gia vẽ ra những bức họa cũng bị tìm ra, đến cửa nhà ông ta cũng bị người khác đập đến không ngủ yên được. Có người còn đặt trước mấy lần tiền để mong có thể thấy được bức họa dù là thoáng qua.

Về phần bên kia phủ Tả tướng, từ sớm công bộ thị lang đã toàn quyền phụ trách kiến tạo phủ đệ. Cẩm Hoài để phá lệ ân sủng vị Tả tướng văn võ song toàn từ giữa đường nhảy ra này, nghe nói thì công nhanh nhất cũng phải cần hơn nửa năm, lập tức không chút do dự sai nghệ nhân trong dân tieliñhdang-diendan le quy don gian đến xây dựng. Nay phủ đệ đã hoàn thành phân nửa, nói như vậy, chỉ cần một tháng nữa phủ Tả tướng sẽ làm xong hoàn thiện. Hơn nữa phủ uyển này có vị trí ở thành tây, thanh u nhã tĩnh, mảnh đất này có vị trí đắc địa, phàm là phú thương trong thành đều muốn giành lấy không từ thủ đoạn nào.

Về phần vị thừa tướng phong lưu này đang ở đâu, trong lúc tướng phủ đang tu sửa hắn lấy thân phận con rể tương lai vào ở Khuynh phủ, thế nhân không biết một mục đích khác của hắn, đó là tiếp tục nghiệp lớn phủ thế của hắn.

*

Thiên giới.

Đầu Suất Cung.

"Sur phó, không tốt ... xảy ra chuyện lớn..." Một tiểu đồng trên đầu buộc tóc như ba trái đào vội vàng chạy vào phòng luyện đan.

Thái Thượng Lão Quân trong lò luyện đan đang luyện đan được bằng Tam Muội chân hỏa đỏ rực lúc này mới hoàn hồn, có nề nếp giáo huấn nói: "Lão phu làm việc phải tránh nóng nảy, nhất là làm việc tại thiên đình, chỉ sơ ý một chút Tieu linhDang-ddlequydon cũng sẽ bị biếm hạ xuống phạm gian. Đến lúc đó rơi vào kết cục giống Thiên Bồng nguyên soái, ngươi muốn khóc cũng không kịp."

Nghĩ đến chuyện một mỹ nam tử ở thiên giới khí suất phi phạm bởi vì đùa giỡn Hằng Nga mà bị dân thân vào kiếp trư thai, tiểu đồng thấy da đầu cũng run lên, chà chà lòng bàn chân, sợ hãi nói: "Đồ đệ chỉ là nhất thời sốt ruột thôi."

Ra khỏi lò luyện đan, Thái Thượng Lão Quân phẩy phẩy trên y phục thực chất cũng chẳng có lấy một hạt bụi, chậm rì rì nói: "Nói một chút đi, lại là gì đại sự gì khiến quý thần khiếp sợ? Làm người ngạo nhiên như vậy...."

"Sur phó, ngài còn nhớ rõ việc tam điện hạ đã thụ huấn tại phủ Càn Không của Phục Vi thượng thần không?"

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: 52: Phong lưu mãi như vậy 2.

"Nói như thế nào?" Tâm thần rùng mình, Thái Thượng Lão Quân không khỏi quynh lên. Việc tam điện hạ lên xuống nhân giới sẽ không phải là bị bại lộ đi? Đông Hoa đế quân cùng Đế hậu chẳng lẽ muốn lập tức nghênh đón Thương Dạ Thần Quân niết bàn trọng sinh trở về vị trí cũ?

"Đồ đệ không phải cùng Bích Ba của phủ Càn Khôn kia có chút giao tình sao? Nàng lặng lẽ nói cho ta biết, nói là không thấy tung tích tam điện hạ. Nhưng mà đồ đệ bình thường hay đi nghe ngóng tin tức, cho nên biết Chi Đình quận chúa đã xuống nhân giới. Đây không phải rõ ràng là đi theo tam điện hạ sao? Chi Đình quận chúa này thật đúng là một vị nữ tử đa tình, chỉ tiếc là, tam điện hạ của chúng ta mắt cao hơn đầu, không động tâm với nữ nhân."

"Người biết cái gì? Tam điện hạ cái này gọi là lòng có tương ứng." Cắt đứt lời nói của tiểu đồng, Thái Thượng Lão Quân không khỏi liên tục kêu khổ.

Phục Vi thượng thần vẫn cố ý đem nhĩ nữ Chi Đình quận chúa gả cho tam điện hạ, từ khi tam điện hạ ăn xong vong tình đan của hắn quên đi giao nhân kia, tất cả mọi người bọn họ đều nghĩ từ khi Thiên đình nghênh đón Đế quân Đế hậu quy tiên lịch kiếp trở về thì chưa từng có thịnh yến lần thứ hai. Nhưng mà tam điện hạ, thật không phải là người mà bên ngoài có thể nghiền ngẫm tâm tư. Ba ngàn năm trôi qua, vẫn không đặt Chi Đình quận chúa kia ở trong lòng.

Công lao của Phục Vi thượng thần ở thiên giới trong trận chiến đấu với ác thú không thể không thừa nhận. Nếu không phải hắn phong ấn ác thú trong bình hàng yêu, trực xuất đến phía Nam hoang sơ, chỉ sợ thiên địa nhân tam giới, đều vĩnh viễn không được yên tĩnh.

Vì vậy, Đông Hoa đế quân đối với hôn sự của tam điện hạ cùng nhĩ nữ của Phục Vi thượng thần càng coi trọng.

Chỉ là, nếu tam điện hạ không gặt đầu, hôn sự tất nhiên không có khả năng diễn ra.

Hắn vẫn tưởng rằng tin tức tam điện hạ bị mất tích một thời gian nữa mới bị phát hiện, không ngờ nhanh như vậy đã bị bại lộ. Hơn nữa, Chi Đình quận chúa có liên quan cũng không thấy tung tích.

Nhưng mà, thiên giới không có động tĩnh nghênh lập Thần Quân trở về vị trí cũ. Bởi vậy cũng có thể kết luận, tin tức tam điện hạ chính là Thương Dạ Thần Quân cũng không bị tiết lộ ra ngoài.

Ai... Chi Đình quận chúa này.. Không có việc gì đi quấy rối hạ giới làm gì a...

Khiến trách tiểu đồng xong, bóng dáng Thái Thượng Lão Quân vừa động, đã biến mất tại chỗ.

Mùi rượu lướt qua, hương nổi lên, chốc lát, đó là một tửu quán ở thế gian, vừa vặn bắt được Thái Bạch Kim Tinh tự tiện hạ giới ăn vụng: "Tinh tinh, xảy ra đại sự!" Phất trần dừng đánh vào người đã say như chết kia, khuôn mặt già nua của Thái Thượng Lão Quân quả nhiên là tức giận đến hận không thể đưa đầu của hắn đi luyện đan của mình mà luyện thành đan dược.

"Này... Tiểu nhĩ... Mang đến một vò... Không.. Mang đến hai vò..." Miệng phun ra toàn là mùi rượu, Thái Bạch Kim Tinh không có hình tượng đáng nói nằm úp sấp ở trên bàn, trên khuôn mặt già nua đã đỏ hết lên, nhìn qua đã uống say đến không còn biết gì rồi.

"Người! Người cái đồ tinh quân! Thật sự là muốn chọc giận chết lão phu!" Thành sự không đủ bại sự có thừa, ngày thường hay mê uống rượu toàn làm hỏng việc, "Việc Thương Dạ Thần Quân niết bàn chỉ sợ đã bị Phục Vi thượng thần biết được, hắn lại cố ý áp chế việc này không báo, không biết lại tính toán cái gì."

"Ta nói tinh quân này, ngài rốt cuộc có nghe hay không? Ta đang nói chính sự với ngài đây!"

Đáng tiếc, đáp lại lời của hắn, là tiếng ngáy như sấm, Thái Bạch Kim Tinh lấy tay ngoáy ngoáy lỗ tai, phiên chán dùng tay kia vung một phen lăm bầm nói: "Người con muỗi này còn dám ong ong không ngót, chớ trách bản tinh quân thu người, cho người đời này kiếp sau cùng với kiếp sau sau nữa đều phải đầu thai làm muỗi mất mạng chỉ vì uống được một giọt máu của con người..."

Trên trán chảy xuống vài đường hắc tuyến, Thái Thượng Lão Quân quyết đoán quay đầu lại, ông không biết hắn, tuyệt đối không biết cực phẩm trước mắt này. Chỉ là lơ đãng nhìn từ lâu hai ra xa ngã tư đường, lại chạm đến một bóng dáng yếu điệu không xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: 53: Cứ mãi phong lưu như vậy 3.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, mây tầng mây phía chân trời bồng bềnh với sắc màu tươi sáng. Suốt cả một ngã tư đường, người bán hàng rong rao không dứt, khi thì có xe ngựa hoa lệ chạy xuyên qua giữa đường, khi thì có nhũn kiểu phú quý của người ta dừng lại ghé vào một cửa hàng chuyên bán đồ bằng ngọc.

"Tào phó, tào phó vị ngon lạ!"

"Lăng nhi, nàng đợi vị phu chút."

"Trọng đất nặn, năm văn tiền một cái, mau mua đi!"

"Lăng nhi, vị phu đã trở thành người của nàng, nàng nên phụ trách với vị phu."

"Vòng ngọc mã não thượng đẳng, màu tím còn mang theo ánh sáng trong suốt, mua sẽ được giảm giá..."

"Lăng nhi, hôn sự của chúng ta sắp tới, nàng muốn sinh lễ như thế nào nói ta nghe một chút."

Thân ảnh thanh lệ ở trước mắt già bộ mắt diếc tai ngơ mặc người phía sau ồn ào huyền ảo, chỉ là vị đi phía sau này là nhân vật phong vân gần đây của Tần Vân thành, đang mang khuôn mặt vui vẻ cười đùa.

"Lăng nhi, nàng không để ý tới vị phu, có phải đang trách vị phu tuy rằng cho nàng danh phận, nhưng không yêu thương nàng trên giường thật tốt đúng không?"

Rốt cục, câu nói đáng chết này, chạm đến điểm mấu chốt của Khuynh Lăng.

Tay áo màu tím xẹt qua một chút độ cong trên không trung, trên dung nhan xinh đẹp động lòng người hiện lên một tia ảo não, đôi mắt trong sáng nhìn thẳng về phía An Lịch Cảnh: "An Lịch Cảnh, ta và ngươi căn bản không tồn tại thứ quan hệ đó, hiện tại không có về sau cũng tuyệt đối không có."

"Thánh chỉ đã ban ra, Lăng nhi nàng cũng đừng ngượng ngùng." Mối nhếch lên tạo thành chút độ cong, tuấn nhan của An Lịch Cảnh thoải mái dần ra, ánh mặt trời bao bọc vàng sáng màu vàng quanh người hắn, con ngươi sâu thẳm có một chút ý vị thâm trường.

"Chuyện này không nhọc ngươi lo lắng, tức thì ta sẽ khiến Hoàng Thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra." Trong mắt hiện lên một tia kiên định, khi cần thiết, nàng không ngại sử dụng lực lượng trong bóng tối.

Về mặt đang tỏa ra hào quang vạn trượng bỗng ngừng ra, nhưng trong khoảnh khắc, trên tuấn nhan lại khôi phục lại bộ dạng vô tâm vô phách như lúc đầu, An Lịch Cảnh tiến lên hai bước, ôm lấy thắt lưng Khuynh Lăng đang cất lực muốn thoát khỏi hắn: "Lăng nhi thật độc ác, thế mà muốn vứt bỏ vị phu, làm sao có thể bội tình bạc nghĩa với vị phu như vậy..."

"Ngươi cái đồ đáng đồ tử, có để yên cho ta hay không? Ngươi giả vờ như vậy, tại sao trước mặt hoàng thượng ngài không phát hiện ngươi gia bộ đáng thương? Ta..."

Đang nói, nàng bỗng ngừng lại khi nhìn thấy Tiểu Bạch Bạch đang bị An Lịch Cảnh xách trên tay.

Chớp mắt ngưng tụ giọt nước mắt lớn, cả người Tiểu Bạch Bạch lông tóc dựng đứng, thân mình nho nhỏ có ả nhân sợ hãi, hai lỗ tai chó dễ dàng bị An Lịch Cảnh nắm trong tay, chỉ có thể dùng bốn móng vuốt của chó cào loạn, mong muốn thoát khỏi định mệnh của mình.

Khi nó nhìn thấy Khuynh Lăng, trong mắt lại càng đáng thương, đem tất cả ủy khuất thể hiện vô cùng nhuần nhuyễn một lần.

"Chủ nhân, ô ô ô... Người này không phải người, thế mà muốn bỏ Tiểu Bạch Bạch vào lò luyện đan. Tiểu Bạch Bạch còn chưa có hóa thành hình người, còn muốn theo chủ nhân lâu một chút, tuyệt đối sẽ sống chết không theo... Ô..."

Bộ lông màu trắng cực kì chói mắt, hai cánh kia, bởi vì rơi phịch xuống mà rụng mất vài sợi lông.

Nhìn thấy hết ai oán của trong mắt Tiểu Bạch Bạch, Khuynh Lăng vội vàng đoạt lấy: "Ngươi là một đại nam nhân, cả ngày lấy con chó đến uy hiếp ta, có thấy mắt mệt hay không?" Từ thọ yến đêm hôm đó, nàng tùy ý để Tiểu Bạch Bạch đi dưới bàn của mình để kiếm ăn, đã rất lâu chưa thấy nó. Còn tưởng rằng nó đang ở thời điểm động tình, lên đến chỗ nào tìm chỗ cái chơi, hoặc là trực tiếp đi đùa con mèo của quý phu nào vui đến quên cả trời đất, lại không ngờ rằng, nó lại rơi vào tay hắn ta.

"Vị phu tại sao lại uy hiếp Lăng nhi? Đây là vị phu giúp nàng thuần hóa nó, nhìn bộ dạng của nó hôm nay, không hề giương oai trên trọc mèo hay chó, là vị phu có cách dạy." Nói xong chẳng biết xấu hổ, trong đầu An Lịch Cảnh linh quang chợt lóe, không khỏi thử mở miệng thăm dò, "Lăng nhi, nếu không chúng ta hãy thu nó làm con đi. Nàng xem, nàng quản lí nhà cửa, vị phu lo đi kiếm tiền, trong lúc rảnh rỗi chúng ta cùng nhau dạy dỗ nhi tử, cuộc sống phong phú cỡ nào..."

Khuynh Lăng mang về mặt mê mẩn nhìn hắn.

Con? Nhận Tiểu Bạch Bạch làm con? Nhận một con chó luôn nhảy bổ vào mầy con mèo làm con? Nam nhân này, đầu óc có phải không bình thường hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: 54: Cứ mãi phong lưu như vậy 4.

So sánh với Khuynh Lăng, Tiểu Bạch Bạch liên tiếp bị An Lịch Cảnh bức bách đã không gãy dựa nữa, đôi mắt linh hoạt đảo qua vài vòng, nảy ra ý hay.

Nếu trở thành con của xú nam nhân này, tuy nói là bị người đè ép trên đầu, nhưng cuộc sống sau này sẽ không phải lo lắng gì nữa. Hơn nữa, nếu vô tình gặp phải người có thuật pháp cao cường, còn có người phụ thân trên danh nghĩa này bảo vệ cho nó. Hình như... Cũng không tồi.

Nghĩ như vậy, Tiểu Bạch Bạch vừa mới còn uy vũ không khuất phục lập tức chân chó dùng móng vuốt cạo vào tay An Lịch Cảnh, dùng đầu lưỡi khẽ liếm để lấy lòng.

"Ài, trẻ nhỏ cũng dễ dạy." Nhìn bộ dạng lấy lòng của nó, đôi mắt phượng hẹp dài của An Lịch Cảnh híp lại, nhìn về Khuynh Lăng mang bộ mặt khó tin muốn ngăn cản, trên khuôn mặt mỉm cười, "Nếu đã muốn trở thành tâm can bảo bối của phụ thân cùng mẫu thân, vậy thường cho người thứ tốt." Trong chớp mắt, một viên tiên đan nhân lúc Tiểu Bạch Bạch đang trở mặt, được đưa vào miệng nó.

Cả người phát ra vàng sáng, trong nháy mắt, tăng thêm ba trăm năm tu vi. Nếu không phải còn bị An Lịch Cảnh nắm lấy hai tai, Tiểu Bạch Bạch nhất định sẽ nhảy lên dùng móng vuốt để biểu lộ sự sung sướng rồi. Chỉ cần qua một thời gian nữa, nó nhất định có thể biến thành một thiếu niên văn nhã, dọa chủ nhân nhảy dựng. Không... Được rồi, dọa mẫu thân nhảy dựng...

Lúc này đây, Khuynh Lăng dễ dàng đoạt lấy Tiểu Bạch Bạch trong tay An Lịch Cảnh, có chút hờn giận: "Người cho nó ăn cái gì? Ăn hồng người thì làm sao bây giờ?" An Lịch Cảnh luôn luôn có ý muốn tranh đấu với Tiểu Bạch Bạch, cho nên nàng nghi ngờ hẳn ra tay ác độc với Tiểu Bạch Bạch, vội vàng ôm lấy Tiểu Bạch Bạch, muốn lấy thứ An Lịch Cảnh cho nó ăn ra. Đáng thương cho Tiểu Bạch Bạch vừa có được thứ tốt, mặt lập tức trắng bệch ra.

Chủ nhân mẫu thân, đừng mưu sát con như vậy mà !

*

Cuối cùng, Tiểu Bạch Bạch anh dũng bảo vệ tiên đan trong miệng mình, mặc kệ cái đuôi lười biếng dựa vào Khuynh Lăng, ngấm ngấm nuốt viên tiên đan, hợp nhất nguyên thần của mình và nó làm một.

"Lăng nhi, một con chó mà thôi, nàng có cần ôm nó đi nhanh như vậy không?" Nhìn thấy con chó nào đó được hưởng dụng ôn hương nhuyễn ngọc mà hẳn không được, An Lịch Cảnh vừa mới còn nhận nó làm con lập tức đỏ mặt lên.

"Sao? Bây giờ Tiểu Bạch Bạch lại trở thành con chó đáng chết rồi ? Vừa mới đây còn không phải là đứa con đáng yêu của người hay sao?" Xoay người dừng lại, Khuynh Lăng nhún mày.

Thật đúng là tự tìm đau khổ. Trên khuôn mặt tuấn tú của An Lịch Cảnh mang theo chút thất bại. Chỉ là còn chưa kịp phát huy hoàn toàn bộ mặt oán phụ, một vật lạ bay tới cướp đi sự chú ý của hắn, thân vừa động, trên mặt đất truyền đến tiếng vang như của vật nặng rơi xuống, hắn dễ dàng đưa Khuynh Lăng, người thiếu chút nữa bị trúng mục tiêu ra ngoài.

"Ban ngày ban mặt không có tiền còn chạy tới tìm hoa nương, người chán sống à? Gia chủ của đệ nhất thế gia? Ta phi! Nhìn lại bộ dáng lười nhác của người đi!"

Khuynh Lăng nâng mắt, không thèm để ý đến ánh mắt sáng quắc đang chờ nàng nói lời cảm tạ của An Lịch Cảnh, nhìn về phía mấy chữ to trên cửa nơi đang náo nhiệt kia.

Thiên Phương các.

Đây là một tiểu thanh lâu ít được biết đến trong Tấn Vân thành, so với việc có thiên hạ đệ nhất thanh lâu danh xưng Độc Khôi các, Thiên Phương các ban ngày vắng vẻ, ban đêm tuy nói náo nhiệt, nhưng hầu hết là tiếp đãi lưu manh du côn ngoài đường, những người yêu thích tàn nhẫn ngược đãi. Tủ bà của Thiên Phương các không phải kiếm tiền của khách nhân, ngược lại dường như là buôn bán mạng của nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chương 55: Cứ mãi phong lưu như vậy 4.

Trên mặt đất, là vài nam nhân vừa bị hộ vệ của Thiên Phụng quăng ra ngoài cửa. Quần áo rách nát, khuôn mặt lồi thối đã sớm không nhìn ra bộ mặt nguyên trạng, hoàn toàn là chặt vật. Mấy người hộ vệ chắc dùng lực cũng không nhỏ, xương sườn như đã bị bẻ gãy, có máu tươi từ chỗ quần áo chảy ra, hần gian nan muốn đứng lên, lại lao đảo ngã xuống.

Nhìn thấy quần áo màu đỏ kia, Khuynh Lăng không khỏi chán ghét từ tận xương tủy với màu đỏ, xuất phát từ bản năng, nàng bước nhanh tới chỗ người đang nằm trên mặt đất kia, khoác áo choàng màu tím có thêu cây mai lớn trong mùa đông trên người mình cho hắn, vừa vịn che hết thứ màu đỏ đáng ghét kia trên người y.

"Có thời gian dạo thanh lâu, không bằng dùng nhiều thời gian một chút quan sát người vẫn luôn ở đằng sau chờ người." Khi nào thì gia chủ của đệ nhất thế gia Vân Sơ công tử lại biến mình thành người chặt vật như vậy? Không để ý đến danh tiếng của thế gia đại tộc chuộc danh kỹ cảm là Uyển Tâm ra để nàng có thân phận chân chính, nhưng cuối cùng vẫn không còn quên đi dạo thanh lâu. Ai, đi một đường từ Thanh Lâm Thành tới Tấn Vân thành, tìm mỹ nữ thích chung diện cái đẹp, thật đúng là thiên địa chứng giám. Nhưng rơi vào bộ dạng nghèo túng như vậy, lại làm cho người ta không thể tưởng tượng.

Vạn vạn không ngờ được Khuynh Lăng sẽ nói như thế, mặt Vân Sơ bị sợi tóc che đi đen lại, người này, không ai tin tưởng hắn là gia chủ của đệ nhất thế gia, là Vân Sơ công tử phong lưu không kiềm chế được, nhưng từ trong ánh mắt của nàng, hẳn tự dung cảm thấy nữ nhân đứng trước mặt, ánh mắt của nàng giống như nhìn thấu hết thấy.

"Cám ơn nhắc nhở." Rốt cục, một trận đau đớn tê tâm liệt phế truyền đến, hần mày cũng không nhăn năn lại xương chân một chút, lập tức khép khiêng rời đi.

Khách làng chơi bị hộ vệ ném ra khỏi cửa là chuyện sớm nhìn mãi cũng quen mắt. Người xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, tiêu điểm mọi người đang chú ý, đột nhiên chuyển đến Khuynh Lăng trong lòng đang ôm con chó trắng muốt cùng với An Lịch Cảnh siêng năng đi sau nàng.

Tổ hợp một nam một nữ cộng thêm một con chó, là tâm điểm của mọi sự chú ý.

Mà nhìn kỹ, nam tử này tuấn mỹ vô trù, tao nhã trác tuyệt vô hạn, không phải An Lịch Cảnh được Cẩm Hoài để thân phong làm Tả tướng thì còn là ai?

Bức họa của hắn được lưu truyền khắp phố phường, An Lịch Cảnh đã sớm trở thành đối tượng hoài xuân của phần đông các cô gái cùng với phụ nhân đại nương. Mà người chuyên bán bức họa của hắn, tức thì làm ăn phát đạt đến cực hạn.

"Tả tướng đại nhân, thật là Tả tướng đại nhân!" Trong đám người, không biết là ai hô một tiếng, lập tức, tình cảm quần chúng kích động, một đám người đông nghìn nghịt, phần lớn đều là nữ tử, một đám tự nhận nụ cười trên mặt là xinh đẹp nhất, điên cuồng chạy về phía An Lịch Cảnh.

"Tả tướng, ngài không thể thành thân, ngài không thể cưới người khác... Ngài thành thân, chúng ta làm sao bây giờ..."

Mí mắt giật giật, An Lịch Cảnh hít vào một trận khí lạnh, vừa định dùng chiêu chạy lấy người cho xong việc, mới ý thức được đây là nhân giới. Mà bên cạnh hắn còn có Khuynh Lăng đang mang vẻ mặt xem kịch vui.

Cô gái này, nhìn hắn bị một đồng lớn nữ nhân kêu khóc đuổi theo, rất có ý tứ phải không? Đây là biểu cảm gì? Vui sướng khi người khác gặp họa sao?

"Cám ơn các vị kính yêu bản quan, đáng tiếc bản quan không có phúc hưởng thụ." Dứt lời, nhân lúc mọi người còn chưa chú ý, trực tiếp dùng khinh công ôm Khuynh Lăng phi thân lên, nhảy vào trong Thiên Phụng các.

Trong đám người, Chi Đình thu lại tiền khí vẫn mang khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, nhìn bóng dáng hai người vô cùng thân thiết rời đi, không cam lòng xiết chặt lòng bàn tay.

Theo sát Chi Đình Thái Thượng Lão Quân ẩn nấp hơi thở, có chút suy nghĩ liếc nhìn nữ nhi được Phục Vi thượng thần sủng ái nhất, con người già nua lại nhìn về phía Thiên Phụng các, có chút bất đắc dĩ.

Thương Dạ Thần Quân thật đúng là làm càn, sao cứ phải thành thân ở nhân gian, gây ra nhiều chuyện như vậy. Trực tiếp bắt cóc người không phải dễ dàng hơn sao?

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 56: Cứ mãi phong lưu như vậy 5.

Có lẽ do kiêng kỵ thân phận Tả tướng của An Lịch Cảnh, vài tên hộ vệ cũng không tiếp tục truy đuổi, trái lại ngăn cản dân chúng đứng ở ngoài không cho vào trong.

Lúc này, trong Thiên Phụng các, hai bên đường đi sắc màu rực rỡ, bởi vì là ban ngày, nên chỉ có thể thấy được bóng dáng của vài ba tốp nữ tử, tất cả đều lắc hông lười biếng đuổi bắt lưng, một bộ mệt mỏi rồi.

"Người dẫn ta tới nơi này làm gì?" Khuynh Lăng bất mãn muốn đẩy An Lịch Cảnh ra, người đằng sau cũng tỏ vẻ không sao cả đi một bên, ngón cái cùng ngón trỏ xoa xoa cằm, tuần nhan như có điều phải suy nghĩ.

Thấy hần như thế, trái lại Khuynh Lăng thấy có chút không quen. Nhìn thoáng qua Tiểu Bạch Bạch đã tỉnh ngủ trong lòng, cùng nó mắt to trừng mắt nhỏ: "Tiểu Bạch Bạch, đầu óc của phụ thân ngươi thật sự có vấn đề."

Lời này vừa nói ra, Khuynh Lăng bỗng muốn bóp chết mình. Nàng... Trong tiềm thức của nàng tự nhiên không biết từ khi nào đã nhận định Tiểu Bạch Bạch làm con, còn An Lịch Cảnh làm cha của nó.

Bên tai truyền đến tiếng cười đầy từ tính, đầu nhỏ trắng muốt của Tiểu Bạch Bạch trong lòng bị một đôi tay nam tử thon dài nhẹ nhàng vuốt ve: "Tiểu Bạch Bạch, đây là mẫu thân ngươi thăm oán phụ thân ngươi không để ý tới nàng đấy." Thanh âm ôn nhuận pha thêm một tia bồn chồn, đôi mắt nhu hòa khẽ chớp để lộ ra tia sáng dịu dàng, "Lăng nhi, vì phụ có thể không quan tâm đến một ai, nhưng tuyệt đối không thể không quan tâm đến nàng, đối với điểm này, nàng có thể tin tưởng tuyệt đối."

"An Lịch Cảnh ngươi đồ đáng ghét từ từ cho mình là đúng! Ai cần ngươi quan tâm tới chứ!"

Người phía sau không nghĩ câu nói đó là ngang ngược, trên khuôn mặt tuần lăng bất phàm kia là ý cười càng sâu. Trong chớp mắt, biến thành nụ cười gian xảo: "Lăng nhi, vì ngăn chặn nữ nhân bên ngoài luôn mơ ước phụ quân nhà nàng, vì phụ sẽ phá hư thanh danh của mình, nàng có muốn góp vui một chân không?"

Đây là câu nói kiểu gì? Còn muốn phá hư thanh danh?

Khuynh Lăng quét mắt liếc hần một cái, âm thầm xem thường. Nhưng mà, hần hỏi là đúng rồi, nếu thay hần tạo tiếng xấu, có phải nàng cũng nên góp vui một chân hay không?

"Tú bà đâu? Quân sự đâu? Đều đi ra cho bản quan! Mang tất cả những cô nương có tư sắc ra cho bản quan cùng phu nhân xem xét..."

Thoáng chốc, Thiên Phụng các đang vắng vẻ khi ban ngày bỗng nổi lên một trận âm ỹ.

"Ai vô pháp vô thiên không biết tốt xấu dám gọi lão nương như vậy? Chán sống sao?" Tú bà Thiên Phụng các thân mình yếu điệu cả vú lấp miệng em gào thét, trên tay là một dải lụa, khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy không kiên nhẫn, chẳng qua sau khi nhìn thấy An Lịch Cảnh, lập tức im miệng, qua một lát sau, mới nghĩ ra kế sách rồi gào to, "Các cô nương, Tả tướng đại nhân tới, chạy nhanh, toàn bộ đều đi ra cho lão nương, tiếp đón Tả tướng đại nhân thật tốt..."

*

Bảy ngày bảy đêm, Tả tướng An Lịch Cảnh lưu luyến thanh lâu, say mê nữ sắc. Vị Thừa tướng trẻ tuổi này từng bị vô số nữ tử truy sủng (truy đuổi + sủng ái), thanh danh phong lưu thành tính lập tức phổ biến, trái tim của các thiếu nữ tan nát hết cả.

Nhưng mà, khi "Mỹ danh" hoa tâm phong lưu của hần truyền khắp mỗi góc ngách của Cẩm Mịch quốc, vị phu nhân hần hết mực cưng chiều không thêm quan tâm đến "Mỹ danh" đó, tin này mọc lên như nấm vậy, một truyền mười truyền trăm, không người nào không biết.

Chỉ là, đêm đầu tiên An Lịch Cảnh không đi một mình, mà còn có Khuynh Lăng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 57: Cưng chiều vô hạn 1.

"Tả tướng có rảnh lại đến... Các cô nương đều rất nhớ ngài... Ta cũng rất nhớ ngài..."

Phía sau, tiếng nói buồn nôn của tú bà vẫn văng vẳng bên tai, Khuynh Lăng đau đầu bước đi nhanh. Cũng đã đến đêm của ngày thứ bảy rồi, An Lịch Cảnh cuối cùng cũng đã đi ra, bởi hần lưu lại bên trong Thiên Phụng các, nàng gần như hít thở không thông rồi.

Trăng rằm tròn vằng vặc trên bầu trời, đúng là lễ hội hoa đăng một năm một lần ở Tấn Vân thành. So với việc ban ngày nói to ồn ào, ban đêm trên đường

có một loại mỹ cảm nên thơ. Trên mái hiên trên cây cột nhà ngay cả trên ngọn cây, đều được giăng lên hoa đăng rực rỡ muôn màu. Long phượng trình tường, chuột trâu hổ thỏ, nước từ trên núi chảy xuống hoa và chim, tươi đẹp vô cùng. Mấy vị hào hào môn khuê tú không bước chân ra khỏi nhà cũng nhân cơ hội này mà ra khỏi khuê phòng, dùng khăn tay đỏ kiểm tìm lang quân như ý.

"Xuân Hương, Tử Hi, Hoa Quý, ba người các người được Tả tướng gọi vào hầu hạ hai ngày hai đêm, trăm ngàn lần đừng uống nước canh tránh thai, một tháng này cũng đừng vì tiền bạc mà tiếp khách, chúng ta phải nghĩ ra kế sách để bảo dưỡng, không chừng lại có đứa nhỏ của Tả tướng. Các cô nương, xóc lại tinh thần đi, Thiên Phương các chúng ta nếu có thể là nhị phu nhân tam phu nhân tứ phu nhân của Tả tướng, tốt xấu cũng chối lợi cửa nhà..."

Cho dù đi được đủ xa, âm thanh hưng phấn không kiêng kỵ gì của tú bà vẫn truyền đến, Khuynh Lăng thật muốn che lỗ tai mình. Bỗng dưng, cảm thấy lỗ tai có gì đó ấm áp, đến khi nàng phát hiện ra thì thật khó có thể tin, đúng là Tiểu Bạch Bạch đứng ở trên vai nàng nhìn xuống từ trên cao, dùng thân mình bưng kín lỗ tai nàng. Thân mình nó khom lại, nhưng mà nhìn rất buồn cười.

"Chủ nhân mẫu thân, không cần quá cảm động, nếu không phải móng vuốt rất sắc con sợ sẽ làm tổn thương đến người, con sẽ dùng cả tay cả chân để che."

Tuy rằng không biết nó đang sửa cái gì, nhưng mà xem bộ dáng nịnh nọt kia, trong lòng Khuynh Lăng không khỏi ấm áp.

"Lăng nhi nàng xem xem, con nàng còn tuổi nhỏ đã hiểu được cách lấy lòng nữ nhân, trưởng thành chẳng phải sẽ?" An Lịch Cảnh không cam lòng bị lơ đi, bước lên vài bước cùng nàng sống vai, trực tiếp ôm Tiểu Bạch Bạch vào lòng mình, lấy tay chải vuốt lông của nó, cũng cảnh cáo liếc mắt nhìn nó một cái.

"Đó là con của người!"

"Được, con ta thì con ta." Nghe xong một câu này của nàng, tâm tình An Lịch Cảnh tốt hơn, lại ác ý bổ sung một câu, "Con của hai ta."

"Ấu trĩ."

"Nếu Lăng nhi đã nói vì phu ấu trĩ, vì phu ấu trĩ một lần nữa không sao đúng không? Đi, đi thả hoa đăng đi." Dứt lời, không nói gì kéo tay nàng, đi đến quầy bán hoa đăng.

Bị bao vây trong bàn tay to dày của hắn, trên tay bỗng dưng truyền đến một hồi tình cảm ấm áp, đáy lòng Khuynh Lăng bắt đầu sinh ra một loại cảm giác không biết tên rất an ổn.

Một làn hương thơm bay qua, không biết là khăn tay của ai rơi xuống, vừa đứng trước mặt hai người.

"Công tử, đây là khăn tay của người ta." Giọng nói thẹn thùng phối hợp cùng biểu tình thẹn thùng, người tới hiển nhiên chưa từng nhận ra thân phận Tả tướng của An Lịch Cảnh, vẫn còn giả bộ ngại ngùng, ý đồ đã quá rõ ràng.

"Lăng nhi, vì phu nên vì nàng ta mà nhặt nó lên sao?" An Lịch Cảnh quay đầu, lười biếng liếc nhìn Khuynh Lăng đang bị mình nắm chặt lấy tay.

Tự dưng bị hắn liên lụy, Khuynh Lăng tức giận nói: "Tùy người."

"Vì phu hiểu rồi." Lơ đễnh, trên khuôn mặt vẫn là nét cười yếu ớt như trước, An Lịch Cảnh nhìn nữ tử trước mắt đang nhìn trộm mình, dưới ánh mắt đầy chờ mong của nàng ta, trực tiếp nắm tay Khuynh Lăng không quay đầu lại một bước bước lên cái khăn tay kia.

Phía sau, trái tim thiếu nữ bị vỡ tan tành, kèm theo một tiếng chửi mắng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Chương 58: Cung chiều vô hạn 2.

Hoa đăng lan tràn một đường, từ ngã tư đường đến bờ sông, trên thảm cỏ náo nhiệt phi thường. Một cây cầu ba khúc, một dòng sông xanh trong, nước sông từ từ tràn đầy. Trên đó có những chấm nhỏ, là ánh nến hoa đăng kéo dài cả một đường. Những đợt sóng ngăn lẫn tẩn, hoa đăng trôi từ đầu đến khúc giữa sông, có rất nhiều hoa đăng không trôi được nữa, chìm xuống đáy nước. Theo gió vượt sóng, ánh nến mập mờ chờ đầy hy vọng dần dần biến mất trong bóng đêm mờ mịt.

Những cô gái tuổi trẻ mỹ mạo trong đám hội thi nhau lộ ra phong tư (phong độ+ tư thái). Không biết là ai cầm trong tay hoa đăng tự mình làm đưa đến tay tình lang, không biết là ai đem hà bao tự tay thêu tặng bình sĩ nhất kiến chung tình. Không biết là tiếng ai hoan hô truyện cười, xấu hổ thẹn thùng cười nhìn nhau. Không biết là ai nói còn xấu hổ, nhìn thấy tình lang mình mong nhớ, đầu liền cúi xuống thấp.

Trăng rằm ở trên cao, tỏa ra ánh sáng trong suốt. "Công tử tiểu thư, mua đèn hoa đăng đi? Viết tên của nhau lên trên, nguyệt lão sẽ bắt thời giờ nối nhân"

duyên cho hai vị."

"Nguyệt lão?" Nhíu nhíu mày, buông Tiểu Bạch Bạch ra, tùy ý để nó nhảy xuống mặt đất chạy đi chơi dọc theo bờ sông, trong lòng An Lịch Cảnh không khỏi cười nhạo một trận. Nhân duyên của mình, khi nào thì khiến người khác làm chủ? Nhưng mà, nghĩ đến bây giờ đang ở nhân giới, cũng nhập gia tùy tục, không so đo nhiều lắm. Chỉ là...

"Nàng là phu nhân của ta, chỗ nào là tiểu thư?"

Người bán hàng rong cũng thông minh, vội vàng sửa miệng: "Công tử cùng phu nhân thật sự là trai tài gái sắc, trời đất tạo nên, thật sự là làm cho thần tiên cũng ao ước."

"Ta không quen hấn." Khuynh Lăng có chút đau đầu phủ nhận, quả quyết cự tuyệt quan hệ của mình cùng người nào đó, tùy tay chọn một ngọn đèn hoa đăng, cũng không quay tiến về phía bờ sông, tay chỉ chỉ về phía sau, "Tìm hấn trả tiền."

Người bán hàng rong khổ sở nhăn mặt, thế này mà gọi là không biết? Sau đó nhìn chằm chằm An Lịch Cảnh còn đang đứng ở đây, rất sợ hấn quýt nợ chạy lấy người.

Tay cầm ngọc cốt phiến, mặt mày mỉm cười, An Lịch Cảnh cũng chọn một ngọn hoa đăng, vút một nén bạc cho người bán hàng rong: "Nữ nhân của gia đang then thùng, không có biện pháp. Xem ra trở về cần dạy dỗ nhiều rồi."

Cân nhắc phân lượng trong tay, người bán hàng rong mừng rỡ cười toe toét, liên tục phụ họa: "Đúng vậy đúng vậy, đều nói nữ nhân được làm từ nước nên không thể mạnh tay. Nhưng công tử đáng vẽ bất phàm, nhất định ở phương diện kia đã được dạy dỗ rất tốt."

*

Người trong lòng đã lấy người khác, cũng không ai cần viết tên trên hoa đăng của nàng, Khuynh Lăng mang theo hoa đăng, ngồi xổm bên bờ, vừa muốn đốt nến, bỗng một trận gió qua, cây nến trong tay một mảnh âm đạm.

"Người làm cái gì?" Đề nghị muốn thả hoa đăng là hấn, một tay muốn phá hư, cũng là hấn.

"Trên hoa đăng, làm sao có thể thiếu thứ này?" Nhíu mày, An Lịch Cảnh đưa cây bút không biết xuất hiện từ khi nào cho nàng, "Vi phu đã viết tục danh của Lăng nhi lên rồi, Lăng nhi cũng nên có qua có lại một chút đi?"

Giơ tay lên, hấn đã tự tay châm hoa đăng, rõ ràng có thể thấy được hai cái tên quen thuộc nhất.

Rong bay phượng múa, rõ ràng viết ngoáy đến cực điểm, cũng thâm trầm hữu lực, giống nhau hóa xương thành tủy*, dung nhập tràn đầy tương tư cùng quyền uyển.

*Ở đây là sự tinh hoa của sự vật.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Chương 59: Cưng chiều vô hạn(3).

"Chi Đình quận chúa, lão nhân thấy tam điện hạ cùng nữ tử này rất xứng đôi, hủy đi mối nhân duyên này, coi chừng bị Thiên lôi đánh." Vẳng sáng nhẹ nhàng bao phủ quanh mặt trăng, phía trên tầng mây, nhìn Khuynh Lăng vẫn còn oán trách An Lịch Cảnh về lung tung lên hoa đăng của nàng nhưng hai người vẫn cùng nhau thả hoa đăng trên mặt sông, Nguyệt lão chỉ thấy tam điện hạ thật sự có cách dạy, liệ nữ sợ triền lang, không phải cô nhân đã dạy vậy sao.

"Nguyệt lão chỉ sợ là hồ đồ rồi? Người và tiên chung quy vẫn có chỗ khác biệt, ta bảo ông cắt đứt tơ hồng của bọn họ, là để tránh cho về sau Thiên đình phát sinh kiếp nạn. Chẳng lẽ ông nghĩ Tây Vương Mẫu sẽ cho phép con mình nghịch thiên sửa mệnh vì một nữ tử lần thứ hai sao? Đừng quên, Thiên đình này, sớm hay muộn đều phải do tam điện hạ tiếp nhận, một khi hấn động phạm tâm, toàn bộ thiên giới sẽ lâm vào vực sâu vạn kiếp bất phục." Lén gạt đi thân phận của An Lịch Cảnh là Thương Dạ Thần Quân, cũng đã che giấu thân phận kiếp trước của Khuynh Lăng là giao nhân, Chi Đình xinh đẹp đứng ở đám mây, khuôn mặt chính trực đang khuyên giải chính nghĩa cho Nguyệt lão.

"Vậy..." Rõ ràng bị lí do thoái thác của nàng làm cho bị sặc, Nguyệt lão chần chờ một lát, vừa định đáp ứng, nào ngờ lại nhìn thấy An Lịch Cảnh bỗng đứng ngẩn đầu nhìn lên bầu trời. Hai tròng mắt hàm chứa một tia lãnh liệt, giống như cảnh cáo không tiếng động.

Thân hình của mình rõ ràng che giấu rất khá, Nguyệt lão cảm thấy vị tam điện hạ này tựa hồ có một đôi pháp nhãn thông thiên *, trực tiếp xuyên thấu qua tầng mây, nhìn hấn một cách thấu triệt.

*Mắt thần có thể nhìn thấu được trời xanh.

Cuối cùng, sờ sờ da đầu, Nguyệt lão đứng lên lục lọi trong túi của mình: "Để tiểu tiên tìm xem đã, tận lực thử xem có cắt được tơ hồng của hai người họ..." Trong giọng nói, rõ ràng có vài phần đối phó.

Chi Đình là loại người nào? Sao có thể nghe không hiểu? Bất ngờ đoạt lấy túi Càn Khôn của Nguyệt lão, tự mình tìm kiếm.

Nhưng mà không biết sau bao nhiêu lần tra xét, nàng ta nhìn tượng đất được buộc cùng chỗ với An Lịch Cảnh, có chút khó hiểu.

Thế nhưng... Không phải Khuynh Lăng?

Đang định lục tìm tượng đất có viết tục danh của Khuynh Lăng, lại bị nguyệt lão một phen đoạt lại túi Càn Khôn: "Quận chúa người xem xem, tam điện hạ cùng nữ tử này mặc dù có duyên, nhưng lại không có kết quả, như vậy ngài có thể yên tâm rồi chứ?"

Yên tâm? Làm sao nàng có thể yên tâm được chứ? Không phải Khuynh Lăng thì như thế nào? Chi cần là nữ nhân không phải nàng ta, nàng ta sẽ không để cho bọn họ ở cùng một chỗ!

Chi tiếc, Nguyệt lão lúc này đã hạ quyết tâm, trở về miếu Nguyệt Lão tiếp tục chờ người đến dâng đồ ăn cho mình.

Bờ sông, nhìn kia hoa đăng đã trôi xa thành một chấm nhỏ, Khuynh Lăng thu hồi ánh mắt.

"Trở về thôi." Kỳ thật căn bản không nên tới, trước kia mỗi một năm bản thân mình sẽ đến, nhưng mà vì trong lòng có kỳ vọng. Nhưng mà hiện nay, kỳ vọng ở đây lòng kia đã sớm bị Phong Đình Uyên tàn nhẫn giẫm nát. Có thả hoa đăng không với chính mình mà nói, căn bản cũng không sao cả.

Chung quanh nói liên không dứt, người thả hoa đăng hầu như là thành đôi. Mà chính mình... Khó được một năm thành đôi, nhưng vẫn là cái bóng cô độc như trước mà thôi.

An Lịch Cảnh nhìn thấy thương cảm trong mắt nàng, không chút khách khí nhéo nhéo mặt nàng: "Nàng là nữ nhân vô tâm muốn chết, đi với phu quân thả hoa đăng còn nghĩ đến nam nhân, nàng coi phu quân của mình đã chết sao?"

Cách đó không xa, Tiểu Bạch Bạch tựa hồ cũng ý thức được nên rời đi, chạy vòng vòng quanh bờ sông mấy vòng mới quyết định trở về. Nhưng mà móng vuốt còn chưa bỏ nhào vào trong lòng Khuynh Lăng, đã phát hiện một cái đầu khác, một đứa nhỏ cả người đầy bụi bẩn nhận một chuỗi kẹo hồ lô từ trong tay một nữ tử, sau khi cắn một miếng, xông thẳng về phía hai người đang đứng ở bờ sông.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 60: Cưng chiều vô hạn(4).

Cảm thấy có một cổ lực lớn đang lao về phía mình, An Lịch Cảnh xoay người, hai tròng mắt thâm trầm như nước, ngọc cốt phiến vung lên, lập tức xuất hiện một kết giới. Mà đứa trẻ kia bởi vì chạy với tốc độ quá nhanh, giữa không trung bỗng xuất hiện một bức tường ngăn cách, toàn bộ thân mình nhỏ gầy không kịp phản ứng ngã văng ra ngoài, cách xa đến hơn hai mươi thước.

"An Lịch Cảnh, ngươi đang làm gì! ?" Cũng chỉ cho rằng An Lịch Cảnh là người luyện võ bình thường có chút ít nội lực, Khuynh Lăng trợn mắt nhìn người bên cạnh, khuôn mặt tràn đầy phẫn nộ, "Tại sao ngươi có thể ra tay với một đứa nhỏ nặng như vậy..."

Bỗng dưng, một ánh mắt lơ đãng, nàng phát hiện đứa nhỏ đang gãy giữa đứng lên muốn đi về phía nàng cả người máu tươi đầm đìa, hình ảnh rõ ràng ấy đập vào mắt, mà phía trên, rõ ràng là bởi vì vừa bị ngã khi nãy, chiếc que xiên kẹo hồ lô như một chiếc gậy nhọn đâm vào đầu thẳng bé.

"Đại tỷ tỷ, mời tỷ ăn kẹo hồ lô." Thanh âm vô hại mang theo điềm đạm đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn dính máu cười đến vô cùng sáng lạn, thân mình nhỏ nhỏ không biết thế nào là đau, giống như hồn nhiên chưa phát hiện mình bị thương, đôi tay nhỏ bé gầy đến mức da bọc xương cố gắng dùng sức, đem xâu kẹo hồ lô rút từ trong ngực mình ra. Một lát sau, cái miệng nhỏ nhắn kia mím lại, đầu cũng không hề ngẩng lên, "Kẹo hồ lô dính máu rồi, không thể ăn được nữa..Đại tỷ tỷ... Kha Kha tặng cho tỷ kẹo hồ lô bị bẩn không ăn được..."

Rõ ràng lúc trước khuôn mặt còn tươi cười, giờ phút này trong mắt lại lóng lánh nước mắt, đôi mắt nhìn chăm chăm vào xâu kẹo hồ lô, yên lặng rơi lệ, sau đó bất lực khóc nức nở: "Kha Kha đưa đại tỷ tỷ kẹo hồ lô bị bẩn... Kha Kha đưa đại tỷ tỷ kẹo hồ lô không ăn được ..."

"An Lịch Cảnh, xem ngươi làm ra chuyện tốt gì này!" Khuynh Lăng giận đỏ mặt trừng mắt nhìn An Lịch Cảnh đang đứng bên cạnh mặt không mang theo biểu tình gì, lập tức chạy tới chỗ đứa bé Kha Kha đang ngồi khóc nức nở trên mặt đất.

Ánh sáng lộng lẫy chợt lóe, kết giới biến mất trong không khí.

"Kha Kha phải không? Kha Kha ngoan... Kẹo hồ lô bị bắn không sao, đại tỷ tỷ sao có thể đi lấy lòng vậy được? Chúng ta không khóc, đứng lên được không?" Đối với đứa nhỏ, Khuynh Lăng luôn luôn không có nhiều kinh nghiệm ở chung. Khi cùng đệ đệ Khuynh Lỗi Nhạc ở chung, nàng cảm thấy vận mệnh bất công, hai tỷ đệ ở hai phía đối lập nhau, tuy rằng tính tình có phù hợp cũng chẳng thể nào thân thiết. Bây giờ phải dỗ đứa nhỏ sáu bảy tuổi, Khuynh Lăng có chút không biết phải làm thế nào.

Tuy rằng vừa mới còn răn dạy An Lịch Cảnh không đứng, nhưng giờ phút này, nàng không thể không nhìn về phía An Lịch Cảnh khẩn cầu.

Tiểu Bạch Bạch vô có liếc mắt xem thường, dạo một vòng quanh Khuynh Lăng và Kha Kha đang ngồi trên mặt đất rồi dừng lại, vung vẩy cái đuôi, có chút vô lực thờ dài.

Chủ nhân mẫu thân thật kém cỏi, còn có phụ thân này, cũng quá vô dụng. Nếu sau này sinh cho Tiểu Bạch Bạch thêm đệ đệ, chẳng phải sẽ ồn ào long trời lở đất sao?

Chung quanh bởi vì có một lớn một nhỏ ồn ào mà mọi người chậm rãi chú ý tới bên này. Da đầu Khuynh Lăng run lên, đang rất muốn kêu An Lịch Cảnh đang nhàn nhả đứng một bên lại đây, lại không ngờ rằng, đứa nhỏ vừa mới còn ngồi trên mặt đất khóc bỗng dung kéo tay nàng ra đẩy vào người nó, "Phù phù" một tiếng, cùng với bọt nước lớn, trực tiếp nhảy vào giữa sông.

Còn chưa kịp kinh ngạc, liền nghe được kia đứa nhỏ tại giữa sông phịch bắt tay vào làm chân. Bọt nước lớn văng lên, thân mình nho nhỏ la lên kinh hoảng: "Cứu mạng... Cứu mạng a... Đại tỷ tỷ làm sao tỷ có thể đẩy ta xuống sông... Kha Kha... Kha Kha không biết bơi lội... Cứu mạng... Cứu mạng..."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Chương 61: Cưng chiều vô hạn 5.

Không biết có phải có ảo giác xuất hiện vào buổi đêm hay không mà xung quanh bỗng nhiên sáng hơn, hai bên bờ sông hoa đăng nở rộ, giống như ban ngày.

Trên mặt sông, không biết là ai treo đèn lồng ở trên cao, pháo hoa cũng dần hết, tiếng cảm nhè nhẹ, vang lên vài câu hát thâm tình.

Ánh mắt mọi người đều bị con thuyền như bức tranh giữa trời hấp dẫn, mà bóng dáng Kha Kha đang vùng vẫy bên cạnh con thuyền gờ hai tay kêu cứu cũng lọt vào mắt mọi người.

"Đại tỷ tỷ, vì sao ngươi muốn đẩy Kha Kha... Kha Kha chỉ muốn lấy kẹo hồ lô cho tỷ ăn... Cứu mạng... Cứu ta... Kha Kha không muốn chết... Kha Kha còn muốn đi tìm mẫu thân..."

Đứa nhỏ không biết đã uống vào bao nhiêu nước, một số người không ngừng chỉ trích Khuynh Lăng có ý đẩy nó xuống nước, một số người đi gọi người cứu đứa nhỏ.

Khuynh Lăng vội vàng muốn cứu người, nhưng từ khi bản thân sinh ra đã sợ hãi phải vào nước, có suy nghĩ muốn cứu, vừa bước chân xuống làm nước bắn tung tóe lại bị An Lịch Cảnh mãnh liệt kéo lên bờ.

Đôi mắt thâm thúy có chút bén nhon, An Lịch Cảnh bình tĩnh nói: "Đứa nhỏ này từ nhỏ đã không học bơi, Lăng nhi để nó tùy ý vu hãm nàng, vì phu sẽ không đáp ứng." Tay áo đón gió lay động, tuấn nhan nghiêm túc đắm chìm dưới ánh trăng, tĩnh lặng nhưng bên trong mang theo một cỗ chấp nhất, không cho nàng mấy may giãy giụa.

"An Lịch Cảnh ngươi đừng náo loạn, đó là một mạng người!" Hiên nhiên đứa nhỏ kia đã không còn bao nhiêu khí lực, đầu rất nhanh sẽ chìm vào đáy nước, Khuynh Lăng vội vàng gào thét với hắn. Đó là mạng người, không phải trò đùa. Đứa nhỏ nhỏ như vậy, cho dù thật sự làm chuyện sai lầm, nàng cũng không thể cứ bỏ mặc nó như vậy, tùy ý để nó chết đi.

"Đây không phải Tà tướng sao?" Trong đám người, bởi vì An Lịch Cảnh cùng Khuynh Lăng chính chu xinh đẹp, lập tức có người nhận ra thân phận của hai người.

"Đúng vậy, là Tà tướng đại nhân... Vị bên cạnh kia, hẳn người sắp trở thành Tà tướng phu nhân, tứ tiểu thư Khuynh phủ đúng không?"

"Đúng, đúng vậy... Quả thật là tứ tiểu thư Khuynh phủ, đại thọ sáu mươi của Khuynh lão gia ta cũng tham gia, còn đặc biệt đề ý đến vị tứ tiểu thư phá được án trong Tấn Văn thành này."

"Đứa nhỏ kia đã hoàn toàn chìm trong nước! Trời ạ! Không cứu..."

Không biết là ai hô một tiếng, tất cả mọi người ái muội nhìn Khuynh Lăng bị An Lịch Cảnh gắt gao trói buộc, sâu trong mắt lại lại hiện lên một tia hèn

mọn cùng chán ghét.

Vừa mới nghe được không sai, đứa nhỏ bị rơi xuống nước đang lên án tố cáo vị tiểu thư đẩy nó xuống nước

Tuy chỉ là đứa nhỏ mà thôi, nhưng tứ tiểu thư này tâm địa ác độc, vậy mà Tả tướng còn che chở nàng như thế.

"Tả tướng, coi như tứ tiểu thư đang mưu sát một cái đứa nhỏ, tại sao ngài không những khoanh tay đứng nhìn mà còn dính vào?" Đúng là vẫn còn khí phách của thư sinh, trên đầu có một cái khăn vuông, nam tử nhả nhận mang bộ dáng thư sinh không khỏi lòng đầy căm phẫn mở miệng chất vấn, lập tức dẫn tới những tiếng phụ họa của mọi người.

Đối với người ngu muội không biết gì này, An Lịch Cảnh lạnh lùng nhếch môi bạc, ánh mắt sắc bén: "Có thời gian làm người bệnh vực kẻ yếu như vậy, tại sao không nhảy xuống sông cứu người đi?" Dáng người cao to như nguyệt, mọi người đều đang say mà tỉnh, như thể vừa nghe được đạo lý lớn lao nào đó. Trong chớp nhoáng, tay An Lịch Cảnh bị giựt ra rất mạnh, hất trở tay không kịp, Khuynh Lăng đã thoát khỏi trói buộc của hắn, nàng khẽ nhún chân, hung hăng nhảy vào trong nước.

"Đáng chết!" Trong không khí, là tiếng hán khê chửi rủa.

TĐĐ: Mình chỉ thấy tội cho An Lịch Cảnh thôi, còn không biết phải nói Khuynh Lăng ngu hay ngốc nữa!!

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Năm tay không rời 1

mình có bệnh lười mẫn tính nên mn nhớ tks + giục nhiều để mình ra chương mới nhé ^ ^

Chương 63: Năm tay không rời 1.

Edit: Tiểu Linh Đăng
Núi Côn Luân.

Sương mù bao phủ, mang cảm giác lạnh lẽo mịt mờ.

Uông quỳnh tương Tây Vương Mẫu tự mình điều chế, Đông Hoa đế quân lười biếng dựa vào thạch, đứng phía sau có hai vị tiên tử đang xoa bóp vai.

"Không biết đế quân tự mình đến đây rốt cục là vì chuyện gì?" Tây Vương Mẫu mặc một thân thường phục màu hồng có thêu chim phượng, cúi mắt, trong giọng nói nhiều hơn vài phần ảm đạm.

Ai không biết Đông Hoa đế quân là phu quân của nàng?
Đáng tiếc, vào đêm đại hôn, hắn đuổi theo một nữ nhân hạ
giới mà đi mất. Nhân thế trải qua đổi mới, thế sự xoay
vào, hai người lịch kiếp trở về, một người là đế quân, một
người là đế hậu, ở Cửu Trọng điện cử án tề mi*, trở
thành phu thê thượng tiên ân ái điển hình ở thiên giới.

*Cử án tề mi: Nàng khay ngang mày, vợ chồng tôn trọng
nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi
dâng cơm cho chồng ăn trước nàng khay ngang mày)

Mà nàng, chỉ mang danh nghĩa vợ trước của hắn, vĩnh
viễn coi chừng núi Côn Luân mà thôi.

Bỏ đi dáng vẻ lười biếng, góc áo rộng của Đông Hoa đế
quân khẽ nhúc nhích, sau đó đứng dậy từ thập, đuổi đi hai
người tiên nga đi. Liếc mắt nhìn Tây Vương Mẫu một
cái, thanh âm có chút trầm trọng: "Ấm Thôn Tà tự tiện
xông vào đài Luân Hồi, bản quân niệm tình cảm giữa
người và hắn mà tha cho một mạng. Nhưng mà người đem
người trở về núi Côn Luân, lại để hắn đến nhân giới, nay
ngôi sao phía nam có ngôi sao yêu tà dị động, nếu không
tức tốc tìm hắn về sẽ có cơ mãm tai vạ."

"Đế quân lo lắng nhiều rồi, ác thú đã bị nhốt trong bình
giáng yêu, trước mắt không thể gây ra sóng gió được. Xưa
nay người làm nên đại sự, nhất định phải có kinh nghiệm
từng trải. Ta ngầm đồng ý cho Thôn Tà xuống hạ giới,
tất nhiên đã xóa đi trí nhớ kiếp trước của hắn. Đế quân
không cần lo lắng sẽ xảy ra tranh chấp không cần thiết."

"Người như vậy chỉ biết..." Phía trên đầu truyền đến đau

đón, trên trán xuất hiện một dấu đỏ, Đông Hoa đế quân thâm nghĩ một tiếng không tốt, lại không kịp nhiều lời, thân hình trực tiếp khế đông, biến mất ở núi Côn Luân.

*

Minh giới.

Bọn đầu trâu mặt ngựa dữ tợn, những tên tiểu quý vây quanh, âm khí nặng nề.

"Bản quân không phải bảo người khóa phong ấn ba hồn bảy vía của nàng lại để cho nàng chuyển thế luân hồi sao? Vì sao vẫn còn một hồn ở trong thân thể của nàng?"

Ngồi trên vị trí vốn nên thuộc về Diêm quân, trên khuôn mặt Đông Hoa đế quân tràn đầy thần sắc uy nghiêm.

Giao nhân kia mê hoặc nghiệt từ An Lịch Cảnh thần hồn điên đảo, nhưng vẫn vì nàng mà bỏ qua tôn vị đường đường là tam điện hạ thiên giới, thành hôn với nàng ở biển nam hải nhỏ bé kia. May mà hết thảy đều còn kịp, nghiệt từ kia lỡ tay đẩy giao nhân vào đài Luân Hồi.

Thiên địa nhân tam giới, giao nhân đã sớm đã bị diệt sạch, con cá duy nhất lọt lưới này, cuối cùng đã biến mất sạch sẽ. Nhưng hôm nay, hắn lại cảm giác được kia hơi thở còn sống của giao nhân kia. Hồn phách duy nhất của nàng, còn có hô hấp lạc nhịp.

Xem ra, giao nhân kia đã không biết sống chết trở về trong nước, thế này mới có thể làm cho hắn cảm giác được của nàng hơi thở.

Diêm Quân một thân măng bào màu đen, cười đến có chút luống cuống: "Đế quân, lúc trước dựa theo ý chỉ của ngài trực tiếp để cho nàng uống xong canh Mạnh bà qua sông Vong Xuyên nhập vào lục đạo. Cũng từ lúc đó ba hồn bảy vía của nàng đã bị ta thu vào bên trong minh kính. Dù có thể nào đi nữa thì nó cũng không thể ra được."

"Nói như vậy, Đế quân cảm ứng được hơi thở, là có người cố ý giả tạo bắt thành? Thử hỏi, trên đời này trừ bỏ nàng, còn có giao nhân khác tồn tại sao?"

Diêm Quân có chút phẫn nộ, xoa xoa cái trán đầy mồ hôi lạnh: "Người này đều đã đầu thai vào nhân giới, theo lý thuyết, căn bản không có khả năng còn có thể có đặc tính giao nhân. Đế quân chớ không phải là cảm ứng sai chứ?" Có chút không biết sống chết mở miệng, dứt lời trực tiếp nín thinh.

"Lập tức mở minh kính ra, Đế quân muốn đích thân xem xét ba hồn bảy vía của nàng." Nếu thật sự có một hồn phách còn tồn tại trên người giao nhân kia, như vậy dưới sự bắt đặc dữ thần cũng không ngại tự mình phá huỷ ba hồn sáu vía còn lại của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Năm tay không rời 2.

Chương 64: Năm tay không rời 2.

Edit: Tiểu Linh Đang.

Minh kính màu bạc mở ra, trong chớp mắt lóe ra tia sáng kỳ dị, thời gian cùng năm tháng mịt mờ.

Rõ ràng chỉ là cái gương bình thường, bên trong lại có thể thấy rõ vài yêu hồn như khói sương đang bị trôi buồm.

Cẩn thận phân biệt, Đông Hoa đế quân sáng giọng lúc này thần sắc mới dần dần khôi phục ôn hòa.

Ba hồn bảy vía vẫn ở đây, nói như vậy, giao nhân kia chỉ là một phàm nhân như trước thôi. Minh lo lắng như vậy, có phải quá đa tâm rồi hay không?

"Đế quân ngài cũng thấy đấy, ba hồn bảy vía này giống như trước đều không có thiếu, ta dựa theo phân phó của ngài hết sức tận tâm trông coi, không dám có chút chậm trễ." Thanh âm Diêm quân vang lên, tuy rằng bất mãn với chất vấn của Đông Hoa đế quân, nhưng không dám trực tiếp đối đầu với hắn.

Xem ra quả thật là chính mình cảm ứng sai.

Thở phào nhẹ nhõm thật dài, Đông Hoa đế quân trầm giọng nói: "Là bản quân quá lo lắng, người làm rất khá. Bản quân trở về sẽ để cho Lăng Ba tiên tử đến minh giới của người chơi mấy ngày, cũng để nàng học chút ít có lợi để về làm việc tại tiên giới cho tốt hơn."

"Tạ đế quân." Đã biết vì sao lại phải uất ức đồng ý với hắn, cũng chỉ vì có được mỹ nhân về. Nhưng thiên giới cùng minh giới từ trước tới nay như nước với lửa, mà Lăng Ba cũng không muốn phản bội thiên giới, cho nên, minh quân cũng chỉ biết làm tay sai chân chó không có tiền đồ mà thôi.

Hai ngón tay ghép lại thành một lưỡi dao, từ giữa trán của mình kéo ra một sợi tơ. Ngay lập tức sợi tơ bay về phía minh kính, hung hăng quấn ba hồn bảy vía rất chặt.

"Đi thôi." Cho dù lúc trước đã buộc thần trí của mình cùng ba hồn bảy vía vào một chỗ, nhưng vẫn không yên lòng, lại lấy tiếp một sợi tơ ý thức trói buộc thêm.

Không phải vạn bất đắc dĩ, hắn không hy vọng tự mình hủy nàng đi.

Mang vẻ mặt nghiêm túc và cung kính, Đông Hoa đế quân cùng Diêm Quân một trước một sau rời đi, minh kính cũng dần dần đóng lại.

Không ai chú ý tới, vốn là ba hồn bảy vía, nhưng trong đó có một hồn vía dần dần lu mờ, đến cuối cùng nhập vào một bóng dáng.

Giờ phút này trong minh kính, làm sao còn có ba hồn bảy vía? Như là chỉ có ba hồn sáu vía mà thôi.

Khuynh Lăng không nghĩ tới, đứa nhỏ mà mình mất bao *nhiều công sức cứu lên bờ, cuối cùng vẫn phải chết.*

Chết ở trong lòng của nàng, trên khuôn mặt nhỏ nhỏ, thậm chí còn có vẻ khó có thể tin, giống như, hoàn toàn không thể nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Khuyển Lăng không biết đến tột cùng vì sao nó phải hãm hại chính mình như vậy, nhưng nàng cũng hiểu được, tính mạng trong tay này, có lẽ là bị người xúi giục, hoàn toàn mất đi.

Người còn sống, nếu ngay cả chính mình cũng không yêu quý sinh mệnh, như vậy, khi thực sự chết đi, cũng chỉ giống chuyện vật mà thôi.

Ở đây tất cả mọi người đều đang cười rìu. Ở đâu có sự đồng tình? Rõ ràng, đó là tư thái xem kịch vui.

Hôm nay, cái danh hào người phụ nữ ác độc quả nhiên đã chắc chắn rồi. Trước cái gì xit án như thần, không sợ cường quyền, dũng cảm phá được vụ huyết án nổi tiếng, hết thảy đã biến mất không thấy. Phỉ nha bởi vì án tử này đã tự mình phái nha dịch đến Khuyển phỉ bắt người, mà Khuyển Đình Thiên vị nhạc phụ của hoàng đế, lại còn khơi mào ra trò cái gì mà vương tử phạm pháp cũng giống nhân dân, giống như nàng bị người mang đi, để chứng tỏ hãn gương mẫu đến mức nào. Nếu không phải An Lịch Cảnh cản trở, chỉ sợ bản thân hãn cũng đã bị người mang đi hỏi tội bỏ tù.

Chương

65: Năm tay không rời 3.

Edit: Tiểu Linh Đang.

"Cứ tiểu thư, Tả tướng cùng Hữu tướng lần lượt cho người đến mời người đi tiên sánh đôi lứa."

Tiếng Hoàn Ngọc ngẹn cười truyền đến, Khuynh Lăng chỉ cảm thấy cuộc sống của mình có đủ loại tư vị cảm xúc.

Trong khi phôi Tả tướng đang chờ đợi làm xong, vị Tả tướng An Lịch Cảnh này trực tiếp mang danh "Cô gia tương lai" không chút khách khí vào ở trong phôi, việc làm nhiều nhất mỗi ngày chính là không có việc gì mà ân cần với nàng. Từ khi nàng trở thành đề tài bàn tán nhiều nhất ở Tân Vân thành, hình như hần sợ nàng luẩn quẩn trong lòng, cứ thỉnh thoảng lại đến chọc nàng cười một phen.

Về phần Hữu tướng Phong Đình Uyên này, không biết có phải mấy ngày nay An Lịch Cảnh thân thiết với nàng làm kích thích hần hay không, làm cho hần cũng vào ở Khuynh phôi, mà mãi vẫn không quay về phôi của mình. Hai nam tử cũng xuất sắc vạn phần, gặp mặt, lại thấy ánh mắt như đang tàn sát khốc liệt.

"Thay ta đi trở về." Nhìn thoáng qua lát canh trên mặt bàn, môi Khuynh Lăng gợi lên một chút độ cong tự giễu.

Khuynh Đình Thiên, đã sớm thay nàng khéo léo quyết định từ chối hai người kia, không phải sao?

Bát mỳ này, hần là phụ thân cố ý cho phòng bếp làm, đại biểu cho tâm ý của hần. Nực cười như nàng, tự nhiên không dám vi phạm, cho dù trời sinh đối với mì phở xin từ chối vì năng lực kém, cũng phải một sợi không lọt ăn hết tất cả.

Nhìn Khuynh Lăng rõ ràng là luôn nôn vẫn cố gắng ăn lát mì, Hoàn Ngọc cũng cười nói rằng là hần thân tiểu thư

an cư mĩ, Hoàn Ngọc vừa mới còn vì căn thân yếu ớt
rất cục được hai nam tử cực kỳ xuất sắc nâng ở lòng bàn
tay mà vui sướng, lúc này, vô luận như thế nào cũng
không cười nổi.

Môi hé ra, tựa hồ muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn lên
tiếng: "Nô tỳ trở về cảm tạ ý tốt của hai vị Thừa tướng."
Bước nhanh hai bước, đi ra ngoài phòng có hai người hầu
đang chờ ở đó.

Hiện ở bên ngoài đều đồn đoán tứ tiểu thư hại chết đứa
nhỏ bảy tuổi, nếu lão gia không ra mặt làm sáng tỏ, ngược
lại muốn cùng tiểu thư phân rõ giới hạn, thật sự là làm
người ta thất vọng đau khổ. Bây giờ, đứa nhỏ không cha
không mẹ phải lưu lạc kia lại bỗng có hai người xuất hiện
nhận là phụ mẫu, có thể nghĩ, lúc này đây tứ tiểu thư là bị
người hãm hại.

*

"Xin hỏi tứ tiểu thư nói như thế nào? Đồng ý đi không?"
Người hầu Phong Vân đến người Phong Đình Uyên
vội vàng tiến lên hỏi.

"Hoàn Ngọc tỷ tỷ, tại sao phu nhân không đi ra cùng tỷ?
Xin tỷ thương xót, ngàn vạn lần đừng nói tiểu nhân rằng
phu nhân không muốn đi a, Cả tướng nhà ta sẽ lột da của
ta." Kê Bảo trực tiếp chen vào, đẩy Phong Vân qua một
bên. Mà chính mình làm trò trước bày ra khuôn mặt đáng
thương, lộ dáng mười bảy tám tuổi, quần áo ăn mặc trên
người đủ mọi màu sắc, hai mắt đang lóe lên đáp án được
mong chờ.

Hắn là một gà yểu nhi, tu luyện chín trăm năm vẫn
không thành, nếu không phải tam điện hạ tước trở, làm

sao bản thân mình có thể thuận lợi tu thành hình người? Lại có thêm thần lực của điện hạ, vô hình trung có thể giúp hần chống lại thiên kiếp vào một trăm năm sau của Thiên Lô, để cho hần có thể bảo trụ mạng nhỏ trên con đường trở thành tiên là trọng yếu nhất.

Yêu tộc bọn họ tất nhiên cũng giảng đạo nghĩa. Chịu ân huệ của người, tất nhiên hần sẽ tận tâm làm người hầu bên cạnh điện hạ, lại vì điện hạ mà lo lắng muốn bắt được phu nhân.

Hoàn Ngọc tiếp mắt nhìn hai người một cái, cuối cùng thở dài: "Tiểu thư nói, cảm tạ ý tốt của hai vị Thừa tướng, nhưng mà tiểu thư vừa dùng bữa xong, sẽ không qua đó."

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Năm tay không rời 3

Edit: Tiểu Linh Đang

"Từ tiểu thư, Tả tướng cùng Hữu tướng lần lượt cho người đến mời người đi tiễn sảnh dùng bữa."

Tiếng Hoàn Ngọc ghen cười truyền đến, Khuynh Lăng chỉ cảm thấy cuộc sống của mình có đủ loại tư vị cảm xúc.

Trong khi phủ Tả tướng đang chờ đợi làm xong, vị Tả tướng An Lịch Cảnh này trực tiếp mang danh "Cô gia tương lai" không chút khách khí vào ở trong phủ, việc làm nhiều nhất mỗi ngày chính là không có việc gì mà ăn cần với nàng. Từ khi nàng trở thành đề tài bàn tán nhiều nhất ở Tấn Văn thành, hình như hần sợ nàng luẩn quẩn trong lòng, cứ thỉnh thoảng lại đến chọc nàng cười một phen.

Về phần Hữu tướng Phong Đình Uyên này, không biết có phải mấy ngày nay An Lịch Cảnh thân thiết với nàng làm kích thích hần hay không, làm cho hần cũng vào ở Khuynh phủ, mà mãi vẫn không quay về phủ của mình. Hai nam tử cùng xuất sắc vạn phần, gặp mặt, lại thấy ánh mắt như đang tàn sát khốc liệt.

"Thay ta đi trở về." Nhìn thoáng qua bát canh trên mặt bàn, môi Khuynh Lăng gọi lên một chút độ cong tự giễu.

Khuynh Đình Thiên, đã sớm thay nàng khéo léo quyết định từ chối hai người kia, không phải sao?

Bát mỳ này, hần là phụ thân cố ý cho phòng bếp làm, đại biểu cho tâm ý của hần. Nữ nhi như nàng, tự nhiên không dám vi phạm, cho dù trời sinh đối với mỳ phở xin từ chối vì năng lực kém, cũng phải một sợi không lọt ăn hết tất cả.

Nhìn Khuynh Lăng rõ ràng là buồn nôn vẫn cố gắng ăn bát mỳ, Hoàn Ngọc vừa mới còn vì bản thân tiểu thư rốt cục được hai nam tử cực kỳ xuất sắc nâng ở lòng bàn tay mà vui sướng, lúc này, vô luận như thế nào cũng không cười nổi.

Môi hé ra, tựa hồ muốn nói gì, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng: "Nô tỳ trở về cảm tạ ý tốt của hai vị Thừa tướng." Bước nhanh hai bước, đi ra ngoài phòng

có hai người hầu đang chờ ở đó.

Hiện ở bên ngoài đều đồn đoán tứ tiểu thư hại chết đứa nhỏ bảy tuổi, nếu lão gia không ra mặt làm sáng tỏ, ngược lại muốn cùng tiểu thư phân rõ giới hạn, thật sự là làm người ta thất vọng đau khổ. Bây giờ, đứa nhỏ không cha không mẹ phải lưu lạc kia lại bỗng có hai người xuất hiện nhận là phụ mẫu, có thể nghĩ, lúc này đây tứ tiểu thư là bị người hãm hại.

*

“Xin hỏi tứ tiểu thư nói như thế nào? Đồng ý đi không?” Người hầu Phong Vân bên người Phong Đình Uyên vội vàng tiến lên hỏi.

“Hoàn Ngọc tỷ tỷ, tại sao phu nhân không đi ra cùng tỷ? Xin tỷ thương xót, ngàn vạn lần đừng nói tiểu nhân rằng phu nhân không muốn đi a, Tả tướng nhà ta sẽ lộ da của ta.” Kê Bảo trực tiếp chen vào, đẩy Phong Vân qua một bên. Mà chính mình làm trò trước bày ra khuôn mặt đáng thương, bộ dáng mười bảy tám tuổi, quần áo ăn mặc trên người đủ mọi màu sắc, hai mắt đang lóe lên đáp án được mong chờ.

Hắn là một gà yêu nhỏ nhỏ, tu luyện chín trăm năm vẫn không thành, nếu không phải tam điện hạ tương trợ, làm sao bản thân mình có thể thuận lợi tu thành hình người? Lại có thêm thân lực của điện hạ, vô hình trung có thể giúp hắn chống lại thiên kiếp vào một trăm năm sau của Thiên Lôi, để cho hắn có thể bảo trụ mạng nhỏ trên con đường trở thành tiên là trọng yếu nhất.

Yêu tộc bọn họ tất nhiên cũng giảng đạo nghĩa. Chịu ân huệ của người, tất nhiên hắn sẽ tận tâm làm người hầu bên cạnh điện hạ, lại vì điện hạ mà lo lắng muốn bắt được phu nhân.

Hoàn Ngọc liếc mắt nhìn hai người một cái, cuối cùng thở dài: “Tứ tiểu thư nói, cảm tạ ý tốt của hai vị Thừa tướng, nhưng mà tiểu thư vừa dùng bữa xong, sẽ không qua đó.”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 66: Năm tay không rời 4

Edit: Tiểu Linh Đang

Cửa sau Khuynh phủ, có một bóng người cao gầy dựa vào. Một thân vải thô của gia đình, hợp với dáng vẻ nhanh nhẹn, ngược lại làm cho nàng trở nên xinh đẹp hơn.

Nhìn thấy cửa đã khóa lại rồi, Khuynh Lăng cam chịu số phận đi đến chỗ cây cổ thụ nhiều nhánh ở đại viện.

Sau khi gặp phải án mạng, vốn Khuynh Đình Thiên muốn giao nàng cho quan phủ để điều tra, nhưng Tả tướng An Lịch Cảnh kiên quyết không đồng ý, mà hữu tướng Phong Đình Uyên cũng lắc đầu phủ quyết, bất đắc dĩ, Khuynh Đình Thiên liền trực tiếp hạ lệnh cấm túc nàng.

Nay, ra phủ một chuyến, có thể nói khó hơn lên trời, cho nên nàng mới đoán như thế.

Khi hơn nửa người đã treo lên được cành cây, lá cây xanh biếc gần như đã hoàn toàn che lấp nàng, nhìn tường bao quanh cao hơn ba thước, nàng lại do dự có nên nghĩ cách khác để ra phủ hay không.

“Không trách được vì phu không mời nổi Lăng nhi dùng bữa, hóa ra Lăng nhi đang ở trên cây ngắm phong cảnh.”

Lời nói sát phong cảnh mang theo vài phần trêu tức truyền đến, giờ phút này Khuynh Lăng lại cảm động đến rơi nước mắt trông mong nhìn về phía người đang tới.

Quần áo màu bạc, vẻ ngoài tĩnh lặng như vàng trắng, tao nhã khuynh thế, không phải An Lịch Cảnh thì là ai?

“An Lịch Cảnh, mau đưa ta ra ngoài tường đi.”

Nhưng mà, người nào đó lại cười xấu xa: “Lăng nhi gọi phu quân để ta nghe một chút.” Một chút này, như lợi thế để uy hiếp, dùng sức giành phúc lợi vì bản thân.

Nắm chặt tay, đo lường tính toán khả năng thương tổn khi nhảy xuống, Khuynh Lăng cắn răng một cái, trực tiếp định treo lên bờ tường.

Trong lòng căng thẳng, không biết là An Lịch Cảnh hành động như thế nào, đã biến mất tại chỗ, trong nháy mắt xuất hiện tại ngoài tường, vững vàng tiếp được thân mình hạ xuống: “Không muốn gọi thì thôi, về sau bất kể như nào cũng không thể lấy tính mạng mình ra đùa giỡn có biết không?” Một chút cô đơn xẹt qua trong lòng, lại cười cười giống như chưa từng có việc gì xảy ra, vẫn là tên đáng đồ từ vân đạm phong thanh thích trêu chọc nàng.

Khuynh Lăng có chút hoảng hốt nhìn người trước mắt này, chỗ sâu nhất trong lòng không hiểu sao lại nổi lên một chút gợn sóng. Bỏ tay chân đang ở trên

người hẳn ra, cùng hẳn xác định khoảng cách an toàn sau mới nhẹ giọng nói: “Cảm tạ, không có việc gì thì ta đi trước.”

*

“Tả tướng, ngài không đuổi theo sao?” Một luồng ánh sáng xẹt qua, vẫn ăn mặc đủ mọi màu sắc, Kê Bảo thành linh xuất hiện phía sau An Lịch Cảnh, giọng điệu có chút vội vàng.

“Có một số việc ta có thể dùng hết mọi thủ đoạn dọn sạch chướng ngại cho ngài, nhưng lại có một số việc, phải để chính ngài giải quyết.” Bảo hộ được nhất thời, nhưng không bảo hộ được cả đời. Hẳn không biết bản thân có thể đợi đến ngày ngài có thể chấp nhận mình hay không, nhưng hẳn biết, nếu đến lúc đó ngài không thể yêu thương hẳn như kiếp trước, vậy thì hẳn, tuyệt đối không muốn lại để ngài bị thương thấu xương một lần nữa. Cho dù vĩnh viễn phong bế thần trí của mình, để bản thân mình phải chôn vùi ở đáy vực sâu của biển nam hải, cũng sẽ không cường bách ngài một chút nào nữa.

“Đầu cần lo lắng nhiều như vậy...”

Kê Bảo nhỏ giọng lải nhải nói thầm còn chưa xong, đã thấy An Lịch Cảnh trầm giọng nói: “Tiểu Bạch Bạch đâu?”

“Hà... Khụ khụ khụ...” Bị ghen hờn, Kê Bảo rất cẩn thận nói: “Đứa nhỏ kia vừa tu thành hình người quá mức sinh động, ta liền... Khóa nó lại...”

Biết rõ là Kê Bảo cùng Tiểu Bạch Bạch là gà chó không hợp, An Lịch Cảnh không hỏi nhiều, chỉ nghiêm túc nói: “Còn không mau thả con của bốn tướng ra? Bốn tướng mang theo con đi tìm nương tử.”

“Phốc...” Kê Bảo phun ra ngoài một hơi, trong lòng im lặng than thở. Tam điện hạ thật đúng là có nguyên tắc, vừa mới nói để cho phu nhân tự mình giải quyết phiền toái, bây giờ... Lại còn muốn mang theo con cháu thôi kia đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Năm tay không rời 5

Edit: Tiểu Linh Đang

“Người nào? Phủ nha là nơi trọng yếu há có thể để tên gia đình như người bước vào? Còn có bốn người các người, ăn mặc nhân mô cầu dạng, đi theo sau một tên gia đình làm trâu ngựa, một đám bị điên đúng không?”

Khuynh Lăng vừa mới đi đến cửa phủ nha môn, liền bị nha dịch ngăn cản tại cửa, nghe âm thanh ồn ào kia, ngài nhíu nhíu mày, cuối cùng lấy ra một lệnh bài mạ vàng: “Phụng mệnh Tuyệt Sương quận chúa đến đốc thúc Âm tri phủ tân nhiệm phá án, ai dám ngăn cản?” Cuối cùng Tiền tri phủ một mình chiếm lấy công lao bị Cẩm Từ Túc trong lúc nóng giận tức đi ô sa vi án có chân tướng khác. Còn vụ án đưa nhỏ kêu Kha Kha rơi xuống nước, nay do Âm tri phủ mới nhậm chức làm chủ thẩm.

Nghe thấy là vị quận chúa hờ ra là đem người thiên đạo vạn quả thậm chí còn treo đầu người lên công thành thị chúng, thân thể nha dịch phát run, quan sát lệnh bài trong tay Khuynh Lăng, nín nọt mở miệng: “Các vị thỉnh, mời vào bên trong, tiểu nhân lập tức đi bẩm báo đại nhân.”

Xem ra thủ đoạn tàn nhẫn của Cẩm Tuyệt Sương thiên hạ đều biết, một quận chúa điều ngoa lại bị miêu tả thành kẻ độc ác đầm máu, cũng không biết lúc trước đến tột cùng Cẩm Tuyệt Sương nghĩ như thế nào, vậy mà có thể kiên trì mặc cho thanh danh thối nát của mình.

Nhưng mà thật ra ngài lại là một người dễ dàng đồng ý với người khác, vụ án năm nữ tử bị sát hại lần trước chính mình đưa ra những điểm đáng ngờ để ngài giao cho Cẩm Hoài đế, ngàn vạn lần bất hoàng đế đến đây tham gia thọ yến, tuy rằng trên mặt ngài không muốn, vậy mà vẫn làm cho mình. Nhưng mà bản thân mình có chút không phúc hậu, vụng trộm thuận tay trộm lệnh bài đại biểu cho thân phận của ngài đi.

Không giống với lần trước cùng An Lịch Cảnh đến hậu viện nha phủ, lúc ấy nhìn thấy mấy loại cây quý bây giờ cũng không thấy đâu nữa, thay vào đó, lại là những cây chuối tây cao lớn, lá cây vừa rộng vừa to, che dưới ánh mặt trời tạo thành những khoảng râm mát.

“Sở thích của đại nhân nhà các người thật đặc biệt, không thương hoa tươi yêu lá cây.” Phía sau, có bốn nam tử to lớn đi theo như trước, Khuynh Lăng cảm thấy có chút thú vị nhếch môi.

Nha dịch dẫn đường le lười: “Lúc đầu mấy người chúng ta còn tưởng rằng vị Âm đại nhân này sợ bốn phía phô trương đến lúc đó bị triều đình xét xử, liền lụy ra tội tham ô, nhưng lúc sau mới biết được, vị đại nhân này của chúng ta không phải làm cho người khác xem, mà là có cảm tình với lá cây.” Có ý đề thấp giọng, nha dịch kia thần thần bí bí nói giận bủi môi: “Mấy người trực đều nhìn thấy đại nhân ngăn người nhìn lá cây chuối tây, luôn nói đã quên lãng những gì, nhưng bình thường khi phá án, cũng không thấy đại nhân đầu óc không bình thường, thật đúng là kỳ quái...”

*

“Thì ra là tứ tiểu thư, chỉ trách mấy tên nha dịch không có mắt, mời tứ tiểu thư vào bên trong.” Canh sư gia vẫn là Canh sư gia như trước, cũng không

mắc tội liên đới với Tiền tri phủ, đa mưu túc trí hí hóp lại cười, đứng ở cửa đánh giá Khuynh Lăng một lượt, liền nhận ra nàng.

Đối mặt với bốn người đi sau Khuynh Lăng, lại do dự một chút: “Mấy vị này là...”

“Gia phụ lo lắng một nữ tử yếu đuối như ta ra ngoài không tiện, nên để cho bọn họ đi theo bảo hộ.” Như thế không có việc gì giải thích một câu, lập tức nhấn mạnh: “Mấy người các người ra chờ ngoài cửa.”

“Được.” Giọng điệu nhất trí cùng vang lên, mang theo một phần trang nghiêm, cùng với... Tuyệt đối phục tùng.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Năm tay không rời 6

Edit: Tiểu Linh Đang

Vạn vạn không thể tưởng được, tân tri phủ lại trẻ tuổi như thế này.

Phong nhã khí độ hồn nhiên thiên thành, rõ ràng mặc một thân áo trắng rất bình thường, lại khó có thể che giấu tia sáng nơi đáy mắt. Mà cặp mắt kia của hắn, rõ ràng chỉ nhìn nàng như bình thường, lại tự dung làm cho người cảm thấy rất sắc bén.

“Đại nhân, vị này chính là tứ tiểu thư của Khuynh phủ người liên quan đến vụ án chết đuối.” Canh sư gia mở miệng giải thích một câu, sau đó thối lui sang một bên.

“Ừ.” Khuynh Lăng chỉ nghe thấy một tiếng trả lời rất nhỏ, sau đó, là giọng nói trầm ổn hữu lực của nam tử: “Hạnh ngộ, bĩ nhân (kẻ hèn) Âm Thốn Tà.”

“Âm đại nhân có lễ.” Cúi cúi đầu, Khuynh Lăng mang tư thái yếu đuối yếu đuối.

“Vậy mời tứ tiểu thư nói rõ ngọn nguồn một chút.”

Vẫn tưởng rằng vị tân đại nhân này có chỗ khó nói, vậy nên mới mang theo bốn thuộc hạ ngầm. Không nghĩ tới lại dễ dàng như vậy. Đã vậy thì, đem sự tình từ đầu tới cuối nói một lần.

“Nếu tứ tiểu thư không thừa nhận đứa nhỏ kia xuống nước làm nó chết đuối, vậy xin cấp bản quan lý do để tin phục.”

“Lý do có ba. Thứ nhất, dấu vết từ chiếc giày.” Khó có thể thấy một vị quan viên vừa mở miệng không đòi tiền mà nghe nàng trần thuật nguyên do, Khuynh Lăng cũng không dám chậm trễ, mặt hơi đỏ bừng bừng sức sống: “Lúc ấy đứa bé ấy đang cùng ta mặt đối mặt, nếu thật sự là bị ta lôi xuống nước, vậy trước ngực sẽ chịu lực, mạnh mẽ ngửa ra sau, dấu giày tất nhiên là do gót chân dùng sức. Bên bờ đều có dấu vết của bùn, cho nên sau khi xảy ra vụ án nhanh chóng phong tỏa hiện trường và giữ đôi giày lại. Mà xem xét kết quả cũng là đầu ngón chân chịu lực, toàn bộ gót giày phía trước chìm vào bùn chịu lực lớn hơn gót chân, điều này chứng tỏ, đứa bé kia nhảy xuống ngay chính diện mặt sông.”

Không có ý muốn ngăn lại, Âm Thốn Tà ý bảo nàng tiếp tục.

“Thứ hai, cha mẹ.” Dừng một chút, giọng nói của Khuynh Lăng mang theo một tia phần nộ không dễ phát hiện: “Từ trước đến giờ không quan tâm đến con mình, bỏ mặc nó ăn xin chịu đói thậm chí không biết ngày nào đó nó sẽ chết vì lạnh hay chết vì đánh nhau, nhưng đứa nhỏ vừa chết, đã có người đột nhiên ra nhận thân nhân, không khỏi quá trùng hợp hay sao.”

“Thứ ba, động cơ. Đã phạm tội gì đó, đều phải có động cơ trọng yếu. Mọi người đều biết, ít ngày nữa ta sẽ trở thành Tả tướng phu nhân, trước mặt mọi người, tại sao ta lại phải cố ý giết người để làm dơ bản thân? Huống chi, không cừ không oán, vì sao ta phải giết chết một đứa nhỏ?”

“Bốp bốp bốp...” Ba tiếng vỗ tay hoan nghênh, quanh quẩn ở bên trong.

“Tứ tiểu thư phân tích có lý. Nhưng bản quan cũng có thể dễ dàng bác bỏ tứ tiểu thư.” Âm Thốn Tà áo trắng như tuyết, lại như mang một bộ mặt độc lập khác, giọng nói vừa dày vừa tràn đầy từ tính: “Thứ nhất, đứa nhỏ có bản tính trời sinh là hay tò mò. Về vấn đề dấu giày, làm sao biết không phải tứ tiểu thư lừa nó nhảy xuống sông, hoặc chơi trò dụ dỗ? Thứ hai, bản quan đã điều tra qua, đôi cha mẹ nhận con gia cảnh nghèo khổ, bản quan hoàn toàn có lý do tin tưởng lúc trước hai người họ vứt bỏ đứa nhỏ là vì bất đắc dĩ, sau hối tiếc không kịp, lúc này mới đến nhận thi thể. Thứ ba, theo bản quan điều tra biết được, tứ tiểu thư bình sinh chán ghét nhất màu đỏ, lúc ấy đứa nhỏ kia cầm trong tay kẹo hồ lô, sau đó do vô ý mà cây kẹo hồ lô dính máu tươi của nó. Tứ tiểu thư chán ghét màu đỏ đến cực điểm, không dám đảm bảo sẽ không ra tay ngoạn độc với đứa nhỏ.”

Xin lỗi mọi người nhưng vì lý do cá nhân nên sau một vài ngày nữa Linh Đang sẽ nhờ mod chuyển truyện vào box ngừng đăng. Nếu mọi người còn tiếp tục ủng hộ truyện thì phải chờ đến sau khi Linh Đang thi xong ĐH nhé! Đến lúc đó sẽ nhanh chóng hoàn đề mọi người cùng đọc.

Thân

Chương 69: Đố phu xướng phụ đức 1

Bàn tay trong tay áo nắm chặt lại, Khuynh Lăng phát hiện, người trước mắt so với Tiền tri phủ hồ đồ, quả thật là có thực lực hơn.

“Nói như vậy, đại nhân không tin lời giải thích của ta?”

“Không, bản quan tin tưởng tứ tiểu thư trong sạch.” Vẫn vẫn đậm phong thanh như trước, cây quạt trong tay nhẹ nhàng lay động, dáng vẻ Âm Thôn Tà như vậy, làm cho Khuynh Lăng không tự chủ được nhớ tới An Lịch Cảnh, ánh mắt hoảng hốt một chút.

“Không phải đại nhân đều phủ định quan điểm của ta sao? Vì sao lại hoàn toàn tin tưởng?”

“Bản quan không phải tin người, mà là tín nhiệm Tả tướng.” Trong mắt có một tia hào quang, Âm Thôn Tà sẽ không quên, tại núi Côn Luân trước đài luân hồi, là An Lịch Cảnh trợ giúp mình một tay. Chỉ là bản thân mình lại quên đi ước nguyện ban đầu tại đài luân hồi, trong trí nhớ, hình như có chuyện quan trọng gì bị mình quên đi.

*

“Tiểu thư...” Từ nha phủ đi ra, bốn người đi theo phía sau đều mang vẻ mặt trầm trọng, cuối cùng, mấy người đùn đẩy nhau, đẩy một nam tử có đầu óc ra.

“Ta biết các ngươi đang lo lắng cái gì, đều trở về đi, ta không nguy hiểm. Để cho Uyển Nương đi thăm dò nội tình của đôi phu thê kia, đặc biệt lưu ý gần đây bọn họ cùng người nào tiếp xúc, trong nhà có phải có một lượng lớn tiền không ổn định hay không.”

“Là.” Tuy rằng lo lắng, mấy người vẫn nghe mệnh rồi đi. Nhưng nam tử bị đẩy ra lúc trước, thật thà sờ sờ đầu, vẫn đi theo phía sau Khuynh Lăng.

“Thiết tử, ngươi không cần đi theo ta.” Khuynh Lăng bắt đầu xoay người, gã sai vặt này mặc dù tốt, nhưng vẫn theo phía sau mình, đầu đường cuối ngõ, ngược lại sẽ chọc người chê trách.

“Có người muốn hại tiểu thư, thuộc hạ không thể đi.” Lợi dụng một cái đĩa nhỏ chết để hãm hại tiểu thư, tuy rằng hắn không biết người phía sau màn là ai, nhưng tiểu thư tuyệt đối không thể có việc. Lập trường kiên định, thẳng thắn ưỡn ngực, Thiết tử vẫn không tránh được tật xấu là khản trương, lấy tay sờ đầu mình, cất giấu phần tâm tư nhỏ mọn của mình vào đáy lòng.

Khuynh Lăng còn muốn hơn nữa, lại thấy miệng hắn hơi khản trương, đưa tay run rẩy chỉ về phía trước: “Tiểu... Tiểu thư...”

Khó hiểu nhìn theo hướng mà tay hắn chỉ.

Thân dài được tạc từ ngọc, tuấn lãng phi phàm, Phong Vân đi theo phía sau Phong Đình Uyên, hai người đi rất vội vàng, là đang sai bước tới bên này.

“Hữu tướng, đôi phu thê làm chứng kia đột nhiên bị giết chỉ sợ, tứ tiểu thư phải gánh vác hiềm nghi giết người diệt khẩu. Ngại vì vụ án này của tứ tiểu thư đã vài ngày không chớp mắt, vạn vạn không thể lại vì tứ tiểu thư tiếp tay làm việc xấu.”

“Hữu tướng, nghe thuộc hạ khuyên một câu, không đáng để ngài kéo bản thân mình xuống nước. Đến ngay cả Khuynh lão gia cũng có ý không đếm xỉa đến bày ra tư thái vì đại nghĩa diệt thân, chúng ta...”

“Câm mồm!”

Một cái chớp mắt này, Khuynh Lăng hiểu được, Phong Đình Uyên thật sự nổi giận.

Từ trước đến nay vẫn duy trì hình tượng tao nhã nghiêm nghị trước mặt người khác, thỉnh thoảng lời nói cũng có phần sắc bén, nhưng cũng sẽ không giống với giọng điệu đột nhiên cất cao như lúc này, mà trong dáng vẻ cao ngất của hắn lộ ra vẻ cô tuyệt, tay thả bên người nắm chặt lại, hiển nhiên đang ẩn nhẫn tức giận ngập trời.

Nhìn theo hai người đi xa kia, trong đầu Khuynh Lăng ngũ vị tạp trần, rõ ràng đã yêu thương Khuynh Lạc Nhạn, rõ ràng ruộng bỏ lời thề của hai người, vì sao giờ phút này, còn muốn vì nàng mà bỏ ba khắp nơi?

Phong Đình Uyên, vì sao?

Nếu làm được tuyệt tình, lại vì sao còn muốn bày ra vẻ đa tình giả dối?

“Theo sau.” Lời nói phân tán trong không khí, bước chân đã không tự chủ mà bước theo.

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Đố phu xướng phụ đức 2

Đây là một xóm nghèo dơ bẩn nhỏ hẹp, có thể tùy tiện bắt gặp xác súc vật chết, cứ cách một khoảng, có thể thấy được tốp năm tốp ba người xanh xao vàng vọt ngồi dưới đất, thân mình ngăm đen dường như chỉ còn lại có da bọc xương, da thịt khô nứt, đến trông mắt cũng gần như rớt ra khỏi khuôn mặt.

Chỉ cần người mặc quần áo chỉnh tề đến, bọn họ nhào lên vây quanh bên người đó, một cái ăn xin có tâm kế, trên mặt lộ ra vẻ mặt sắp đói đến chết của người dân chạy nạn.

Phong Đình Uyên đang bị vây khốn trong đó, người của nha môn cũng vừa vận chạy đến, do Âm Thôn Tà dẫn đầu, người của nha môn cản hết người ăn xin ra, lúc này mới không chế được tình huống lộn xộn này.

“Tứ tiểu thư, thật khéo.” Âm Thôn Tà liếc mắt một cái liền phát hiện Khuynh Lăng, bất động thanh sắc đánh giá Thiết từ phía sau nàng, khuôn mặt trầm ổn gọi lên một chút độ cong.

Đường đã được quét sạch chướng ngại, không biết Phong Đình Uyên vốn đi ở phía trước có nghe được lời này hay không, cả người ngẩn ra, bay nhanh xoay người, trong mắt còn mang theo thần sắc vui sướng không khống chế được.

“Lăng nhi, nàng...” Bước chân, đã không tự chủ được mà đi về phía nàng. Đêm hôm đó vào thọ yến của Khuynh Đình Thiên, nàng hào quang vạn trượng, làm cho người ta không tự chủ được mà bị thuyết phục. Một khắc kia, hẳn mới biết hai mắt của nàng đã sớm hồi phục thị lực. Cũng là một khắc kia, hẳn mới hiểu được, vì sao nàng lại tranh cãi trái với ý hắn. Thì ra, nàng đã sớm nhìn thấy hắn cùng Khuynh Lạc Nhạn thân mật không coi ai ra gì.

Vẫn muốn che chở nàng thật cẩn thận, kết quả lại vẫn là không tránh khỏi làm nàng bị thương.

“Thì ra nhị tỷ phu cũng đến đây, xem ra vì ta cô em vợ này mất không ít tâm tư, cảm ơn nhị tỷ phu.” Trong lòng không phải không có xúc động, nhưng một khi nghĩ đến khúc mắc trong lúc đó của hắn cùng Khuynh Lạc Nhạn, liền cảm thấy có thứ gì đó, hung hăng đâm vào lục phủ ngũ tạng, làm cho nàng lần thứ hai bị đâm.

Nhìn kĩ ánh mắt của hai người một phen, Âm Thôn Tà lạnh cười nhạt: “Hữu tướng cùng tứ tiểu thư mời.” Giơ quạt ra phía trước, làm ra tư thế mời.

*

“Tam điện hạ, chúng ta còn phải đi qua không? Ta thấy phu nhân không có lấy một chút tự giác mình sắp làm thê tử của người ta, ngài không thấy sao, miệng nàng nói buông tha hữu tướng, nhưng cặp mắt kia nhìn hắn, lại lộ ra vẻ tình tình ý ý.”

Dáng người như nguyệt, lẳng lặng đứng dưới ánh sáng như ảo ảnh. Trong đôi mắt phượng của An Lịch Cảnh, có một chút sóng nước dập dềnh.

“Lúc này chúng ta đang ẩn thân, bản điện sẽ không so đo cùng ngươi. Nếu sau này lại gọi sai, thiên kiếp một trăm năm sau, bản điện sẽ mặc ngươi tự sinh tự diệt.”

“Tam điện hạ... Không... Tà tướng... Ta nhất định sẽ nhớ kỹ...” Kê Bảo quả nhiên là ghen ghét, chỉ là một cách xưng hô thôi mà, thiếu chút nữa gặp tai ương ngập đầu, nhưng mà tam điện hạ cũng thật là không phúc hậu, tự xưng bản điện thật dễ gọi, lại còn muốn trói buộc hắn.

“Tà tướng, vậy chúng ta, có còn tiếp tục phải vào không?” Phu nhân cư nhiên cùng người khác mất đi mây lại như vậy, rõ ràng là muốn vượt tường, có muốn đi bắt gian hay không?

Ngón tay thon dài vỗ về chơi đùa Tiểu Bạch Bạch đã biến về nguyên hình trong lòng, An Lịch Cảnh nhếch bạch môi, nhìn cảnh vật bằng đôi mắt sáng rực, bên môi vẽ lên một chút ý cười: “Tiểu Bạch Bạch, chúng ta có phải nên đi nhắc nhở mẫu thân của ngươi một chút hay không, nàng là người đã có chồng? Phạm vào phụ đức (đức hạnh của người phụ nữ), hình như bị nhốt trong lồng heo đấy...”

Bạn đang đọc truyện *Thừa Tướng, Phu Nhân Không Thể Sùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.